

Vydavatel
Alexej Fjodorovič Pavlov

Židovská nevyhlášená válka lidstvu

**Studijní kompendium z několika publikací, především
z knihy Jurije Kozenkova, Nevyhlášená válka**

Z ruských pramenů přeložil © Jiří Folprecht 2005

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

**Vydavatel
Alexej Fjodorovič Pavlov**

Židovská nevyhlášená válka lidstvu

**Studijní kompendium z několika publikací, především
z knihy Jurije Kozenkova, Nevyhlášená válka**

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Světoví spiklenci	9
Tajní vrazi „Rady tří set“	22
Nová válka proti Rusku	48
Anglie – doupe fašistické bestie	75
Moskva 1991 – Chabad – New York 2001	93
Budou USA existovat i po roce 2013?	108
Přehled doplňující literatury	133

Úvodní slovo editora českého překladu

Čtenáři se dostává do rukou velmi významné dílo o kabbalisticko-talmudské židovské světové moci, jejímž jediným cílem je naprosté a totální zotročení (a částečně i zničení) všech národů světa pod židovské jho! V tomto díle je velmi zevrubně popisovaná židovská diverze proti lidstvu, která probíhá už celá staletí. Tyto židovské zločinecké plány proti lidstvu jsou tedy velmi staré, avšak základy geostrategie Židovstva na ovládnutí světa v novější době byly formulovány na I. sionistickém kongresu v Basileji roku 1897, respektive na paralelně konaném tajném kongresu židovského zednářského řádu B'nai B'rith, kde bylo rozhodnuto o vyvolání 1. světové války a o instalaci bolševismu v Rusku.

Dílo je – vedle mnoha nesmírně cenných a důležitých informací – otřesným svědectvím systematické genocidy ruského národa skrytou židovskou mocí doslova d'ábel-skými metodami, jež autor předkládá.

Podává pravdivý obraz Ruska čtenářům, omámeným nenávisťou a podlou propagandou, líčící Rusy jako vynálezce a nositele lidožroutského bolševismu i jeho mnohem záluďnější současné podoby. Bolševismus nebyla ruská ideologie, nýbrž ryze talmudská, tedy židovská, a Rusové byli její první a nejtragičtější obětí (dnes již nezjistitelné desítky milionů zavražděných a umučených). Marxismus, z něhož vzešel bolševismus a který byl implantován do Ruska především americkými židovskými bankami, byl vynálezem „německých“ a „anglických“ Židů. Uváděná fakta a svědectví jsou doslova děsivá a každý by se nad nimi měl vážně zamyslet, protože plány šílených „vymoučených“ aspirantů na světovládu se týkají nás všech bez výjimky. Předkládané dílo to mimo jakoukoli pochybnost dokazuje.

Je zde ještě jedna důležitá věc pro správné porozumění knize. Z autorových slov je cítit jistá nostalgie z rozpadu SSSR. Je ovšem třeba pochopit, že ze všech národů bývalého východního bloku jsou Rusové ve zcela výjimečné situaci. Zatímco ostatní národy a národnosti mohly rozpad sovětského bloku pociťovat jako osvobození od „ruské okupace“ – i když byla okamžitě nahrazena ještě mnohem děsivějším monstrem Evropské unie a chystané světové vlády –, pro Rusy to znamenalo nejen mocenské oslabení, ale doslova i národní tragedii. Z autorova pohledu je tedy jen logické a pochopitelné, že útoky na Sovětský svaz ztotožňuje s útoky na Rusko

„Právě složky zmíněné Rady pod druhé světové válce projevem W. Churchilla ve Fultonu 5. března 1946 zahájily třetí světovou (studenu) válku proti Sovětskému svazu a zemím východní Evropy. Studená válka nebyla namířena proti komunismu, jak to deklarovali západní politici, jestřábi a rusofobové nejružnějšího kalibru, tisk a televize, nýbrž proti globálnímu protivníkovi, který jim stál v cestě k nastolení Nového světového řádu. Dlouhá tichá válka proti Sovětskému svazu skončila pro ně triumfální operací v srpnu 1991. Nesla krycí název Státní výbor pro mimořádné události.“

Není pochyb o tom, že po celou historii lidstva se větší a mocnější národy vždy snažily podrobit si menší a slabší. Pro příklad se nemusíme vracet daleko. V 19. století bojovali Maďaři za svou národní nezávislost na Rakouské říši, ale současně ostatní národnosti mnohonárodnostních Uher utiskovali a maďarizovali tak brutálně, že germanizace Čechů i dalších slovanských národností byla proti tomu jen slabým odstínem. Takových příkladů je v historii lidstva nespočet od samých počátků až do nejnovější

doby. Zásadní a rozhodující je však skutečnost, že vždy šlo o časově i místně omezené jevy. Jedinou výjimkou zde je tisíciletý, systematický a záludný boj judaismu proti celému lidstvu.

„Na světě neexistuje stát, do něhož by Židé nepronikli, aniž by ho také současně nerozložili. (...) Tupá a prodejná elita bílé rasy evropských států si ani během mnoha staletí nedokázala vypracovat obranné metody a zůstala bezmocná před tlakem rasy judaistů, která vládne bohatým arzenálem, namířeným proti celému lidstvu i tisíciletými zkušenostmi v ujařmování jiných národů a zemí bez použití zbraní.“

„A co Evropa s Amerikou? Evropa jde slepě cestou, prokletěnou prohnitou Amerikou a světovými spiklenci z Anglie. Tím jen plní objednávku ‚Rady tří set‘. Evropa nejprve ze všech sil dotírala na Sovětský svaz a teď na Rusko... Společně s USA a Izraelem participovala na loupežích v Rusku, podporovala a financovala podvrtnou činnost páté kolony, ponižovala naši vlast a škodila jí, kde jen mohla, aniž by myslela na zítřek. Ten je pro ni neradostný! Liberální politika prodejné evropské elity žene národy starého kontinentu do otroctví. Evropa stále více žlutne a černá, je čím dál tím méně bílá... A přesně tak si to světoví spiklenci naplánovali.“

Přijetí deseti nových států východní Evropy a Pobaltí do EU a NATO sice ekonomiku západní Evropy trochu povzbudilo, ovšem vždy na účet nováčků. Ti se stávají odbytíštěm pro zastaralé zboží a produkci, trhem s levnou pracovní silou a místem pro využití zemědělských přebytků. O ostatních negativních dopadech se může každý přesvědčit sám.

Po nějaké době se tyto země s neprůbojným obyvatelstvem a řadou nevyřešených problémů stanou břemenem vyspělých států Evropy. Je docela dobře možné, že za 10-15 let bude třeba uvnitř EU vytvořit elitní trojku či pětku, aby se snížily narůstající výdaje monstra, zvaného Evropská unie. Pak také nelze vyloučit, že v letech 2030-2040 Evropa přijde o své postavení jednoho z předních hráčů na geopolitické šachovnici světa. Pomalu ji hubí liberální nádor. Stěžejní otázka tedy zní – dokážou se národní síly těchto zemí zkonsolidovat pod smrtelnou hrozbou judaisticko-zednářského fašismu?

Historickou šanci Evropa propásla v roce 1991 po rozpadu SSSR. Kdyby totiž kráčela společně s Ruskem, pak by kolem roku 2020 žádná globální síla světa nemohla s vedoucí pětkou Evropy soupeřit. Je samozřejmé, že Rusko by zůstalo samostatným hráčem. Naše vlast je příliš veliká – co do potenciálu i rozlohy území –, aby vstupovala do jiných než partnerských vztahů.“

Úkolem lidstva je tedy ve vlastním zájmu i bitva za svobodné národní a křesťanské Rusko. Rovněž malé národy Ruska i Evropy – a především jejich elity – jichž jako pátou kolonu používá judaismus k hanobení a ostouzení Rusů, si vůbec neuvědomují, jak s nimi samými pokořitelé Ruska naloží, jakmile ti ruský lid s konečnou platností zlikvidují. ... Sionistické a zednářské kruhy je nepovažují za lidi, nýbrž za pouhý nástroj, který se po dosažení cílů odhazuje. Náš nepřítel je totiž společný, stále ten samý:

„Následující zloduší tvoří PRVNÍ TRIÁDU SVĚTOVÉHO ZLA: *světová židovská oligarchie, světový sionismus a světové zednářstvo.*

Zmíněné tři zlořečené síly nejenže po světě sejí zlo, ale co je horší, pro lidstvo představují záhubu. Dnes jsou připraveny zlikvidovat nás a zítra i naše vnuky...

A to vše ve jménu rozkvětu a blahobytu těch, kteří k silám světového zla patří. Jmenovitě to jsou:

1. *Světská finančně-ekonomická síla – světová židovská oligarchie.*
2. *Polooficiální nábožensko-teroristická síla – světový sionismus.*
3. *Mocensko-organizační tajná síla – světové zednářstvo.*

Uvedené prvky vytvořily všeobjímající symbiózu *světového zla*, jež se v průběhu posledních tří století pokouší násilím vnutit lidstvu roli pokorného otroka, podřízeného globální přestavbě světa. V něm se „Bohem vyvolení“ zločinci, kteří se sami považují za elitu lidstva, a jejich přísluhovači – zrádci z řad mocenských struktur různých zemí a národů – snaží lidstvo zotročit. Předem proto likvidují jeho podstatnou, „zbytečnou“, část a zbývající živé hodlají proměnit v poslušné nástroje – zombie.“

Není třeba bezpodmínečně přijmout za své autorovy geopolitické prognózy budoucího vývoje, protože každý do nich více či méně vkládá vlastní obavy i přání, ale jeho ostatní informace jsou podloženy osobními zkušenostmi a dokonalou znalostí reálií, ať jde o mezinárodní zločineckou organizaci Chabad jako nejmocnější chasidskou sektu, internacionální zednářstvo, o zákeřné triky židovské finanční moci, o světový obchod s drogami, o prosazování legalizace homosexuality, pedofilie, pornografie a o mnoho dalšího, tedy vesměs záležitosti, k nimž se jinak dostáváme opravdu jen výjimečně.

Nelze ovšem nezmínit, že Kozenkov, právem zdrcený zoufalým stavem svého národa a své země, hledá někde oporu proti židovské dominaci, a domnívá se ji najít mj. v silách islámu. Bohužel přehlíží, že přinejmenším zrádné vedoucí vrstvy prakticky téměř všech islámských zemí jsou kontrolovány právě jím zmiňovanou „Radou tří set“. Vždyť tyto země svým krutým utiskováním a pronásledováním – jaké si my Evropané ani neumíme představit – místních křesťanů a především katolíků jednoznačně slouží Satanově synagoze. Klasickou ukázkou je v tom směru Saudská Arábie. Protikřesťanský islám nikdy nemůže být naší oporou nebo dokonce „spojencem“ v boji s odvěkými silami zla! (Poučná je v tom směru především kniha Johanna Rothkranze „Kdo skutečně řídí islám?“, Durach 1998, která je v českém překladu již k dispozici na našich stránkách.)

Čtenář předkládané studie bude možná zaražen některými pojmy a výrazy, které do seriózní práce o jakékoli otázce – a tedy i židovské – nesporně nepatří. Ze zásady však autorské práce necenzurujeme, a na druhé straně jsme nechtěli čtenáře připravit o nesmírně cenné poznatky k dané problematice.

Lze však vyčítat autorovi, že užívá ostrá, ale plně oprávněná slova, když vidí, jak cizorodí smrtelní nepřátelé okupují a rabují jeho vlast, a všemožně šíří znemravňování a degenerování jejího lidu, které opravdu nelze nazvat jinak, než cílenou genocidou? – Ostatně užívá jen výraziva Talmudu, „svaté“ knihy a zákoníku Židů, kde se ještě mnohem nevybíravěji a cyničtěji mluví o osobách a věcech, skutečně svatých všem křesťanům!

Autorovo líčení soudobých ruských poměrů vyznívá místy až pesimisticky: „Národu ukradli vlast – *trpí to!* Národ ožebračili – *trpí to!* Náš národ je vystaven genocidě a rychlému vymírání – *trpí to!* Národu vzali národnost – *a on mlčí!* Nakonec z lidí nadělali otroky a oni se s tím *smířili!*“ – „Jako jednotný stát si (Rusko) již podepsalo rozsudek smrti. Jeho rozpad se stává nevyhnutelným technologickým procesem bouřlivé

aktivace boje za ovládnutí světa.“ – Přesto však nepropadá beznaději, věří v budoucnost svého národa i lidstva a vyzývá je k odporu proti světovému zlu:

„Současníci budou přihlížet krachu světového agresora a vraha národů tohoto světa. Jestliže zůstaneme stranou a nebudeme se na rozpadu této zákeřné síly podílet, nemáme právo si říkat *ruský lid*.“

Lidstvo tedy stojí před Rubikonem – BUĎTO ZLO ZNIČÍME, NEBO ONO ZNIČÍ NÁS.

„Kdo seje vítr, sklízí bouři.“

(ruské přísloví)

SVĚTOVÍ SPIKLENCI

1.

Všichni normální lidé na naší planetě bez ohledu na národnost a náboženské vyznání znají odvěký trik různých falešných hráčů a zločinců, kteří křičí „chyťte zloděje!“, aby odpoutali pozornost od sebe. Co se vlastně děje?

1. Nejzuřivější agresori na světě, sionisticko-zednářská klika USA, neobviňují z terorismu a agrese sebe, nýbrž vždy jiné země a národy, které se nehodlají podřídit diktátu světových zločinců.

2. Nejzarytější nacisté a rasisté Izraele a jejich stoupenci z řad radikálních židovských a sionistických organizací, kteří se rozmnožili v židovských diasporách všech zemí světa, viní z nacismu a rasismu národy, které si již nepřejí být okrádány židovskými šejdři.

3. Podlá a záludná anglická elita učí jiné země morálce a mravnosti. Způsoby nepřátel lidstva jsou tím skrývány před nežádoucími zraky a nevítanými ušima.

Skutečnou podstatu opravdových zločinů však před národy našeho světa skrýt nelze. Po globální tragédii, jakou byla druhá světová válka, se lidstvo dozvědělo šokující fakta, jež zločinci světového formátu po řadu století pečlivě chránili. V důsledku bleskového obsazení mnoha evropských zemí během války se do rukou hitlerovců dostaly přísně tajné archivy početných sionistických a zednářských organizací včetně korespondence, kterou vedly se svými protějšky v USA... Němci zmíněné dokumenty zabavili v synagogách a lóžích okupovaných zemí. Podstatné části archivů se pak později zmocnili Berijovi lidé z NKVD a SMERŠ¹ a pečlivě je před naším lidem ukryli v tajných archivech Lubjanky² a sionistického politbyra.

Z pochopitelných důvodů jsme se tedy pravdu o světovém zlu a jeho nositelích začali dozvídat ze zahraničních pramenů. Od konce 80. let minulého století přival děl, zaplavujících naši vlast, nám odhaluje mnohá tajemství světové politiky, která okupační moc před naším národem skrývá. Dokonce i vzdělaný a připravený čtenář se v takové informační záplavě orientuje jen velice obtížně. Kromě podložených faktů, odkrývajících řadu tajných a zrádných zákoutí světových procesů, totiž obsahuje také obrovské množství dezinformací...

Pohlédneme-li na dějiny lidstva, zjistíme, že snaha ovládnout svět nikdy neopouštěla nejrůznější politické dobrodruhy a zločince z tajných společností. Kdo všechno již o světovládu neusiloval? ... Egyptští faraóni a vládci Mezopotámie, římský císařové i vůdci barbarů, hordy Čingischána a Tamerlána, pluky Napoleona i Hitlera. ... Ti vši-

¹ NKVD, lidový komisariát vnitra, nástupce neblaze proslulé čeky; SMERŠ je zkratka ze slov „směť špionam“ pro útvar speciálních úkolů. Název se uchytil ještě před koncem války ve vojenské kontrarozvědce a vešel do dějin; pozn. překl.

² Ústředí KGB i jeho předchůdců; pozn. editora.

chni v daném krátkém dějinném výseku utrpěli porážku a propadli se do hlubin věčnosti. Proč otevřená agrese adeptů na světovládu pokaždé skončila krachem? Z prostého důvodu – národy a lid dříve či později povstali na obranu své víry, vlasti a národních zájmů. Jasně totiž své nepřátele viděli a chápali důsledky jejich zločinů...

V průběhu evoluce lidstva vycházelo najevo, že dokonce i velká impéria dokáží otevřenými metodami pokořit jiné národy a země jen na relativně krátký čas. Dobrodruhům a zločincům z řad mocenských elit tajných společností a organizací bylo postupně jasné, že k ovládnutí cizích států a národů, k jejich následné asimilaci a nemilosrdnému vykořisťování ve jménu blahobytu vyvolených z řad uchvatitelů je nezbytné vypracovat skryté páky a metody.

Tak dozrávala a utvářela se taktika a strategie jejich obsazení zevnitř. K tomu účelu se začaly využívat jak slabiny místního obyvatelstva, tak i obrovské zkušenosti tajných svazů, společností a organizací. Následný vývoj světových dějin plně prokázal efektivitu tak zákeřného přístupu.

Nebudeme se zde prodírat nekonečnými houštinami historie, abychom odhalili zárodky různých sekt či tajných společností, jejichž řady se během dějin lidstva rozrostly do tisíců. To není naším úkolem. Ostatně na toto téma již byla napsána spousta knih a článků. Nás především znepokojují dnešek a zítřek. Nepotřebujeme podrobně znát ty, kteří po vyčerpání vlastního potenciálu zahynuli na krvavých cestách historie. Musíme však vědět o těch, kteří žijí teď, právě dnes, hubí naši zemi a chystají nám hrůzný osud.

Následující zloduši tvoří **PRVNÍ TRIÁDU SVĚTOVÉHO ZLA: světová židovská oligarchie, světový sionismus a světové zednářstvo.**

Zmíněné tři zlořečené síly nejenže po světě sejí zlo, ale co je horší, pro lidstvo představují záhubu. Dnes jsou připraveny zlikvidovat nás a zítra naše vnuky. A to vše jménem rozkvětu a blahobytu těch, kteří k silám světového zla patří. Jsou to:

- 1. Světská finančně-ekonomická síla – světová židovská oligarchie.**
- 2. Polooficiální nábožensko-teroristická síla – světový sionismus.**
- 3. Mocensko-organizační tajná síla – světové zednářstvo.**

Uvedené prvky vytvořily všeobjímající symbiózu **světového zla**, jež se v průběhu posledních tří století pokouší násilím vnutit lidstvu roli pokorného otroka, podřízeného globální přestavbě světa. V něm se „Bohem vyvolení“ zločinci, kteří se sami považují za elitu lidstva, a jejich přísluhovači – zrádci z řad mocenských struktur různých zemí a národů – snaží lidstvo zotročit. Předem proto likvidují jeho podstatnou, „zbytečnou“, část, a zbývající živé hodlají proměnit v poslušné nástroje – zombie.

Když jsem počátkem roku 2003 naslouchal žvástům rádoby politiků, analytiků a tzv. geopolitiků, zvláště těch s generálskými epoletami, kteří z televizních obrazovek ustavičně žvanili o tom, že irácká armáda uštědří americkým agresorům tvrdou lekci, nepřestával jsem se divit úzkoprsé a nepodložené sebedůvěře těchto geneticky poněkud narušených lidí. Ti nadutci se domnívali, že jejich teplé místečko v luxusní pracovně či prestižní funkci, získané usilovným podlézáním, dokážou vykompenzovat jejich profesionální i duševní neschopnost a prázdnotu; jenom si je však umocnili bezbřehou leností a lží.

Nehledě na historická fakta z roku 1917, na občanskou i Velkou vlasteneckou válku, na totalitní zahnívání v časech Brežněva i gorbačovské „morové časy“, na období vel-

ké jelcinovské³ loupeže a impotentní Putinovo období – **oni** nepochopili železný zákon života. A tím je fakt, že když se národ odvrhne a lokajská vrchnost se štědře obdarovává – zvláště v silových strukturách –, pak riskuješ, že tě prodejné panstvo zradí, především při osudových zkouškách. Utlačovaný národ své utlačovatele nikdy nebránil; naopak je trestal, jakmile se mu k tomu naskytla příležitost. Ostatně velice jasně jsme se o tom mohli přesvědčit na příkladu Iráku. Jeho vojenské špičky nejenom že prodaly Saddáma Husajna, svou vlast, ale také lid. Tak se navždy pošpinili a tím i kdysi velkou zemi a velký národ.

Slyšíme-li a čteme bezduché tautologie těchto lidí o čtvrté či dokonce páté světové válce, pochopíme, že navzdory obrovskému množství informací podstatě celosvětových procesů vůbec nerozumějí. Aby bylo možné porozumět tomu, co se ve světě děje, nestačí se ponořit do tisíců dokumentů a nejrůznějších informačních pramenů (knih, časopisů, novin, agenturních zpráv, archivů, atd.). Je jistě bezpodmínečně nutné je prostudovat a vyvodit z nich správné závěry, ovšem **není možné** to udělat, aniž bychom měli zkušenosti z praktické práce, aniž bychom vládli potřebnými vědomostmi a ještě i tvrdě pracovali. Proč by se však tak obtížnou činností zabývali, když stačí ukrást cizí myšlenky, cizí nápady, cizí práci a ve vhodný okamžik pak všechno prezentovat jako vlastní „genialitu“?! Vždyť pro laciné lidičky a „genetické omyly“, zvláště pak z řad pseudopolitiků, je cesta k informačním kanálům stále otevřená.

Analýza historických faktů a světových událostí posledních tří set let přesvědčivě dokazuje, že už více než 150 roků probíhá **globální, neviditelná a tajná válka, jejímž cílem je získat vládu nad světem**. Všechny revoluce, „horké“ světové a rovněž studené války představují pouze **dílčí prvky tohoto globálního zápasu**. Kdo jsou lidé, kteří zahájili a vedou nevyhlášenou válku s cílem získat moc nad světem a lidstvem?

V 17. století mezinárodní oligarchie v osobách lichvářů-bankéřů v těsném spojení se sotva opeřenými sionistickými organizacemi (v jejichž čele stáli ortodoxní rabíni evropských židovských diaspor) zahájila rozsáhlé operace, zaměřené na uchvácení vlády v jednotlivých zemích starého světadílu. Tou první velkou řežbou národů se stala holandská „revoluce“ v roce 1630. Šlo o mstu nenáviděnému Španělsku za vyhnání Židů v roce 1492. Celá Evropa se tehdy topila v krvi. Jenom samotné Německo ztratilo přes 60 procent obyvatelstva. Jatka mezi protestanty a katolíky byla důsledkem vzpoury demoralizovaných judaizovaných „reformátorských“ kacířů.

Poté přišla na řadu Anglie, která vyhnala Židy již ve 13. století. Loutkou, již si sionisté k tomuto úkolu vybrali, byl Oliver Cromwell. Na financování krvavé „revoluce“ posloužily peníze hlavního rabína Amsterodamu Menaše ben Izraele. Odměnou za to se měl stát návrat Židů do Anglie. To ovšem byla jen hlásaná podmínka. Ve skutečnosti když rabín přijel do Londýna, žádal otevřenou podřízenost judaistickému zákonu. Mnohá z těchto tajemství vyšla najevo po prostudování korespondence s Cromwellem, která byla ukryta v holandské synagoze v Müllheimu a zveřejněna v roce 1921. Výsledkem výše zmíněné operace byla poprava krále Karla I. Stuarta v roce 1649, pobití křesťanských kněží v Droghedu a návrat Židů do Anglie. Té pak bude souzeno stát se sionisticko-zednářským dědičným statkem **spiklenců proti lidstvu**.

18. století se stalo obdobím centralizace zednářských společností různého charakteru a ideologického zaměření, které se rozmnožily v předcházejícím století. Právě ve zmíněné době finanční oligarchie a rabíni obrátili svou pozornost k potenciálu uvede-

³ Boris Jelcin, Žid původním jménem Elcman (Elzmann); pozn. editora.

ných tajných seskupení, která zpravidla sestávala z vysoce postavených úředníků, vojáků i členů evropských královských rodin.

Na počátku 18. století se v Anglii uskutečnilo společné setkání čtyř nejvlivnějších zednářských lóží. Právě tam se 24. června 1717 spojily, vytvořily Velkou lóži Anglie a zvolily si Velmistra. Tím se završilo organizační formování světového sionisticko-zednářského štábu, jehož cílem byla diverze vůči lidstvu.

Ještě několik slov ke skutečné podstatě zednářstva, které sionisticko-lóžová propaganda představuje jako tu nejmírumilovnější ovečku na zeměkouli. **Zednáři jsou zločinnou společností s celosvětovou působností...** Jejich hlavním úkolem je dosažení vlády nad světem, založené na judaistickém učení o „Bohem vyvoleném“ národu. – V tom jsou zednáři jednotní. Není rozdílu mezi americkými, francouzskými, anglickými, ruskými, italskými a dalšími větvemi. Jeden z pilířů světového zednářstva, bratr Ragon, v té souvislosti řekl:

„Zednářství nepatří žádné zemi. Nelze o něm říci, že je francouzské či skotské nebo snad americké. Nemůže být turecké v Cařihradu, ani švédské ve Stockholmu, ani pruské v Berlíně jen proto, že tam existuje. Zednářství je jen jedno jediné, a to na celém světě. Je celosvětové. Existuje sice řada center, avšak současně jedno jediné.“⁴

Zednářské heslo zní: „**Skrze národní revoluce a likvidaci historicky vzniklých států k revoluci internacionální a k vytvoření zednářského nadstátu.**“

Veškeré zednářské symboly a rituály mají svůj původ v judaismu. Například Louis Blanc činnost zednářů v době francouzské revoluce 1789 popsal následovně:

„Všude, kde zasedal předseda každé lóže nebo mistr stolce, byla nad trůnem zobrazena zářící delta, v jejímž středu stálo hebrejským písmem jméno Jehovy, tedy judaistického boha.“⁵

Celé 18. století bylo zasvěceno rozvoji mezinárodní sítě sionisticko-zednářských organizací a jejich průniku do mocenských struktur předních států světa. Koncem uvedeného století prosáklý do Francie. Revoluce a krvavá jatka po celé zemi přerostly do dvaceti let napoleonských válek, jejichž cílem bylo svržení evropských monarchií... Třebaže se ještě nepodařilo dosáhnout stěžejního cíle, židovská oligarchie na zmíněných válkách pohádkově zbohatla. Právě v té době se s konečnou platností zformovala Rothschildova finanční říše. Ta již koncem století získala plnou kontrolu nad anglickými bankami a Londýn se stává hlavním městem finančního světa. Její depozita⁶ na konci napoleonských válek činila 120 milionů lir. V té samé době newyorské banky disponovaly vkladem 40 milionů lir, pařížské 13 milionů a německé jen 8 milionů lir.

V roce 1848 došlo k prvnímu pokusu sionisticko-zednářských zločinců o získání kontroly nad celou západní a střední Evropou a nastolení své vlastní vlády. A právě ze zmíněného pokusu v podobě evropských revolucí se zrodil počátek **globální války mezinárodní židovské oligarchie, světového sionismu a světového zednářstva proti lidstvu.**

⁴ Философов, А.: *Разоблачение великой тайны франкомасонства*, с. 79.

⁵ Селъянинов, А.: *Тайная сила масонства*, с. 73.

⁶ Vklady bank a podnikatelů na běžných účtech u zahraničních bank slouží k bezhotovostním převodům, zejména k provádění dálkopisných příkazů a jsou zároveň formou krátkodobého úvěru; pozn. překl.

Požár evropských otřesů roku 1848 byl pečlivě naplánován a řízen. Jen považte – revoluce vypukly současně ve Španělsku, Itálii, Francii, ve všech německých státech a v Rakousku a Uhrách. Taková synchronizace v zemích od sebe tolik vzdálených po celém světě v časech, kdy mezinárodní spoje, informační prostředky i doprava byly v počátcích, jednoznačně svědčí o existenci jediného řídicího centra. Budoucí židovský premiér Anglie, Benjamin Disraeli,⁷ velice dobře informovaný politik, již dva roky před zmíněnými událostmi, tedy 1846, napsal: „Ona mohutná revoluce, jež se v současnosti připravuje v Německu, je plně řízena Židy.“⁸ A skutečně, první frontální útok na Evropu, jehož cílem bylo získat politickou moc, financovala rodina Rothschildů.

Konečnému uchvácení vlády zabránil car Nikolaj I., který tvrdou rukou potlačil krvavou židovsko-zednářskou revoluci v Rakousku-Uhersku a Rusko uchránil před otřesy. V důsledku toho jej sionističtí a zednářští zločinci pomlouvali a špinili.

V druhé polovině 19. století si židovský kapitál a světová sionisticko-zednářská hnutí předsevzaly nový „obrovský úkol“ – do konce století zničit dynasticko-vojenské spojení Ruska, Rakouska a Německa (Pruska), protože Rusko ze střetu s Napoleonem vyšlo jako vítěz a tím narušilo jejich zločinné plány. Četnými spiknutími a válkami se na konci 19. století snažily vyřešit i tento problém. Spojenectví Ruska, Německa a Rakouska bylo skutečně rozbito, což v konečném důsledku vedlo k mnoha tragédiím. Již po první světové válce tehdejší velvyslanec Německa v Anglii, kníže Lichnowski, napsal: „Kdybychom se na místo s Rakouskem spojili s Ruskem, zajistili bychom tím Evropě mír na tisíc let.“ – Jistě, ovšem Rothschildové, sionisté a zednáři se míru mezi nežidovskými národy děsí jako čert kříže. Kde by jinak – mimo jiné – vydělávali své miliardy?

Rothschildové se svým plemenem mnoha tváří ani nestačili počítat zlato, jež proudilo do jejich četných bank. Vždyť jen jeden jediný synáček starého Rothschilda, James, měl z Francie zisk téměř 700 milionů franků jen z dodávek zbraní a mnoha dalšího. V těch časech šlo o doslova pohádkovou sumu.

Zatímco se Evropa v průběhu téměř celého 19. století topila v přívalech krve, za oceánem ve Spojených státech se mezitím nejen opeřila, ale dokonce postavila do čela nová zednářská elita, zcela ovlivněná judaistickým dogma o „Bohem vyvoleném národu“. Řídila ji mezinárodní sionistická centra, která do úrodné americké půdy zapustila pevné kořeny. Jejich dalekosáhlým plánem bylo vybudovat zde baštu pro boj za celosvětovou vládu nad lidstvem.

Počínaje druhou polovinou 19. století až do vypuknutí první světové války se postupně budovaly základní organizační struktury, zaměřené na řízení záškodnických akcí proti lidstvu. Zlověstná symbióza mezinárodní židovské oligarchie, světového sionismu a světového zednářstva si zaslouží označení TRIÁDA SVĚTOVÉHO ZLA. – Její působnosti byly pečlivě rozděleny: **jedni rabují, druzí loupeže posvěcují a odstraňují konkurenty, a třetí všechny tyto procesy plánují a řídí.**

V zájmu uskutečnění svých plánů, vlády nad celým světem, vytvořili tisíce organizací – od přísně tajných až po zcela oficiální, od zločinných až po důvěryhodné. Tím způsobem postupně obsadili všechny země světa, které pro ně byly něčím zajímavé a mohly působit na světovou politiku.

⁷ Od r. 1876 lord z Beaconsfieldu; pozn. překl.

⁸ Ланин, П.: *Тайные пружины истории*, М(осква), Молодая гвардия, № 8, 1991, с. 252.

Tajná společenství ovlivňovala politiku od nepaměti. Některá vznikla s cílem odhalit skryté pradávne vědomosti o obrovských schopnostech přírody, o energii slunce a hvězd i o mystickém stavu lidského vědomí a jeho případných možnostech proniknout do nepoznaného. Jiná společenství se zrodila k násilnému řešení dalších úloh. Šlo především o vlastní obohacení, o porážení konkurenčních hnutí i ovládnutí cizích států a zemí. Bez ohledu na fakt, že zmíněná tajná společenství postupovala různými metodami – vojenskými, ekonomickými, politickými, nábožensko-okultními a pod. – stěžejní úkol byl vždy přímo nebo nepřímo jediný: **získat moc nad zeměmi a národy**.

Kromě supertajných společností, zaměřených na dlouhodobé cíle, existovaly také všeobecně známé spolky a organizace, řekli bychom použitelné pouze pro dané období, jež se zabývaly místními a krátkodobými úkoly. Nicméně i z pohledu globálních plánů supertajných organizací, které svou činnost vždy plánovaly na padesát, sto i více let dopředu, tvořily jejich nedílnou součást. K takovým místně i časově omezeným organizacím lze zařadit Rudé brigády v Itálii, Frakci revoluční rudé armády v Německu, Ku-klux-klan v Americe, Óm Šinrikjó v Japonsku, Tuparu Amaru v Latinské Americe, Šedé vlky v Turecku a mnoho dalších.

Do takových organizací se přijímal každý vhodný zájemce. Stal se řadovým členem, který neměl nejmenší tušení o tajných úkolech sdružení, jejichž proklamovaná ideologie a hlavní hesla byly pouhou vábničkou pro naivní nebo ctižádostivé lidi. Stačí snad uvést, že teroristickou organizací – známé Rudé brigády v Itálii – financovala, vyzbrojovala a plně kontrolovala CIA.⁹

První housle ve světovém dění hrála supertajná společenství, o nichž vědělo jen velmi málo lidí, schopných zachovávat tajemství. Tato hrstka jedinců patřila do kruhu tzv. zasvěcených, tedy k lidem, kteří měli viditelnou i skrytou moc, ovládali zákony vývoje světa, uměli ovlivňovat „řídící páky chodu světové historie“ a formovali ji ze zákulisí. Kardinál Manning v říjnu 1877 velmi dobře věděl, o čem mluví, když se nechal slyšet:

„Současné události vůbec neřídí carové, králové či jiní vladaři. Existuje něco, co stojí za nimi a nad nimi. Ono cosi ukáže svou tvář ve chvíli, kdy se armády celé Evropy ocitnou v hrozné válce. Revoluce, tajně kvasící v ilegalitě, si již najde vhodný okamžik, aby vyšla na světlo.“¹⁰

Dnes již lze bez nadsázky konstatovat, že všichni ti Blairové, Bushové, Chirakové, Havlové, Kwasniewští a jim podobní Annanové a Solanové jsou obyčejnými loutkami, plnicími úkoly tajného vedení TRIÁDY SVĚTOVÉHO ZLA – **mezinárodní židovské oligarchie, světového sionismu a světového judaismu** – jež tvoří TAJNOU SVĚTOVOU VLÁDU. Ta určuje světové dění pomocí mocného nástroje v podobě SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH (vojenská a finanční síla), IZRAELE (teroristicko-ideologická síla) a ANGLIE (obchodní centrum) řízením celé TRIÁDY.

2.

Je nezbytné zabývat se fakty, jež se týkají záludné, obecně protilidské i protiruské politiky zmíněných tří zemí, která představuje smrtelnou hrozbu nejenom pro Rusko, ale i pro celé lidstvo. A to tím spíše, že cizácká moc skutečná historická fakta před naším lidem skrývala již od roku 1917.

⁹ Central Intelligence Agency (Ústřední zpravodajská služba) USA.

¹⁰ Гоголицын, Ю.: *Тайные правители человечества*, СПб, 2000, с. 13.

USA i Anglie jsou již dávno nakaženy malomocenstvím Talmudu o „Bohem vyvoleném národu“, což samozřejmě přispělo také k jejich ekonomickému zotročení. V 12. století se Anglie pokusila zbavit židovských lichvářů, kteří v té době již měli v hrsti nejen šlechtice a dvořany, ale i samotného krále Jindřicha II. Ten židovskému lichváři Áronu Lincolnovi dlužil 100 000 liber šterlinků, což v té době byla i na panovníka až omračující částka. Před třetí křížáckou výpravou v roce 1190 se Anglií přehnala vlna židovských pogromů. Na sklonku 13. století se znásobil nejen počet útoků na Židy, ale také kázání proti nim v chrámech. Roku 1290 byli na základě výnosu krále Eduarda I. z Anglie vyhnáni.¹¹

Nicméně s konečnou platností se je tehdy Angličanům ze země vypudit nepodařilo. Díky úplatkům a intrikám se Židé dokázali skrývat v zapadlých zákoutích země a tam přežít do lepších časů. A co je zvláště důležité, na příhodnější dobu jen nečinně nečekali, nýbrž ji s fanatickou horlivostí začali sami chystat. Využívající při tom zkušeností svých souvěrců ze Španělska, Židé ve snaze o zlegalizování svého pobytu začali postupně přestupovat ke křesťanství (podobně, jako tomu bylo v Rusku 18. a 19. století). Tato část obrácených Židů Anglie – marranů¹² – hodně těžila z vlny souvěrců, vyhnaných ze Španělska a Portugalska. Jakmile nabrali sílu a zapustili v Británii pevné kořeny, již v 16. století se aktivně podíleli na vytvoření Anglické banky,¹³ čímž položili základy své budoucí finanční moci v Evropě i ve světě.

Protože v té době platil právní zákaz usídlení Židů v zemi, činil jim určité potíže při řešení otázek vlivu na královskou moc. Starozákonní ideologie,¹⁴ hlásaná zednářskými filozofy – které štedře platili židovští lichváři – však postupně zplodila budoucí náboženské i politické otřesy v Anglii, jež pak mohly přispět k návratu Židů do Anglie. – Podobně jako před několika stoletími na jihu Evropy, kdy judaistická nákaza rozpoutávala religiózní válku proti katolické Církvi, nyní v Anglii prostřednictvím „reformátorských“ kacířů probouzela v Angličanech chuť bojovat za náboženskou a politickou „svobodu“. Independenti¹⁵ odmítali přijímat víru z rukou Církve; chtěli si ji vydobýt „přestavbou“ státu v pečlivě jim samým skrývaném zájmu židovských bankéřů.

Na základě judaistického příkazu se Cromwell zmocnil vlády nad Anglií a dal popraviti krále Karla I. Stuarta, který nechtěl dovolit usazování Židů ve své zemi. A tak již v roce 1656 bude přijato rozhodnutí o návratu Židů do Anglie.¹⁶ A právě v letech, kdy Anglii zaplavila nová vlna Židů z Holandska a dalších evropských zemí, se ostrovní království začíná měnit v baštu mezinárodního židovského kapitálu. – *Bank of England*, jež vznikla jejich přičiněním, se časem stane hlavní evropskou bankou, využívající obrovského kapitálu země pro zájmy světového Židovstva.

¹¹ БСЭ, 1932, т. 24, с. 26.

¹² Pojem marran se poprvé objevuje ve Španělsku a značí Žida, který z čistě pragmatických důvodů navenek konvertoval na katolictví, ale potají dál zachovával judaismus. K danému téma existuje bohatá a velmi poučná literatura; pozn. editora.

¹³ Bank of England byla založena roku 1694 z popudu W. Patersona jako soukromá společnost; pozn. překl. Pozn. editora: Podrobné poučení o věci najde čtenář v knize J. Rothkranze, *Maastrichtská dohoda – konečné řešení pro Evropu*.

¹⁴ Přesněji řečeno její falešná interpretace *Talmudem* a dalšími rabínskými spisy; pozn. editora.

¹⁵ Nezávislí, tj. příslušníci tehdejšího puritánského hnutí v Anglii za úplnou autonomii náboženských obcí; pozn. překl.

¹⁶ Ланин, П.: *Тайные пружины истории*, М. Молодая гвардия, № 7, 1999, с. 199.

Kdo disponuje finančními prostředky státu, má také rozhodující vliv na jeho vládu. Proto není divu, že již v polovině 18. století mezinárodní dobrodruh a zakladatel světového finančního impéria, Mayer Amschel Rothschild, poslal jednoho ze svých pěti synů, Nathana, do Londýna stát se místodržitelem mezinárodního židovského kapitálu ve Velké Británii. A ta se tehdy dostávala do vedoucí pozice ve světě.

Právě Anglie se stane oním vosím hnízdem, v němž se zformují základní sionistická a judaisticko-zednářská centra podvratné činnosti – zaměřená proti Rusku i celému lidstvu – a vzájemným ručením těsně propojená s židovskými bankami. Díky zmíněné symbióze pak tito „tvůrci“ mezinárodních finančních afér a nositelé ortodoxních šovinistických a rasistických myšlenek judaismu začnou z Velké Británie splétat intriky proti ostatním zemím a národům. Podněcují, financují a posvěcují koloniální, a ve své podstatě nesmírně krutou politiku země. Řadu zemí a zvláště Rusko vrhají do krvavých lázní spiknutí, revolucí i válek.

Po roce 1717, kdy vznikla Velká lóže Anglie a byl zvolen její Velmistr, vystoupila judaisticko-zednářská mafie z ilegality. Tím položila základy zednářskému hnutí jako **jednotné světové síle**, zaměřené na podvratnou činnost proti ostatním zemím ve jménu svých zločinných cílů. Zásluhou zlata sionistů a zkušeností zednářských organizátorů i hodnostářů z nejvyšších mocenských kruhů mnoha států se judaismus a zednářství začaly rychle šířit celou Evropou¹⁷ i Amerikou. Měly před sebou obrovské úkoly. Od politických a vojenských akcí přes špionáž a diverze až po rozsáhlou podporu a propagaci protikřesťanských kacířů, hlásajících náboženskou svobodu, pluralismus názorů, atd. To vše bylo spojeno s tolerováním jakéhokoli podvodu, lži, krutosti i zrady. V důsledku tak zhoubné činnosti se základy křesťanské morálky a svědomí lidí rozkládaly zevnitř, hroutily se pilíře monarchií v Evropě a byla likvidována státnost „nepodajných zemí“.

3.

USA jako druhý článek DRUHÉ TRIÁDY formovali judaisté podle vlastního ortodoxního náboženství nenávisti k lidem. Vycházeli při tom z bezbřehé chamtivosti a sadismu. Plody řečeného úsilí lze ostatně spatřit v současné Americe. Zvláště výstižně to ve své knize „Chrám satanův“ konstatoval N. Ostrovskij:

„Jelikož prvními lichváři na světě byli a zůstávají judaisté, je logické, že samotný judaismus, odrážející stav psychiky lichvářů, je náboženstvím nemravným a ve vztahu k lidstvu jako produkčně-sociálnímu celku tedy absolutně škodlivým. Židy jako současný národ vytvořil přirozený výběr v amorálním prostředí.“¹⁸

A takový národ dokáže zformovat zase jen sobě rovné. Zářným příkladem toho jsou fakta o tom, co udělali z USA. Judaisté dnešní degenerovanou, agresivní, chamtivou a polodementní populaci vytvořili z imigrantů, kteří dosti často pocházeli z řad prostitutek, vrahů, zlodějů, zkrachovanců a dalších uprchlých zločinců.

O čem je konkrétně řeč? Nejlépe nám to asi objasňuje tvrzení někdejšího prezidenta USA, S. G. Clevelanda:

„Jen málokterá a možná dokonce vůbec žádná jiná národnost, tvořící americký lid, neměla větší přímý či nepřímý vliv na rozvoj současného amerikanismu, než

¹⁷ Zbývá dodat, že postupně i celosvětovou britskou koloniální říší; pozn. editora.

¹⁸ Островский, Н.: *Храм Химеры*, Москва, ООО „ФЭРИ-В“, 2001, с. 368, ISBN 5-94138-012-7.

Židé. A co víc, Spojené státy za svou existenci vděčí právě jim.¹⁹ ... To, co vnímáme jako amerikanismus, není ve své podstatě ničím jiným, než krystalicky čistým židovským duchem.²⁰

Co se židovského ducha týče, nikdo jej asi nevystihl tak dobře jako Giordano Bruno. Renesanční filosof popsal podstatu Židů následovně:

„Opovržením hodná a nejzkaženější rasa na světě, jejíž pohnutky jsou nízké a špinavé. Jsou to vyvrhelové a lidská spodina. Židé jsou natolik morové a nebezpečné plemeno, že si trest zasluhují již ve chvíli, kdy spatří světlo světa. Tato otrocky se ponižující, uzavřená a pro ostatní národy nesnesitelná rasa nenávidí všechny ostatní. Právem i z nutnosti je většinou lidí přehlížena.“²¹

Z výše uvedeného důvodu není ani moudré, ani spravedlivé, že jsou vystaveni takové nenávisti mutanti, vypreparovaní judaisty v tavicím kotli národů USA. Teprve tam vytvořili důstojný protějšek Židům, které všechny národy světa nenáviděly, nenávidí a budou vždy nenávidět.

Poprvé se Židé v Americe objevili díky Kolumbovým karavelám, jež zčásti financovali. V roce 1492 totiž byli z rozhodnutí krále a královny Španělska vyhnáni ze země, jejíž krví se po sedm století napájeli. Část Židů se v uvedeném roce spolu s Kolumbem vypravila hledat Nový svět. V současnosti jich tam s těmi, kteří se nechali pokřtít, žije více než 18 milionů. Je pochopitelné, že vedoucí činitelé sionistických, judaistických a zednářských mezinárodních středisek nemohli přehlédnout, jaký obrovský potenciál v sobě skrývá Nový svět, oddělený od ostatního světa dvěma oceány. Vždyť bezpečnost jeho obyvatel zajistila sama příroda... Z hlediska beztrestných válečných výprav proti lidstvu šlo o mimořádně vhodné území. V důsledku vývoje evropských událostí v polovině 19. století se z něj rozhodli udělat svou vojenskou a finanční základnu, z níž hodlali podnikat kroky, vedoucí k získání světovlády. V podstatě šlo o převzetí financí země do svých rukou, aby bylo možné diktovat podmínky vládám USA.

Nelze však tvrdit, že by nejstřízlivější hlavy amerických mocenských špiček neviděly, jak nad nimi visí hrozba područí světovému judaismu. Jeden z autorů Deklarace nezávislosti a státník USA, Benjamin Franklin, již v 18. století svou zemi varoval před židovskou hrozbou a tím, co Američany v budoucnu čeká:

„V kterékoli zemi, kde se Židé nezávisle na svém počtu usídlí, poklesne v důsledku toho morálka i obchodní poctivost, Židé se vždy budou izolovat a neasimilují se. Vysmívají se křesťanské morálce, snaží se ji narušit, tvoří stát ve státě a v případě odporu vůči nim se dotýčený stát snaží zlikvidovat finančně. ... Pokud je ústavní cestou nevyženete, neuplyne ani dvě stě let a oni se sem přivalí v obrovském množství, získají navrch, naši vlast pohltí a změny způsobu jejího řízení. Jestliže je nevypoklonkujete, pak dříve než za dvě stě let budou naši potomci na ně pracovat, zatímco oni si ve svých kancelářích jen budou mnout ruce. Pánové, varuji vás. V případě, že Židy jednou provždy nevyženete, vaše děti vás budou proklínat až za hrob...“²²

¹⁹ Zvláště vezmeme-li v úvahu, že veškerým obchodem v Americe se zabývali právě Židé; poznámka autora.

²⁰ Зомбарт, В.: *Евреи и хозяйственная жизнь*, СПб, 1912, с. 44.

²¹ Шмаков, А.: *Международное тайное правительство*, М, 1912, с. 55.

²² Тандерболт: *США*, Бирмингем, No 29, май, 1961.

Prorocká slova Benjamina Franklina se naplnila mnohem dříve. Na počátku 20. století bylo již postavení židovské oligarchie v ekonomické a bankovní sféře USA natolik pevné, že jejich vládě předložili nemilosrdné ultimatum. Nežádali nic víc, nic méně, než právo tisknout dolarové bankovky. Zahájili kampaň za vytvoření Federální rezervní banky²³ jako státem garantované soukromé banky USA. – Jakob Schiff, zplnomocněný agent Rothschildů, Obchodní komoře v New Yorku oznámil:

„Pokud nebude existovat ústřední banka s výlučnou kontrolou nad udělováním kreditů, tato země bude vržena do největší a nejhlubší finanční krize ve svých dějinách.“

Jelikož americké finanční i politické kruhy chápaly, že taková banka bude pracovat podle Rothschildových příkazů z Londýna, ultimatum odmítly. V důsledku toho byla na newyorské burze vyvolána panika a vyprovokována dramatická finanční krize, jež ožebračila miliony Američanů.

Je tedy pochopitelné, že Federální rezervní banka nakonec dostala patřičné licence, přičemž držitelé akcií byly banky Rothschildů v Londýně a v Paříži, banka bratří Lazardů v Paříži, banka Moisesova v Itálii, banky Warburgů v Amsterdamu a Hamburku, Lehmanova banka v New Yorku, Rockefellerova Chase Manhattan Bank v New Yorku a tamtéž i banka Goldman Sachs.²⁴ Soukromá Federální rezervní banka, vytvořená a vlastněná mezinárodní židovskou oligarchií, začala emitovat dolarové bankovky. Vládě USA je dávala k dispozici na úvěr za procenta v podobě dlužních úpisů, jejichž větší část drží banky rodiny Rothschildů. V důsledku toho se tito šejdíři stali „neviditelnou vládou“, která národu i politické moci USA vnucuje svou vůli. Když tedy vyšlo najevo, kdo skutečně vládne Americe, má vůbec smysl se ještě divit, že na úřad prezidenta kandiduje jednou hollywoodská hvězda Ronald Reagan, jindy zase sexuální zvrhlík Bill Clinton nebo mentálně poněkud retardovaný bývalý alkoholik George Bush junior?!

V období dvou světových válek sionistické a zednářské vládnoucí kruhy Ameriky nebývale posílily vojensko-ekonomickou moc USA. Později za pomoci svých soukmenovců zlikvidovaly Sovětský svaz a z USA učinily nejmocnější silovou zbraň, sloužící k teroristickému řešení úkolů po celém světě (jak se mylně domnívají).

A nakonec **třetí článek DRUHÉ TRIÁDY SVĚTOVÉHO ZLA – Izrael!** Židovský stát byl vytvořen i díky Adolfu Hitlerovi (velmi přesvědčivě o tom ve své knize píše bývalý plukovník wehrmachtu Kardel) a také J. Stalinovi, jenž k formování izraelské státnosti přispěl tím, že v SSSR umožnil naverbovat potřebné kádry, za což se mu nevděční zlodušci odměnili tím, že z něj udělali totalitní příšeru kosmického formátu. – Přitom by se právě Židé celého světa měli za Stalina modlit a prohlásit jej za svatého. Za nelidské zločiny a judaistický sadismus, projevený při likvidaci národů Ruska v letech 1917-1923, kdy bylo zahubeno téměř **18 milionů** lidí, i za následný teror musel Stalin lidu SSSR nabídnout příležitost k odplatě. Je samozřejmé, že v takovém případě by v Sovětském svazu nezůstal ani jediný Žid. Všechny by je pobili, ale především své ruské zrádce. Nevděčná cháska však nemá v úmyslu se kát ze svých zvěrstev, spáchaných na našem lidu. Zatím dál hoduje, baví se, loupí a przní.

²³ Federal Reserve System – FED, centrální bankovní systém USA, sestávající z Rady federálního rezervního systému (Federal Reserve Board) a 12 federálních rezervních bank; pozn. překl.

²⁴ Гоголицын, Ю.: *Тайные правители человечества*, СПб, 2001, с. 224-225.

Skutečnou roli Izraele na světové scéně rozebereme později. Prozatím jen podotknu, že je nejen semenišťem světového rasismu a teroru; současně se stal i bezpečným přístavem pro judaistické zločince celého světa. Židé, kteří spáchali nejrůznější zločiny v zemích, kde trvale žijí, se vždy mohou na půdě Izraele ukrýt před spravedlností. – **Židovský stát je totiž ze zásady nevydá soudní moci států, kde se trestných činů dopustili, což z Izraele před veškerým lidstvem činí zemi, stojící mimo zákon!**

Na konci této kapitoly je třeba ještě zmínit to hlavní, co se událo ve světě v posledních dvaceti letech – od roku 1985 – a což v konečném důsledku změnilo postavení sil v boji dobra a zla na této planetě. Řeč je o zotročení lidstva. Zlověstná symbióza světového zla v podobě PRVNÍ TRIÁDY: **mezinárodní židovská oligarchie, světový sionismus a světové zednářstvo** v zájmu konečného porobení světa a nastolení vlastní vlády nad světem potřebují čtyři důležité „nástroje“:

1) **MOZKOVÉ CENTRUM** plánování a řízení všech tajných podvratných akcí proti státům a národům, a v posledním důsledku i všech procesů k ovládnutí lidstva. Takové centrum si vybudovaly již před třemi stoletími v **Anglii**. Právě zde je totiž soustředěno vrchní velení podvratných sionistických, judaistických a zednářských organizací, sloučených do jedné jediné „**Rady tří set**“, o níž byla řeč již na začátku;

2) **finanční a vojensko-politický nástroj**, schopný zlikvidovat jakoukoli zemi, která se nemíní podřídit diktátu světových zločinců. Od poloviny 20. století takovým nástrojem učinili USA, jejichž lidu implantovali všechny své judaistické neřesti, přičemž hlavní důraz položili na stěžejní symbol samotné existence jimi vylíhnuté a zmutované lidské rasy; a konečně

3) **šovinisticko-propagandistické centrum**, schopné po světě rozsévat lež, psychické násilí, morální teror a rozklad všech národů, mezi nimiž žijí židovské diaspory, a ovšem také šířit lživé výmysly o údajně Bohem vyvoleném národu, který se naopak Bohu zpronevěřil. – Takovým střediskem zločinců a bludařů je **Izrael**, vytvořený po druhé světové válce.

Čtvrtým prvkem, **surovinovými zdroji**, se světoví zločinci nemuseli tolik zabývat, protože jim v 19. století byly již plně dostupné díky koloniálním držávám Anglie i dalších zemí Evropy a Ameriky. Nicméně vzdor tomu se již koncem řečeného století byli nuceni zaobírat i touto otázkou.

V roce 1884 byl z jejich iniciativy přijat předními světovými státy tzv. Akt berlínské konference, který nastoloval tvrdý režim, podle nějž každá zúčastněná země měla za povinnost efektivně těžit vlastní surovinové zdroje a dávat je do oběhu na světových trzích. V případě, že by k tomu neměla dostatek technických prostředků, musela jejich využívání zpřístupnit jiným zemím a kartelům! Tímto způsobem se mezinárodní koncerty, které v té době již světová židovská oligarchie kontrolovala, snažily pod svůj centralizovaný dohled dostat surovinové zásoby světa – a především Ruska, protože to se tehdy vydalo na cestu průmyslového rozvoje, což nevyžadovalo vývoz surovin, nýbrž naopak jejich domácí využívání.²⁵

Mezinárodní židovská oligarchie velice dobře věděla, jak obrovskými surovinovými zásobami Rusko disponuje. Takový poklad si nemohla nechat ujít. Není tedy tak těžké představit si její zděšení z tempa ekonomického rozvoje Ruska. V letech 1890-1900 svůj průmyslový a ekonomický potenciál *zdvojnásobilo*. Další zdvojnásobení následo-

²⁵ Tento odstavec by si měl každý pozorně přečíst ještě jednou, a raději dvakrát; pozn. editora.

valo v období 1900-1913, což znamená, že za pouhých 23 let namísto jednoho Ruska zde byla – obrazně řečeno – Ruska čtyři! A navíc podle ruských demografických údajů z roku 1913 měl počet obyvatel k roku 1985 vystoupit na 380 milionů. K tomu není co dodat. Rusko bylo za takové úspěchy židovskou oligarchií odsouzeno! Po jeho dobytí roku 1917 se ruské surovinové zdroje dostaly pod kontrolu oligarchie.

Nicméně ne všechno a vždy se světovým zločincům dařilo. K vlastní škodě si nechali „vyklouznout“ Stalina, jenž v roce 1937 zlikvidoval přední judaistické činitele, kteří okupovali Rusko. Kat národa dokázal za velice krátkou historickou dobu z rozvrácené země vybudovat průmyslovou mocnost, jež přerazila hřbet Hitlerovi a osvobodila od nacismu velkou část Evropy. Surovinové zdroje SSSR začaly pracovat pro něj samého. Export surovin v letech 1945-1953, tedy do Stalinova úmrtí, byl zanedbatelný, protože všechny zdroje se využívaly na obnovu země. A právě díky tomu náš národ dokázal hotový zázrak. Za až nepatrně krátký časový úsek, všeho všudy za sedm roků v letech 1946-1952, bez jakékoli zahraniční pomoci SSSR obnovil válkou zničenou ekonomiku a dokonce překonal předválečnou úroveň. Surovinové zdroje ovšem v té době nebyly pod kontrolou oligarchů.

Mimoděk se vnučuje otázka, týkající se současných mocných, neprofesionálních, chamtivých, tupých a prozápadně naladěných lidí, kteří ještě včera byli doslova a do písmene nickami a komplex vlastní bezcennosti si dnes ukájejí rozkrádáním a rozvrácením Ruska. Nikdy nepracovali v materiální výrobě a nemají potuchy o reálné ekonomice, o průmyslu, zemědělství ani o dalších sférách života státu. A co je vůbec nejhorší, pokud jsou to Rusové jako takoví, neznají ani vlastní národ, ani Rusko. Nevědomě i cílevědomě mění zemi v koloniální surovinový přívěsek a právě tím z ní vytvářejí **čtvrtý nástroj DRUHÉ TRIÁDY SVĚTOVÉHO ZLA**.

Po druhé světové válce si (ONI) jako hlavní cíl vytýčili likvidaci Sovětského svazu, aby tak dostali pod kontrolu *surovinový potenciál 130 trilionů* (počítáno v dolarech), schopný nepřetržitě zajišťovat jim zásobování a tím podporovat jejich boj za světovou vládu a v konečném důsledku za úplné ovládnutí světa. Nesmíme zapomínat, že po druhé světové válce se celá koloniální soustava začala nezadržitelně hroutit, což pochopitelně vedlo k někdy předstíranému, ale také k opravdovému znárodnování přírodního bohatství někdejších kolonií. Bojovat s polovinou lidstva o surovinové zdroje je absurdní. Dokud existoval Sovětský svaz, nebylo snadné získat plnou kontrolu nad surovinovými zdroji zemí tzv. třetího světa k dosažení konečného cíle – světovlády.

Za posledních dvacet let (od roku 1985) však vytýčeného úkolu – udělat z Ruska svou největší surovinovou kolonii – dosáhli. V příštích pěti až deseti letech se proces dokončí a pak se otázka na ovládnutí lidstva stane pouze otázkou času. Jen málo komu je známý jejich záměr likvidace **tří až čtyř miliard** lidí, tzv. „přebytečných jedlíků“. O tom si povíme víc v další kapitole.

Z pohledu dějin Ruska 19. a 20. století doslova zaráží prodejnost, ubohost a zákeřnost tzv. „ruské elity“. Vždyť zahraniční zločinci nijak zvlášť neskrývali, že hodlají Rusko okupovat, i jak to udělají. Jeden z judaistických zločinců, rozdmýchávajících evropský revoluční požár roku 1848, Wilhelm Marr, ve své knize (1879 Berlín) příznačně drze píše:

„Hlasitě prohlašuji bez sebemenší ironie, že judaismus ve světových dějinách zvítězil. ... Ze všech evropských národů současnosti pouze Rusko ještě klade odpor a brání se oficiálnímu uznání vpádu cizinců. Jde o zbývající baštu, proti níž

judaisté vybudovali poslední podkopy. ... Podle chodu událostí je již kapitulace Ruska otázkou času. ... Duch mistrných intrik judaistů vžene Rusko do takové revoluce, jakou svět dosud nezažil...²⁶

Pozdější kat Ruska a tajný agent Rothschildů, Trockij, již před první světovou válkou prohlásil:

„Musíme z něj (Ruska, pozn. aut.) udělat pustinu, obývanou bílými negry, které vystavíme takové trýzni, o jaké se nesnilo ani těm nejukrutnějším despotům Orientu. Rozdíl bude pouze v tom, že ona tyranie nevyjde zprava, ale zleva, a nebude bílá, nýbrž rudá. Prolijeme proudy krve. V porovnání s nimi veškeré lidské ztráty kapitalistických válek zblednou a zachvějí se. Největší bankéři světa zpoza oceánu budou pracovat spolu s námi. Jestliže revoluci vyhrajeme, Rusko zadusíme a staneme se silou, před níž celý svět padne na kolena...“

Trockého si dávno vzal ďábel. Již velikán Dostojevskij varoval, že se Židé zmocní Ruska a chrámy zaplaví krví. ... A co ruská elita, pohnula byť i jen prstem? Co pro Rusko udělala? Zradila svou vlast, svůj národ a předurčila je k největší tragédii v dějinách lidstva. Ještě mnohem horší však je, že si z toho dodnes nevezala ponaučení. Proto ji v budoucnu čeká daleko větší drama. Není schopna pochopit, jak strašný osud svým zdegenerovaným potomkům připravila.

Rusko se tedy pro světové zločince stalo **čtvrtým nástrojem** gentlemanského spiknutí k ovládnutí lidstva. Jako jednotný stát si podepsalo rozsudek smrti. Jeho rozpad se stává nevyhnutelným technologickým procesem bouřlivé aktivace boje za ovládnutí světa. Bohužel, nejen ve světě, ale dokonce ani v samotném Rusku lidem nedošlo, že Rusové své Rusko ztratili a ocitli se v pozici obyvatelstva poslední kategorie. De facto se stali **otroky**. Rovněž malé původní národy Ruska – a především jejich elity – jichž jako pátou kolonu používá judaismus k hanobení a ostouzení Rusů, si neuvědomují, jak s nimi samými pokořitelé Ruska naloží, jakmile ti ruský lid s konečnou platností zlikvidují. Sionistické a zednářské kruhy je nepovažují za lidi, nýbrž za pouhý nástroj, který se po dosažení cílů odhazuje.

Není třeba se zde zvlášť zabývat sionistickými a zednářskými výtvy a organizacemi. Na toto téma bylo napsáno již hodně. Než přejdeme k podrobnému rozboru skutečné podstaty Anglie, USA a Izraele, jež patří do DRUHÉ TRIÁDY SVĚTOVÉHO ZLA, musíme se alespoň zmínit o tajné nejvyšší hierarchii PRVNÍ TRIÁDY SVĚTOVÉHO ZLA – o **mezinárodní židovské oligarchii, světovém sionismu a zednářstvu**, řídící všechny podvrtné akce na světě. Ukázal to ostatně spolupracovník zvláštních britských služeb, John Coleman, ve své knize „Rada tří set“.

²⁶ Виноградов, А.: *Путь осмысления*, М, Молодая гвардия, М, № 8, 1991, с. 268.

TAJNÍ VRAZI „RADY TŘÍ SET“

1.

V předvečer první světové války přecházejí spiklenci od budování *tajných* podvratných organizací k vytváření *supertajných*. Ty tvořila „elita“ globálních zločinců a druhá světová válka do jejich organizační struktury vnesla zásadní změny. Když po válce vyšla postupně najevo skutečná činnost sionistických a zednářských organizací, bylo jejich nejvyšší vedení nuceno najít nové cesty a zamést stopy.

První cesta sloužila k odpoutání pozornosti. O co šlo? Všechny hromadné sdělovací prostředky (noviny, časopisy, knihy, rozhlas, televize, kina a posléze i internet) pod kontrolou sionistů a zednářů (a jiné prakticky nejsou!) dostaly za úkol zahájit širokou a časově neomezenou kampaň. Jejím hlavním cílem bylo představit veřejnosti zednářstvo jako humánní organizaci, mající za cíl morální čistotu lidstva, péči o jeho budoucnost, blahobyt a rozkvet. Světový sionismus měl být zase demonstrován jako oprávněné historické přání Židů pouze se vrátit do zaslíbené země.

Současně byla spuštěna rozsáhlá propagace vytváření tisíců zednářských lóží i mezinárodních sionistických organizací a hromadný nábor nových členů, kteří nebudou mít ani tušení o skutečné a skrývané činnosti společností, do nichž vstupují. Kvůli tomu se pravidla i rituály pro příjem do zednářských lóží a sionistických organizací změnilo do té míry, jaká dosud neměla obdoby. Pro nové „dělníky“ zednářských lóží bylo připraveno speciální lákadlo formou slibu napomáhání v služebním postupu i v byznysu. Došlo to tak již daleko, že koncem osmdesátých let minulého století počet zednářů v USA přesáhl **30 milionů** a tím byl **1,5krát** větší než počet komunistů v SSSR.

Druhá cesta byla mnohem rafinovanější. Vedla přes vytváření **nových** struktur a poboček zednářských lóží v nejváženějších a nejsolidnějších bankách, fondech, institutech, univerzitách, asociacích a korporacích. Vznikaly pod rouškou rozšiřování základní činnosti a byly prošíkovány judaistickými kádry. Ve skutečnosti se tyto **tajné** vnitřní struktury se solidním krytím měly zabývat ilegálními podvratnými aktivitami, namířenými proti lidstvu.

V korporacích vojensko-průmyslového komplexu se činnost zmíněných struktur řídila zásadou **nejpřísnějšího utajení**. Žádná konkrétní firma, žádný podnik či speciální výroba, produkující nějaké klíčové komponenty, nemá sebemenší tušení, k čemu jsou vlastně určeny.

Výše zmínění noví volentéři²⁷ zednářských lóží a sionistických organizačních struktur v těchto solidních společnostech obvykle vůbec nevěděli, jak a k čemu budou výsledky jejich intelektuálních úsilí využity. Svět se o tom až později dozví zásluhou knihy „Rada tří set“ spolupracovníka britských zvláštních služeb, doktora J. Colemana. Podklady k ní sbíral a analyzoval dvacet let!

Autor v publikaci na základě obrovského množství faktů a příkladů dokazuje, že na globální úrovni jsou státní, politické, ekonomické, sociální i kulturní procesy řízeny SILAMI ZLA, univerzálním koordinačním mechanismem, jímž je „Rada tří set“. Ta sjednocuje stovky otevřených i uzavřených organizací. Jejím prostřednictvím se cíle-

²⁷ Volentér je nehonorenovaný pracovník, vykonávající dobrovolně jistou práci jako přípravu pro své budoucí zaměstnání; pozn. editora.

vědomě a plánovitě postupuje k totální kontrole lidstva i vědomí každého jednotlivého člověka na zemi.

Mezinárodní zločinci, stojící v čele „Rady tří set“ a jejich struktur, vedou cílený útok na veškeré lidské konání, přičemž stěžejní úkoly jsou vytýčeny z pohledu nejbližší možnosti *změny samotného člověka, tedy jeho genetického typu a mentality až po životní podmínky*. Současně s tím je jejich hlavním úkolem naprostá, tj. totální kontrola všech lidských činností od narození až do smrti. Konečným záměrem je *lidstvo zotročit a přeměnit je v poslušného a plně kontrolovatelného otoka, kterého lze totálně ovládat – v robota!*

Citovaná kniha je bohužel pro běžného čtenáře příliš komplikovaná, než aby bylo možné její do krajnosti zhuštěné informační vazby pochopit. Je to obtížné dokonce pro lidi, znající i mnohá fakta zákulisní politiky. Také osnova knihy je hodně roztržštěná. Nicméně je třeba ocenit odvalu člověka, jenž se bez ohledu na zřejmé ohrožení vlastního života rozhodl odhalit světu skutečný cíl světového zákulisí, tajný smysl činnosti zdánlivě solidních organizací, roztroušených po celém světě, dále jmenovitě uvést řadu jmen hlavních zloduchů světa a současně odhalit i zločinnou činnost *anglické královské rodiny* od 16. století až po současnost.

Vzal jsem v úvahu výše naznačené potíže, jež uvedená knížka pro čtenáře představuje, ale také obrovskou důležitost faktů, která jsou z hlediska pochopení dějin naší země velice důležitá. Z těchto důvodů jsem se rozhodl vzít na sebe odpovědnost a pokusit se některé její pasáže „rozšířovat“ a doplnit je řadou dalších skutečností z poválečné historie naší země i mnoha evropských států, které Coleman nezmiňuje, ale jež vysvětlují některé části publikace, jinak pro čtenáře jen sotva srozumitelné.

Jen ještě poznámka na okraj. Když jsem si knihu několikrát přečetl s tužkou v ruce, mnohá fakta z našich dějin se vyjasnila a plně zapadla do kontextu konkrétních událostí.

Hlavní pilíř SIL SVĚTOVÉHO ZLA spočívá ve vládnutí nesmírnými finančními prostředky a ve svých rukou drží pracovní, politická i vojenská spojení po celém světě prostřednictvím svých organizačních struktur.

FINANČNÍ MOC je založena 1) na kapitálu světové židovské oligarchie, vysávající země, v nichž žijí židovské diaspory (tedy prakticky po celém světě); 2) na zisku ze spekulací a celosvětovém obchodu s drogami. Její kapitál přesahuje finanční sílu více než poloviny celého lidstva. Posudme sami: ještě počátkem 70. let minulého století jen v New Yorku kapitál sionistických organizací převyšoval celkový kapitál USA o **1,5 bilionu** dolarů.

PRACOVNÍ, POLITICKÁ A VOJENSKO-SILOVÁ (zvláštní služby) SPOJENÍ jsou formou členství těsně provázána s různými sionistickými strukturami a judaistickými i zednářskými lóžemi v podobě působení v předních světových obchodních složkách a bankách, kontrolovaných sionisty a zednáři. Děje se to prostřednictvím rodných svazků evropské aristokracie i všech lidí, pro něž je vlastní národ pouhým nástrojem k zajištění bezpečného života v blahobytu.

ORGANIZAČNÍ SÍLA těchto struktur se pak zajišťuje úplatky, využíváním zrádců z řad mocenské elity národů a také začleněním sionistů a zednářů do nejvyšších složek státní moci i mezinárodních organizací. Ti pak své vysoké služební postavení využívají k podvrtné činnosti proti zemím, v nichž působí, i proti lidstvu jako celku.

2.

Než se začneme zabývat klíčovými momenty podvrtné činnosti světových zločinců, o nichž se píše v Colemanově knize „Rada tří set“, musíme si něco vyjasnit. Protože autor spolupracoval se zvláštními britskými službami, je třeba podotknout, že se do této sféry v Anglii přijímají výhradně lidé z nejvyšších vrstev, vzdělaní v privilegovaných školách a uctívající britskou korunu, tj. členy královské rodiny a přirozeně i samu královnu. Z tohoto je jasné, že napsat knihu o zločinech proti lidstvu, páchaných korunovanými hlavami Velké Británie, jej přinutila taková fakta, před nimiž normální člověk prostě nemůže zavírat oči.

Co je to tedy za příšeru, ta zmiňovaná „Rada tří set“? Jde o společný orgán spiklenců z řad hierarchie PRVNÍ TRIÁDY SVĚTOVÉHO ZLA: **mezinárodní židovské oligarchie, světového sionismu a světového judaismu**, a rovněž **ELITY SVĚTOVÉ ARISTOKRACIE včetně evropských královských rodin a elity světového establishmentu, které patří do struktur této TRIÁDY.**

„Rada tří set“ představuje vládnoucí složku a *centrum* moci, daleko přesahující moc jakéhokoli světového vládce nebo vlády. „Rada tří set“, jak ji charakterizoval J. Coleman, je absolutně utajovanou společností, sestávající z představitelů nedotknuté vládnoucí třídy. K ní se řadí *anglická královna, holandská královna a další evropské královské rodiny*. Po smrti královny Viktorie, hlavy benátských guelfů,²⁸ se část aristokratů rozhodla, že v zájmu získání moci nad celým světem je nezbytné, aby představitelé šlechty „svůj osud“ v celosvětovém měřítku spojili s neurozenými, nicméně mimořádně silnými vůdci korporací.²⁹ V důsledku toho byly dveře k absolutní moci otevřeny „prostému plebsu“.³⁰

Jak autor zmíněné publikace dodává, „Rada tří set“ je **společnou organizovanou vládou světové hierarchie, která stojí vysoko nad všemi vládami i osobnostmi nezávisle na tom, jak silnými a bezpečnými se ty cítí být**. Zahrnuje oblast financí, vojenství, ale přirozeně také politických stran všech typů a odstínů. *Neexistuje organizace, nad níž by „Rada“ nedokázala převzít kontrolu. Totéž platí o organizovaných světových náboženstvích*. Z řečeného vyplývá, že **všemocná skupina olympanů je centrem moci** (zvýraznil J. K.), působící v Londýně a dalších finančních centrech, vytvářených již ve středověku judaistickou lichvářkou oligarchií (J. K.). V jejich rukou jsou dnes všechny minerály, kovy, drahé kameny, narkotika, farmaceutika i banky. Kontrolují rovněž nejruznější kultury, rockovou hudbu, atd. **Střediskem kontroly je britská koruna.**³¹

„Rada tří set“ je převážně kontrolována *britským monarchou*, v daném případě Alžbětou II. Královna Viktorie údajně trpěla paranoií ohledně zachování tajemství řízení Rady. Všechno úsilí vynakládala příkladně na zakrytí skutečností, že v místech zločinů legendárního Jacka Rozparovače se nacházely zednářské symboly, což ukazovalo na spojení „Rady tří set“ s „experimenty zločince, jenž byl *vyšokým lůžovým bratrem Skotského obřadu*“. V „Radě tří set“ je svými členy hojně zastoupena britská aristo-

²⁸ Politický směr v Itálii 12. až 15. století, vzniklý v souvislosti s bojem za vládu v Itálii mezi Svatou říší římskou a papežstvím. Guelfové podporovali římské papeže. Ve 14. století se guelfové ve Florencii a v řadě dalších městských států rozdělili na černé (strana nobilů) a bílé (strana bohatých měšťanů); pozn. překl.

²⁹ Tj. se světovou oligarchií; pozn. překl.

³⁰ Колеман, Джон: *Комитет 300. Тайны мирового правительства*, М, 2001, с. 216-217.

³¹ Tamtéž, str. 232.

kracie, která má zájmy a pomocníky v každé zemi na světě včetně SSSR. Když anglická královna Alžběta II. slavnostním ceremoniálem zahajuje zasedání parlamentu, současně se tím všem na očích předvádí hlava „Rady tří set“. Její členové nechybějí ani kolem prezidentů USA...³²

Než se podrobněji podíváme na cíle, jimiž „Rada tří set“ pověřuje své početné zločinecké organizace, je nutné vědět, jaké oblasti lidské činnosti a jakými chapadly si již ovinula země a národy světa. Je pochopitelné, že únik informací o nebezpečných silách celosvětového zla v mnoha předních zemích světa vyvolal pozdvižení a poplach. Proto Rada prostřednictvím svých mediálních organizací řídí kontrapropagandu a snaží se tím všechno postavit na hlavu, přičemž odhalující novináře a publicisty viní z výmyslů, houževnatě tvrdíc, že žádná mezinárodní vláda neexistuje, atd.

V této souvislosti nelze nepřipomenout, že koncem sedmdesátých a počátkem osmdesátých let minulého století, když speciální složky SSSR varovaly před CIA i zvláštními službami jiných zemí, namířenými proti naší vlasti, mnozí to lehkovážně považovali za režimní propagandu. Roku 1983 vyšla kniha sovětského historika N. N. Jakovleva „CIA proti SSSR“, doslova nabitá málo známými fakty, potvrzujícími její podvatrný charakter Západu proti naší zemi.

Proto i doslova vražedná fakta v knize J. Colemana „Rada tří set“ o nejvyšší hierarchii USA, Anglie, Izraele a sionisticko-zednářských strukturách, západní aristokracii i evropských královských rodinách nás varují před **smrtelným nebezpečím**, hrozícím národům světa v míře, jakou za celou svou historii nepoznaly.

„Rada tří set“ existuje již více než 150 let. Do současné podoby byla zformována přibližně v roce 1897. K dispozici má obrovský řídicí aparát stovek mozkových, intelektuálních a vědeckých center i zcela oficiálních institucí, jež přímo či nepřímou „dirigují“ prezidenty, premiéry a nejvyšší úředníky vlád bezmála všech zemí včetně USA, a stejně tak vládne nejrůznějšími organizacemi počínaje soukromým sektorem a konče státními strukturami. Do její kontrolní sféry patří největší světové banky, pojišťovací a finanční společnosti, průmyslové korporace, hromadné sdělovací prostředky, telekomunikace a dopravní spoje, vojenský komplex včetně kosmického a rovněž velmi důležitá oblast – veškerý světový **obchod s drogami**.

Kdo tedy patří do „Rady tří set“? Především představitelé bankovní sféry – oblasti nevyčísitelného množství peněz, zajišťujících chod všech podvatrných organizací. Na prvním místě mezi nimi jsou nadnárodní finanční struktury jako Mezinárodní konsolidační banka, Anglická banka, Světová banka (World Bank), Federální rezervní systém, American Express Bank, Mezinárodní měnový fond MMF (International Monetary Fund) a ještě několik dalších největších světových peněžních ústavů, jež mají nespočetné filiálky a kontrolují tisíce jiných bank po celém světě. Zmíněná Rada kontroluje i známou Moskevskou banku v Londýně, patřící kdysi SSSR a nyní Rusku. Svého času se zde „zaučoval“ bývalý předseda Centrální banky Ruska, V. Geraščenko, i řada jeho dalších „oveček“. Ti všichni pak za Gorbačova úspěšně rozvrátili sovětský finanční systém.

V souvislosti s těmito i dalšími bankami v knize J. Colemana autor poznamenává:

„S výjimkou Basilejského výboru pro bankovníctví *každá* (zvýraznil J. K.) z uvedených bank byla a stále ještě může být zapletena do obchodu s drogami, brilianty, zlatem a zbraněmi.“ Autor zvláště upozorňuje na roli švýcarských bank:

³² Tamtéž, str. 12; 225.

„Skutečné Švýcarsko – ne to z reklamních prospektů – je pračkou miliard špinavých dolarů, legální ‚výrobnou‘ drog pod patronací ‚Rady tří set‘, je hlavním útočištěm pro její peníze i osoby v případech globálních katastrof.“³³

Domnívám se, že není nutné vypočítávat stovky pojišťoven, informačních či průmyslových korporací a nejrůznějších fondů, kontrolovaných Radou. Čtenář, který má o taková fakta zájem, si je může sám najít v Colemanově knize. Raději se zde zastavíme u organizačně-výkonných struktur, vytvořených „Radou tří set“ speciálně pro podvratné akce proti všem zemím a národům světa.

Koncem šedesátých a počátkem sedmdesátých let minulého století a zvláště poté, co se na trhu objevily z pohledu SSSR i Ruska důležité knihy – otvíraly totiž oči a ukazovaly na našeho nepřítele (mám hlavně na mysli publikace J. Ivanova „Pozor, sionismus!“ a V. Beguna „Vpád beze zbraní“) – byla poprvé odhalena řada mezinárodních organizací, zabývajících se podvratnou činností proti SSSR i všemu lidstvu. A co je nesmírně důležité, knihy byly napsány pro širokou čtenářskou veřejnost. První edice díla J. Ivanova „Pozor, sionismus“, vydaná v Moskvě roku 1969 nákladem 100 000 výtisků, byla téměř do posledního skoupena sionistickým podzemím. V roce 1970 následovalo druhé vydání 200 000 výtisků a skrýt pravdu před veřejností se již nepodařilo.

Považuji zde za svou povinnost věnovat alespoň několik slov člověku, jenž obětoval vlastní život, aby národ poznal zdroje světového zla i příčiny své tragédie. Jurij Sergejevič Ivanov, velmi vzdělaný člověk se znalostí několika světových jazyků, dokázal zpracovat obrovské množství materiálů. Bádal v archivech mnoha evropských zemí a pronikl hodně hluboko do tajemství světové politiky i zákulisních machinací „vyvolených“ zločinců. Co někteří v Evropě i ve světě již dávno věděli, to vláda SSSR před lidem pečlivě tajila. Vydání knihy tehdy mladého instruktora ÚV KSSS³⁴ J. S. Ivanova „Pozor, sionismus!“ se v ilegálních sionisticko-zednářských kruzích ÚV KSSS i dalších nejvyšších vládních orgánech rovnalo výbuchu bomby!

Sionisticko-komunistická moc z hlediska faktografie „kladně“ ohodnotila tuto nesmírně cennou knihu, která nezasvěceným předkládala šokující informace o nepřátelích naší země i celého lidstva. V důsledku toho Ivanova z ÚV KSSS vypoklonkovali. Nakonec zemřel (sotva asi bez cizí „pomoci“) v kremelské nemocnici. A nikdo z našich Ivanů, zapomínajících na svůj rod, si nevzpomněl ani na něj, ani na další velikány Ruska, kteří položili životy za to, aby národu otevřeli oči a ukázali na skutečné viníky naší tragédie.

Když se dnes zadívám na různé genetické příšery, nazývajících se vlastenci (Gajdar s Čubajsem si také říkají patrioti!), kteří se při bezduchých kejklích za každou cenu snaží někomu vnutit svůj portrét na památku pro své zdegenerované potomky a současně nechali upadnout do zapomnění ty, jež představovali skutečné svědomí a čest země, oni, kteří v životě nic pořádného neudělali a neudělají kromě snahy přitočit se k nějakému tomu korýtku, nebo vytrubující, jak jsou výjimeční – vůbec se nedivím, že se Bůh pro takové šílenství a hrabivost od nás odvrátil a že se Rusko krčí pod kopyty chamtivých, zákeřných a nemilosrdných uchvatitelů.

³³ Колеман, Джон: *Комитет 300. Тайны мирового правительства*, М, 2001, с. 138.

³⁴ Т.ж. Устьредний выбор Комунистической стороны ССССР; позн. едитора.

3.

Jaké úkoly a cíle v boji proti lidstvu a v první řadě proti Rusku i zemím islámského světa zlověstná „Rada tří set“ vytýčila svým organizacím? Vyjmenujme si zde ty základní, které podle J. Colemana musejí realizovat, aby se lidstvo ocitlo v jejich naprostém područí:

1. Stěžejním úkolem, jemuž jsou podřízeny všechny ostatní, je nastolení *Jedno-světové vlády – Nového světového řádu* s jednotnou církví a měnovým systémem pod jejich naprostou kontrolou. Málokomu je známo, píše J. Coleman, že jednosvětová vláda svou vlastní „církev“ začala vytvářet v letech 1920-1930, protože ví, že musí lidstvu „vyhovět“ i ohledně víry. Z toho důvodu později vytvořila organizaci Světové rady církví (Coleman, str. 32-33) a snaží se všechny ostatní církve diskreditovat. Například islám zamořila wahhábismem,³⁵ který financuje zaprodaná oligarchie Saudské Arábie. Tato země je obklopena judaistickými poradci a finančníky pod přísným dohledem Anglie, USA a mezinárodních struktur „Rady tří set“.

V této souvislosti by ani pravoslavným neuškodilo zamyslet se nad sebou a odpovědět si na řadu závažných otázek. Například proč judaistická okupační moc, která po dobytí Ruska v roce 1917 nejenže nic nedělala pro podporu pravoslaví a naopak náboženství v zemi likvidovala s nevídanou krutostí a sadismem, najednou s nástupem Jelcina dostala „pečovatelský záchvat“ a měla starost o rozvoj pravoslavné církve i obnovu a výstavbu nových chrámů? Nebylo to snad jen proto, že nad ruským pravoslavím chtěla získat kontrolu? Není žádným tajemstvím, že církevní semináře a akademie z 50 až 60 procent zaplavili pokřtění Židé.

Komerce dnes pronikla do všech míst církevních úřadů, což se rovná rouhačství. Pokleslé mravy církevních hodnostářů (alkohol, pedofilie a obohacování se z církevních darů) farníky šokují. A co říci o církevním rčení „otroci Boží“, používaném ve vztahu k věřícím? Otroky koho ve skutečnosti jsou? Vykastrování samotné podstaty křesťanské víry – boje se zlem a ďáblem – a přeměna pravoslaví na dobromyslný obřad poslušnosti, pokory a lásky k bližním, tedy k těm, kteří naši zemi rozkládají a trýzní její národ, to všechno miliony věřících od dnešní církve odrazuje. ... To jsou ovšem otázky pro samostatnou studii a proto se vraťme k našemu tématu.

2. *Naprostá likvidace národního vědomí a hrdosti.* Je všeobecně známo, co se prezentuje v sionisticko-zednářském tisku a televizi ohledně problematiky nacionalismu. Je povolena pouze jedna jediná forma nacionalismu – **židovská!**

3. *Kontrola každého jedince bez výjimky pomocí prostředků řídicích jeho vědomí i toho, co Z. Brzezinski nazval technotronikou, která vytváří lidské roboty a takový systém teroru, že ve srovnání s ním je hrůzovláda Felixe E. Dzeržinského nevinnou hrou.* V zájmu kontroly se zavádějí plastové kartičky, odebírají otisky prstů a mnoho dalšího. Odůvodnění se samozřejmě našlo – ustavičný růst kriminality, kterou ovšem tzv. demokracie sama chrání a pěstuje!

4. *Přerušeni každého průmyslového rozvoje s přechodem na tzv. postindustriální společnost s nulovým růstem.* Výjimku tvoří produkce computerů, vědecká technologie a zábavní průmysl spolu se službami.

³⁵ Nábožensko-politický směr v islámu, vzniklý koncem 18. století v Arábii, založený Muhammedem ibn Abd al-Wahhábem a hlásající obnovu čistoty islámu a skutečný monoteismus, vylučující každé prostředkující články mezi člověkem a Bohem; pozn. překl.

5. Legalizace homosexuality, pedofilie, pornografie a drog. O drogách si promluvíme blíže později. Zatím zde stačí zmínit následující skutečnost. Dokud v Afghánistánu vládli talibové (za drogy byl trest smrti), přísun takového svinstva z této země byl minimální. Jakmile sem přišli Američané, produkce a vývoz drog do Ruska a Evropy se rychle zvýšil **dvacetkrát** a dosáhl objemu 3 600 tun heroínu v roce 2004. Okupační vláda Ruska pod záminkou „humanity“ aktivně pomáhala Spojeným státům usadit se u nás i na území bývalých středoasijských svazových republik SSSR.

Cílem světových zločinců je poslat na smrt **3 až 4 miliardy** lidí a drogy jsou k tomu jedním z nejlepších prostředků. Jugoslávie se stala objektem angloamerické agrese také proto, že Slobodan Milošević postavil narkomafii pevnou hráz. Šlo o cestu, vedoucí do Evropy přes Albánii i Albánce žijící v jugoslávském Kosovu. Povídačky o etnických čistkách jsou jen hnusnou, pokryteckou lží. Jakmile figurky světových zákulisních loutkařů získaly nad Kosovem kontrolu, výrazně zesílil proud drog do Evropy jižním směrem pod ochranou albánských ozbrojenců v Kosovu. I z toho důvodu tedy Kosovo, New York 11. září 2001, Afghánistán a Irák představují články jednoho řetězu. – O tom si ještě povíme později.

A co říci o Rusku? Je zaplaveno narkomany. Cikáni, Kavkazané a zčásti i ruská spodina zcela otevřeně hubí náš národ a zvláště děti. To se děje v době, kdy na našem rozsáhlém území chybí obrovské množství obyvatel. Prodejná (ne)státní Duma dosud nepřijala v zájmu spásy národa žádné přísné zákony. Obchodníky s drogami je třeba věšet na lucernách, říká lid. Jenže to je něco, co může udělat výlučně národní vláda. Ovšem ta naše ze všech sil pomáhá Rusko hubit.

Čtyři roky v křesle prezidenta (nemluvě o období, kdy byl ředitelem Federální bezpečnostní služby a premiérem) pan Putin „spal“. Tím obchodníkům s drogami vytvořil ideální podmínky pro upevnění pozic a rozšíření obchodů. Zdánlivě se vzpamatoval až v roce 2004 a vytvořil velkou instituci v čele s Čerkasovem, ovšem mimořádné pravomoci jí nedal! Lid žádá pro kšeftaře s drogami trest smrti, jenomže pan Putin je proti – demokratická Evropa by se zlobila! Nabízí se tedy logická otázka: komu vlastně pan Putin slouží?

O pornografii je zbytečné se vůbec bavit. Morální úpadek a zhýralost zaplavily ruské televizní obrazovky i stránky tisku. A kde mravy poklesly, kde mají prim zvrhlíci, tam jsou také drogy. Co je však nakonec pornografie ve srovnání s tzv. „modrými“ či „růžovými“,³⁶ kteří zaplavili nejen státní úřady, ale dokonce i sály Kremlu. A hlavní „garant“ prostě oslepl. Zvrhlíci zdivočeli natolik, že pod ochranou protinárodních a protistátních masmédií včetně televize začali slavit vlastní svátky. Možná je však k něčemu i dobré, že všechna ta sebranka a její „advokáti“ rádí na veřejnosti. Všichni se totiž z páchaného zla budou zodpovídat.

6. Snížení počtu obyvatelstva velkých měst a zbankrotovaných zemí (Rusko mezi ně patří) *po vzoru kambodžského Pol Pota*. Je třeba vědět, že plány Pol Pota na zdecimování vlastního národa byly rozpracovány v USA jedním z mnoha středisek „Římského klubu“, který je nedílnou součástí „Rady tří set“. Za období tzv. demokratických reforem – tedy v letech 1991 až 2002 – v důsledku rozdmýchávání národnostních konfliktů, hladem, bezvýhodnou situací a naprostým zbídačením obyvatelstva, kriminalitou, nebývalým ničením životního prostředí, v důsledku alkoholu i nejrůznějších ekologic-

³⁶ Označení pro homosexuály, lesbičky a další zvrácené „menšiny“; pozn. editora.

kých havárií, způsobených celkovým chaosem i v důsledku imigrace do naší země se podle různých odhadů snížil počet obyvatel Ruska o **14,5 až 18 milionů!**

Poněkud ošemetná čísla Putinova sčítání lidu ukázala, že počet obyvatel Ruska údajně zůstal (od r. 1991) stejný – 145 milionů. Jenže sčítací falsifikátoři jaksi „zapomněli“ vzít v úvahu 14-16 milionů imigrantů a dalších přistěhovalců, kteří do Ruska přišli z jiných zemí. Ročně se u nás provede 6 milionů potratů a porodnost klesla na takovou úroveň, že za nějakých 30 až 40 let zůstane v Rusku 50-60 milionů ruských lidí. A navzdory tomu vláda nemíní udělat proti tomu vůbec nic, spíše naopak... Všechno běží podle plánu „Rady tří set“.

7. Prerušeni veškeré vědecko-výzkumné činnosti s výjimkou těch, které Rada pokládá za vhodné pro své plány. Jde například o klonování potravin i samotného člověka s nepředvídatelnými následky pro lidstvo. Jistá madam, která se v roce 2003 takovými zkušenostmi chlubila v televizi, se drze předváděla s přívěškem na krku s šesticípou Davidovou hvězdou v zednářské obrubě. V téže době masmédiá, kontrolovaná Radou, po celém světě zpracovávají lidstvo pro zákaz jaderné energie na mírové účely. Mimořádnou nenávist Rady vyvolávají práce, zaměřené na studenou termojadernou reakci, čemuž ve své knize věnuje pozornost J. Coleman. Postavení reaktorů na bázi této syntézy by nenechalo kámen na kameni z teorie Rady o „omezených přírodních zdrojích“. Při jejich správném použití by bylo možné vyrobit předměty i materiály z těch nejobyčejnějších hornin, což lidstvu nabízí prakticky neomezené možnosti dalšího rozvoje.

8. Prostřednictvím lokálních válek v rozvinutých zemích i v zemích tzv. třetího světa – s následným hladem a chorobami – do roku 2050 zlikvidovat tři miliardy lidí (zvyšoval J. K.), jimž říkají „zbyteční žrouti“. Rozpracováním tohoto děsivého plánu pověřila „Rada tří set“ Cyruse Vance. Plán nazvaný Global 2000 podle J. Colemana počítal mimo jiné s poklesem obyvatelstva USA k roku 2050 na 100 milionů. Projekt schválila dokonce americká vláda vedená Jamesem Carterem. A co říci o Rusku...?

9. Oslabiti morálního ducha národa a demoralizovat pracující třídu vytvořením masové nezaměstnanosti. Úměrně s poklesem produkce jako důsledku politiky nulového růstu, jak ji sleduje „Římský klub“ (Club of Rome), bude klesat i počet pracovních míst. Demoralizovaní pracující, kteří nebudou mít čím uživit své rodiny, začnou tíhnout k alkoholu a drogám jako úniku z tvrdé reality. Mládež působením rockové hudby a jiných svodů bude inklinovat ke vzpourám vůči existujícímu řádu, takže se začnou hroutit základy rodiny... Zmíněný plán na žádost „Rady tří set“ vypracovala Stanfordská univerzita. Později dostal označení „*Spiknutí věku vodnáře*“.

Tyto i další podobné plány se samozřejmě také uvádějí do života. Ve všech průmyslově rozvinutých zemích od Japonska po Ameriku pozorujeme pokles ekonomického růstu. Amerika začíná trpět nejstrašnějším finančně-ekonomickým kolapsem a následně také sociálně-etnickým, což bude mít nepředvídatelné důsledky. Tohoto téma se dotkneme později, až budeme mluvit o tom, čím Spojené státy ve skutečnosti jsou.

Složité je situace i v Evropě, kde nezaměstnanost také neklesá. Následkem přijetí deseti nových východoevropských zemí do EU se její celková situace ještě dál zhorší. A co teprve v Rusku, kde se lež stala alfou a omegou vagabundů, kteří se vyšplhali k moci a nárůst těžby a prodeje surovin vydávají za ekonomický růst, přičemž se ohánějí čísly od 5 do 6 procent?! Zcela se zhroutil reálná ekonomika počínaje elektronikou a automobilovým průmyslem přes stavbu lodí a letecký průmysl až po produkci přístrojů, strojírenství i lehký průmysl!

Je na čase přemýšlet, co se stane s Ruskem, přeměněným v surovinový přívěsek Západu, až v plánech Římského klubu nastane kýžený obrat snížením počtu světové populace a potřeba surovin výrazně poklesne? Až pak doopravdy poznáme, kam kremelské liberální krysy Rusko zavedly.

10. *Nepřipustit, aby národy vzaly svůj osud do vlastních rukou. Toho se bude dosahovat vytvářením krizových situací a jejich následným „zvládním“.* To všechno pak obyvatelstvo demoralizuje do té míry, že obrovské masy lidí podlehnou apatii. Náзорné příklady uskutečňování těchto plánů lze již vidět v Afghánistánu a Iráku. A to je pouze začátek. Mezinárodní zločinci, kteří dostali USA pod kontrolu, velmi dobře vědí, že nenávisť ke zkorumpovanému a prodejnému Washingtonu je tam tak obrovská, že pokud se situaci nepodaří udržet na uzdě, vypukne vzpoura, jež může vést až k občanské resp. etnické válce. Počet obětí by byl ještě mnohem vyšší, než oběti občanské války v Rusku z let 1917-1922. Mezinárodní zločince přirozeně neděsí počet obětí, nýbrž možnost, že se jim v důsledku takových událostí mohou USA vymknout z kontroly a oni ztratí svou globální vojenskou sílu, která představuje stěžejní nástroj realizace jejich plánů.

Z toho důvodu washingtonská vláda – kterou mají samozřejmě pevně v rukou – vytvořila Federální agenturu pro mimořádné události (Federal Emergency Management Agency – FEMA), jež v případě dne „D“ bude muset likvidovat vlastní lid. Vláda prohlásila, že nová agentura má předcházet mimořádným situacím. Skutečnost je ovšem taková, že před nimi nevaruje, nýbrž pouze konstatuje, že k tragédiím došlo a likviduje jejich následky.

11. *Vytváření nových kultů a podpora existujících.* Patří k nim rockoví gangsteři jako M. Jagger z Rolling Stones i všechny ostatní podobné skupiny – vytvořené dítkem „Rady tří set“, Tavistockým institutem mezilidských vztahů – počínaje Beatles, a rovněž šíření kultu křesťanského fundamentalismu (založeného agentem britské Východoindické společnosti), zaměřeným na posílení sionistického státu Izrael cestou ztotožňování přívrženců kultu se Židy skrze mýtus o „Bohem vyvoleném národu“.

12. *Rozšíření myšlenky ideového osvobození do celého světa s cílem rozvrátit existující církve – především křesťanství a rovněž islám.*

13. *Vyvolání všeobecné krize světové ekonomiky a všeobecného politického chaosu.*

14. *Začlenění podvrtných živlů do všech vlád a podporování činností, zaměřených na likvidaci suverenity a jednoty zemí zevnitř jejich vlád.³⁷* – Nejzřetelnější je to právě v Rusku.

Páteří podvrtné ekonomické politiky „Rady tří set“ je učení Thomase Roberta Malthuse,³⁸ syna venkovského anglického pastora. Jeho učení prosazovala nechvalně proslulá a zločinecká Východoindická společnost. Podle Malthuse určuje pokrok lidstva přirozená schopnost naší Země zajistit existenci konkrétního počtu lidí, přičemž při překročení tohoto prahu se její omezené zdroje rychle vyčerpají. Z toho důvodu, jak hlásá Malthus, je nezbytné zbrzdit růst počtu obyvatelstva s ohledem na možnosti klesajících surovinových zdrojů. ***Je tedy jasné, že tzv. elita rasistů, složená z „Bohem vyvolených žroutů“, se odhodlá k jakýmkoli zločinům proti lidstvu.*** Nejlepším důkazem

³⁷ Tamtéž.

³⁸ (1766-1834), britský ekonom, zakladatel vulgární politické ekonomie ve Velké Británii; pozn. překl.

zlověstných plánů „Rady tří set“ je však nejen současnost. Mnohem závažnější je fakt, že rebe Emanuel Rabinovič již na mimořádném zasedání evropských rabínů v Budapešti 12. ledna 1952 prosazoval zdokonalený Rothschildův plán:

„Cíl, k němuž jsme v průběhu tří tisíc let tak pevně směřovali, je již na dosah. S jistotou mohu slíbit, že než uplyne deset let, naše rasa zaujme ve světě místo, jež jí náleží. V něm bude každý Žid králem a každý gój otrokem. (*Bouřlivý potlesk.*) Po blížící se třetí světové válce otevřeně ukážeme naši totožnost s rasami Asie a Afriky. S jistotou mohu konstatovat, že dnes se rodí poslední pokolení bílých dětí; bílé ženy musí žít s muži tmavých ras, bílí muži s černými ženami... (což nezbytně povede ke genetickým deformacím; pozn. autora). Náš vynikající intelekt nám umožňuje bez potíží vládnout světu národů s tmavou kůží. ... Náboženství už nebudou a ani existence duchovních nebude pro naši vládu představovat nebezpečí. ... Jakožto atributy naší rodilé vládnoucí kasty zachováme rituály a obyčeje judaismu.“³⁹

4.

Kromě již tak známých zlověstných mezinárodních organizací, vytvořených mocenskou elitou zločinné sionisticko-zednářské společnosti, jako jsou *Královský institut mezinárodních věcí* (Royal Institute for International Affairs – RIIA), *Rada pro mezinárodní vztahy* (The Council on Foreign Relations – CFR), *Římský klub* (Club of Rome), *Marshallův německý fond* (The German Marshall Fund), *Rand Research and Development Corporation*, *Bilderberský klub* (Bilderbergers), *Synové smlouvy* (B'nai B'rith), *Antidefamační liga* (Anti-Defamation League),⁴⁰ *Židovské a sionistické kongresy* téměř ve všech významných zemích světa, *Řád svatého Jana Jeruzalémského* (The Order of St. John of Jerusalem), *Kulatý stůl* (The Round Table) a *Třistranná komise* (Trilateral Commission) uvádí Coleman ve své knize ještě podrobný seznam jak organizací nově vytvořených „Radou tří set“, tak i těch, které již kontroluje a jsou pod jejím vlivem.

Mimo již dříve zmíněných bank je z obrovského množství nadnárodních institucí třeba vyjmenovat si zde alespoň část z těch, které se občas objeví v tisku či televizi a o nichž si lidé myslí, že jde o korektní a vážené ústavy:

Celosvětový izraelský svaz (Alliance Israelite Universelle), *Americký svaz za občanské svobody* (American Civil Liberties Union), *Americká rada pro mezirasové vztahy* (American Council of Race Relations), *Aspenský institut* (Aspen Institute), *Byro mezinárodní revoluční propagandy* (Bureau of International Revolutionary Propaganda), *Křesťanská socialistická liga* (Christian Socialist League), *Komunistická liga* (Communist League), *Východoindický výbor tří set* (East India Committee of 300), *Fabiánská společnost* (Fabian Society),⁴¹ *Federace amerických sionistů* (Federation of American Zionists), *Harvardská univerzita* (Harvard University), *Institut politických studií* (Institute for Policy Studies), *Institut pro sociální výzkum* (Institute for Social Research), *Institut pro budoucnost* (Institute for the Future), *Institut světového řádu* (In-

³⁹ Крыленко, А.: *Денежная держава*, М, 2002, с. 201-202.

⁴⁰ Také psáno *Liga proti pomluvám*, součást výhradně židovského zednářského řádu B'nai B'rith; pozn. editora.

⁴¹ Reformistický socialismus v Anglii 19. století, hlásaný Fabiánskou společností; pozn. překl.

stitute for World Order), *Mezinárodní institut pro strategický výzkum* (International Institute for Strategic Studies), *Maltézský řád* (Knights of Malta), *Londýnská ekonomická škola* (London School of Economics), *Massachusettský technologický institut* (Massachusetts Institute of Technology), *Národní rada církví* (National Council of Churches), *NATO* (North Atlantic Treaty Organization), *Princetonská univerzita* (Princeton University), *Socialistická internacionála* (Socialist International), *Standfordský výzkumný ústav* (Stanfordu Research Institute), *Světová rada církví* (World Council of Churches) a řada dalších.

Je pochopitelné, že k objasnění rozvratné činnosti všech struktur „Rady tří set“ by J. Colemanovi nestačil ani celý život. Proto se soustředil pouze na základní směry jejich činnosti. My se zastavíme jen u několika základních složek Rady a jejich práce, jež se přímo vztahuje k naší zemi a našemu osudu v kontextu všeobecných tendencí boje za celosvětovou vládu nad lidstvem.

ŘÍMSKÝ KLUB je jednou z nejzlověstnějších a nejvyšších složek Rady. Třebaže hlavním cílem působení klubu jsou USA, jeho úkoly se v zákulisí prolínají s činností stovek struktur Rady v mnoha zemích světa. Římský klub v současnosti představuje základní zahraničně-politické oddělení „Rady tří set“. Jeho alternativou je Bilderberský klub. V roce 1968 Aurello Peccei (o němž ještě bude řeč) kontaktoval všechny, kteří od počátku tvořili kostru organizace „Skupina Morgentau“. Navrhl jim, aby se v zájmu urychleného nastolení *společné světové vlády* znovu spojili. Jeho výzva měla ohlas v USA, ve Francii, Švédsku, Velké Británii, v Japonsku... Asi za pět let se Římský klub, založený r. 1968, změnil v organizaci sjednocující vědce „*nové vědy*“, stoupence globálního uspořádání světa, futurology, astrologická média a internacionalisty všech stupňů ze všech koutů zeměkoule.

Názvy Římský klub a Německý Marshallův fond (je finančním oddělením Římského klubu) nezasvěcenému příliš neřeknou... Římský klub totiž u lidí může vyvolávat asociace s Itálií či katolickou církví, a Německý Marshallův fond zase s Marshallovým plánem na obnovu Německa a Evropy po druhé světové válce. Právě tímto způsobem „Rada tří set“ zametá stopy své činnosti. Vybírá si takové názvy k zamlžení skutečnosti a odvedení pozornosti jinam.

Peccei vzal v úvahu základní cíle Rady, zaměřené na likvidaci ekonomických základů růstu předních průmyslově rozvinutých zemí světa. Soustavně se věnoval podvratné činnosti a propagandě proti národním státům a nacionalismu, stmelujícími jakýkoli stát. ***Jeho zlobě se vymykal pouze nacionalisticko-šovinistický Izrael!*** Peccei všude a soustavně až do omrzení omílal, že národní státy jsou brzdou pokroku lidstva. „Nacionalismus jako rakovinový nádor v člověku“ se stal tématem řady důležitých vystoupení tohoto pána. V roce 1977 Pecceiho blízký duchovní přítel – Ervin Laszló – připravil referát na téma „cíle lidstva“, jež se stal programovým dokumentem, zaměřeným proti průmyslovému růstu.

Co se týče států třetího světa, člen Římského klubu a bývalý velvyslanec USA při NATO přišel s vystoupením, které představovalo vrchol cynismu zuřivého fašisty. Ve svém referátu ultimativně prohlašoval, že *země třetího světa samy mezi sebou musejí rozhodnout, kterou část svého obyvatelstva je třeba zlikvidovat...* A právě z toho vychází politika „Rady tří set“, *vedoucí k záhubě afrických národů* – zvláště na jih od Sahary – *s pomocí chorob a hladomoru*. Zkrátka a dobře, Rada si sama přidělila právo rozhodnout, ***kdo bude žít a kdo zemře!*** – A. Peccei jako zakladatel Římského kloubu

uvedený úkol vysvětlil ve své knize „Hranice růstu“. Zcela v ní odmítá další rozvoj průmyslu i zemědělství, a žádá, aby se celý svět podřídil jakési koordinační radě, čímž měl samozřejmě na mysli Římský klub a NATO pod záštitou „Rady tří set“ – jež představují SPOLEČNOU SVĚTOVOU VLÁDU.

Římský klub se de facto podílel na přípravě všech „horkých ohnisek“ ve světě. Například se přímo účastnil rozpoutání 25 let trvající války v Salvadoru. Ta se stala součástí globálního plánu, rozpracovaného Eltonem Abramsem ze Státního departementu USA. Akci financoval (jak píše J. Coleman) člen výboru „Rady tří set“ Willi Brandt, vůdce Socialistické internacionály a bývalý německý kancléř, zednář a nepřítel německého lidu. Zmíníme se o tom ještě v části věnované Německu.

„Rada tří set“ využila Salvador k tomu, že ze Střední Ameriky udělala oblast nové třicetileté války. Splnění tohoto úkolu pod kódovým označením „Plán Andy“ bylo svěřeno proslulému mezinárodnímu zločinci, sionistovi a zednáři, členu „Rady tří set“ i Římského klubu, Henry Kissingerovi, provokatéru a spiklenci, který již dávno patří před soudní tribunál.

Římský klub je rovněž zapleten do vraždy pákistánského prezidenta Zulfikara Ali Bhutta, který velmi dobře věděl o neustálé izraelské hrozbě na Blízkém východě a pokoušel se získat jaderné zbraně. Za to byl roku 1978 po převratu zastřelen generálem Ziuáulem Hakem, členem Rady pro mezinárodní vztahy, což je také organizace „Rady tří set“. Hlavní vinou Bhutty však nebyla ani tak snaha opatřit si jadernou bombu, jako spíše jeho otevřený odpor vůči Římskému klubu i jmenovitě Kissingerovi, a také úsilí o realizaci programu na rozvoj jaderné energetiky, aby se z Pákistánu stala rozvinutá průmyslová společnost... To samozřejmě zjevně odporovalo záměrům světových spiklenců.

Pro pochopení podstaty toho problému si musíme ještě něco vysvětlit. Státy, které z geografických důvodů nemají vodní elektrárny ani přírodní zásoby ropy, plynu a uhlí, jsou odsouzeny k energetickému hladu a nemožnosti ekonomického rozmachu. Jediným východiskem ze situace je rozvoj jaderné energie, dodávající jim levný elektrický proud. Právě díky jaderné energetice by chudé země třetího světa dostaly příležitost rozvíjet vlastní ekonomiku a postupně se oprošťovat od finanční „pomoci“ – škrtiče USA – a tím by si zajistily národní suverenitu. Energie z jaderných elektráren je také nejlevnější a v současnosti představuje nejreálnější východisko zemí třetího světa z jejich strašlivé zaostalosti, kterou jim „Rada tří set“ nařizuje zachovat.

Podobná situace byla v Mexiku, jež se snažilo získat jaderné technologie v Argentině. V roce 1986 Římský klub přijal nemilosrdné opatření, zakazující vývoz jaderných technologií do rozvíjejících se zemí. Kdyby Mexiko využívalo levnou jadernou energii, změnilo by se ve vzkvétající stát. Jenže to se světovým spiklencům nehodí do krámu. ***Vývoz zmíněných technologií posvěcují výlučně do Izraele.*** Mexiku přichystali osud země s feudálním zemědělstvím, což jim umožnilo kontrolovat a rozkrádat později nalezenou mexickou ropu.

Závislost rozvojových států na finanční pomoci Mezinárodního měnového fondu a Rady pro mezinárodní vztahy z nich dělá otroky „Rady tří set“. Národům zemí třetího světa z takové „pomoci“ naprosto nic nekyne. Všechno končí v kapsách jejich domácích vůdců a úředníků, přísně kontrolovaných světovými zločinci. Zářným příkladem je Rusko. Více než 60 miliard dolarů „pomoci“ USA a Západu skončilo na účtech vládnoucí nomenklaturní mafie, členů tak zvané „Jelcinovy rodiny“ a „Bohem vyvole-

ných“ zlodějí-oligarchů... A výměnou za to se z Ruska na rozvoj západní ekonomiky bezbřehým proudem valí energetické zdroje, černé, barevné i drahé kovy, chemické suroviny, dřevo atd.

Názorný příklad uvádí ve své knize J. Coleman. Týká se Zimbabwe, někdejší Rhodesie. Její vůdce Mugabe zradil vlastní národ a surovinové zdroje země, zejména vysoce kvalitní chromovou rudu, „svěřil“ zahraniční kontrole. V současnosti všechno surovinové bohatství Zimbabwe kontroluje společnost Lonrho, gigantický konglomerát, jež jménem své sestřenice, – anglické královny Alžběty II. – řídí vlivný člen „Rady tří set“ Angus Ogilvie. Podobných příkladů lze uvést bezpočet.

Další důležitou složkou Rady je organizace zvaná *Kulatý stůl* (The Round Table). Co do názvu jde o nevinnou ovečku, ovšem její činy jsou velice kruté. Jeho vznik financovala rodina anglických Rothschildů prostřednictvím své kreatury z Jižní Afriky, Cecila Rhodese. Prvotním zadáním byla příprava vedoucích správních úředníků, loajálních s britskou korunou. Ti měli zajistit nepřetržitý přísun zisku z těžby zlata a diamantů. Původní obyvatelstvo dostalo přísný zákaz využívat přírodní bohatství vlastní země. Již počátkem třicátých let minulého století britská koruna ve svých rukou pevně držela největší světové zásoby diamantů, zlata a dalších nerostů nejen v Jižní Africe, ale i v dalších částech černého kontinentu.

Klíčovou roli v koloniální politice Velké Británie sehrál právě *Kulatý stůl*. Jakmile se zmocnil afrického bohatství, upřel dychtivý zrak na americkou pevninu. Ve všech koloniálních výbojích měl stěžejní poslání oblíbenec rodiny londýnských Rothschildů, Alfred Milner, jemuž je třeba přiznat organizační schopnosti. *Kulatý stůl* představoval jakýsi specifický inkubátor, v němž „Bohem vyvolení“ judaisticko-zednářští agenti vyhledávali kandidáty pro další výcvik a drezůru na univerzitách Cambridge a Oxford. O ně zde pak přísně pečovali judaistický „komunista“ D. Raskin a operativní příslušník britské MI-6, T. H. Green.

Členové *Kulatého stolu* svými chapadly ovinuli všechny významné státy světa včetně SSSR i současného Ruska. Kontrolorem ze strany USA zvolili Williama Elliota, jehož si všimli po absolvování Vanderbiltovy univerzity a zaměstnali jej v bankovníctví sionistů Rothschildů a Warburgů. Právě Elliot později najde a vychová Henry Kissingera, sionisticko-zednářského mistra podlých intrik, atentátů a mnoha jiných „mokrých akcí“.⁴² Základem činnosti *Kulatého stolu* však bylo protlačování vlastních sionisticko-zednářských kádrů do funkcí v různých zemích, umožňujících formovat jejich sociální politiku a uvádět ji do života skrze složky „Rady tří set“. A to vždy tak, aby manipulací mas řešili libovolné problémy, spadající do sféry zájmů Rady. *Kulatý stůl* jako nejdůležitější a stará součást sítě světových spiklenců disponuje řadou poměrně známých dceřiných organizací: *Bilderberský klub*, jehož zakladatelem a vedoucím činitelem byl Duncan Sandys, zeť W. Churchilla a nejuživější nepřítel Ruska a našeho lidu; *Nadace Ditchley* (Ditchley Foundation), tajný klub sionisticko-zednářských spiklenců; *Trilaterální komise*; *Atlantická rada Spojených států*; *Aspenský institut pro humanitární výzkum* a spousta dalších.

⁴² V žargonu sovětských speciálních služeb „mokryje děla“, při nichž „teče krev“, tedy vraždy; pozn. editora.

5.

Veledůležitá role v diverzních akcích proti lidstvu i Rusku se vždy přisuzovala „vymývání mozků“.

„Záměrná a obratná manipulace organizovanými návyky a názory mas je velice důležitým prvkem demokratické společnosti,“ píše v knize o Radě J. Coleman. „Ti, kdož tyto skryté mechanismy společnosti využívají, tvoří neviditelnou vládu, jež je skutečnou vládnoucí silou...“ A pokračuje: „Jsme řízeni, naše vědomí je systematicky formováno, naše chutě a záliby jsou unifikovány, a myšlenky nám vnucují lidé, o nichž jsme nikdy neslyšeli... vládne nám poměrně nepatrný počet jedinců... A právě oni v rukou třímají otěže a tak si ‚pohrávají‘ s veřejným míněním...“

Je přirozené, že tak důležitou činností se zabývají velice mocné organizace, vytvořené „Radou tří set“ a jejími řídicími orgány. V prvním sledu Rady pro otázky „vymývání mozků“ a formování žádoucího veřejného mínění stojí např. *Mezinárodní institut pro strategický výzkum* (MISV) spolu s *Tavistockým institutem mezilidských vztahů* (Tavistock Institute of Human Relations) a *Stanfordským výzkumným ústavem*.

Myšlenka vytvořit MISV se zrodila v roce 1957 na setkání členů Bilderberského klubu, kteří jsou (všichni bez výjimky) kontrolováni MI-6. V současnosti jde ve světě o obrovský propagandistický aparát, zaměřený na utváření společenského mínění. Členy Mezinárodního institutu pro strategický výzkum je 87 velkých tiskových agentur a také téměř 140 šéfredaktorů a předních novinářů zahraničních deníků i časopisů. Zmíněná instituce je zbraní britské tajné služby MI-6 nejen v oblasti „černé propagandy“, ale i „mokrých akcí“ v doslovném smyslu těchto dvou slov.

Pro potřeby řízení evropských záležitostí Tavistocký institut mezilidských vztahů zřídil *Královský ústav zahraničních věcí*. Ten pak zase svého času na příkaz mezinárodních spiklenců založil NATO. Stejný institut v roce 1946 založil *Stanfordský výzkumný ústav*, jenž se rychle rozrostl v obrovské středisko, čítající 5 000 lidí a disponující rozpočtem 200 milionů dolarů.

Tavistocký institut mezilidských vztahů je obří, příšerná, všeobjímající a naprosto amorální chobotnice sociální psychiatrie. Jejím jediným vlastníkem je „Rada tří set“. Vznikl proto, aby stovky milionů lidí změnil na zombie. O jaké svobodě tisku to pak judaističtí a šábesgójští⁴³ zvrhlíci žvaní v ruské televizi? – J. Coleman zákeřnou podstatu judaisticko-zednářských spiklenců v masmédiích odhalil a ukázal, jak manipulují veřejným míněním národů světa.

Jak dále uvádí, v USA, Anglii a v mnoha dalších zemích spiklenci v rámci struktur Rady vytvořili tisíce světových center, jež ve skutečnosti představují „polstermany“,⁴⁴ tedy společnosti pro studium veřejného mínění. Zmíněné společnosti formují názory mas tak, jak to vyhovuje mezinárodním spiklencům. Informace ze všech končin světa se ukládají do počítačů společností, jako jsou např. „Gallup Pool“, „Jankelovič, Skelli a Wight“. Ty se pak porovnávají, analyzují, filtrují a teprve potom se objevují na televizních obrazovkách, v rozhlasu a tisku. Národy tedy vidí a slyší jen to, co jim řečení „polsterů“ z „Rady tří set“ dovolí!

⁴³ Šábesgójem se dříve označoval Nežid, jenž za peníze vykonával pro ortodoxní Židy práce, které jim o šábesu zakazovaly rituální předpisy Talmudu. Dnes se výraz rozšířil obecně na všechny Nežidy, kteří za židovské peníze zrazují vlastní víru, národ a zemi; pozn. editora.

⁴⁴ Volně přel. *sledovatel, zapisovatel názorů*; pozn. editora.

K tomu, aby bylo možné držet lidi v područí, již dnes nejsou nutné mříže, ani okovy. Např. v USA bohatě postačí do televizních zpráv zařadit informaci řekněme o možné explozi dvou obytných domů v New Yorku nebo New Orleansu. Tím se v uvedených městech vyvolá nejen všeobecná panika, ale na nějaký čas se dokonce zhroutí i trh s cennými papíry. Takže oni lidem mozky vymývají, aniž by se tím tajili a sami drze vykřikují, v čem je podstata jejich zločinné činnosti.

Kupříkladu Daniel Jankelovič (Jankelovich) z výše zmíněné společnosti „Jankelovič, Skelli a Wight“ s beztrestnou opovázlivostí svým studentům klidně hlásá, že **„průzkum veřejného mínění“ je de facto nástrojem manipulace s ním!**

Názorným příkladem ohlupování národů je Irák. Služebníci Rady v osobách prezidenta USA G. Bushe jun. a anglického premiéra T. Blaira za vydatného přispění propagandistických struktur Rady světa oznámili, že Irák disponuje zbraněmi hromadného ničení a že Saddám Husajn je krvavým diktátorem. Proto je prý nezbytné irácký lid tyrana zbavit a v zemi nastolit demokracii. Co se ve skutečnosti za tak nehoráznou lži skrývalo? Ale kdeže, nebyla to nafta, jak uváděli mnozí přechytralí „analytici“. Hlavní bylo nebezpečí, hrozící Izraeli. Není tajemstvím, že Saddám Husajn byl na Blízkém východě předním odpůrcem Izraele. Nafta stála až na druhém místě. A daleko na třetím figurovala docela obyčejná tuctová msta Bushe mladší za to, že jeho tatík v roce 1991 v rámci operace Pouštní bouře nedokázal srazit Irák na kolena.

Jak je vidět, světovým zločincům se zdaleka ne všechno daří. Ze strategického pohledu „Rada tří set“ hlavní úkoly nesplnila. Zbavit nebezpečí stěžejní článek triády – Izrael – se nepovedlo, třebaže je Irák okupován americkou armádou. Kromě toho ve světě prudce zesílila nenávist k Izraeli a USA, a to nejen ze strany islámských zemí, ale i řady průmyslových států. Domnívám se, že je blízko doba, kdy Židy a Američany začnou po celém světě pobíjet. Bude to spontánní odplata za barbarské zločiny Izraele a USA, spáchané především na Arabech i v celém islámském světě. Irák byl rychle poražen podplacením jeho prodejné vojenské elity, ovšem celý národ si koupit nelze... Tuto základní premisu nepochopí ani Židé, ani Američané, pro něž je hlavním životním měřítkem zlato.

Druhým strategickým cílem Rady bylo zmocnit se kontroly naftových oblastí Blízkého východu – Iráku a Íránu. Následná okupace Saudské Arábie, Kuvajtu a dalších drobných států je nereálná, nehledě na americkou vojenskou pomoc. A jestliže Irák americkým okupantům pořádně pouští žilou, co by teprve udělal Írán? Ten není světským státem jako Irák, nýbrž přísně islámským. Každý jeho obyvatel bude považovat za čest zabít amerického okupanta a zemřít za svou vlast.⁴⁵ A je tu ještě Čína, jejíž potřeba nafty se v nejbližších 12 až 15 letech ztrojnásobí. Není vyloučeno, že Peking prohlásí oblast Blízkého východu za zónu svých strategických zájmů a národní bezpečnosti, takže Čína světu ještě přichystá nejedno překvapení.

Vrátíme-li se do roku 2003, kdy USA a Anglie napadly Irák, jistě si ještě vzpomeneme, že tehdejší veřejné mínění – především v zemích, jež se agrese dopustily – bylo proti napadené zemi naladěno velice negativně. Saddáma Husajna jako na povel začali téměř v celém světě nazývat krvavým řezníkem. Zvláště směšně vypadali naši samozvaní politici, kteří pořád dokola papouškovali propagandistická hesla příslušných slo-

⁴⁵ Skrytá světová vláda od záměru zlikvidovat Írán v jeho současné podobě samozřejmě neupustila, ale velmi pravděpodobně si k tomu nezvolí přímou vojenskou intervenci jako v případě Iráku i když ani tuto variantu nelze úplně vyloučit; pozn. editora.

žek Rady a Husajnovi vypalovali cejch krvavého diktátora. Podobní „krvaví diktátoři“ jsou u moci ve více než šesti desítkách zemí, jenomže o tom se z jakéhosi důvodu pořád mlčí.

Dokonalé zpracovávání a manipulace s veřejným míněním zatím své „ovoce ne-sou“ bez problémů. Ostatně Rada na ten účel vynakládá stovky miliard dolarů. Abychom si vůbec představili možnosti a rozsah činnosti struktury „Rady tří set“, stačí uvést jediný příklad. Z Colemanových zdrojů vyplývá, že celkový počet spolupracovníků „Tavistockého institutu pro mezilidské vztahy“ v oblasti vymývání mozků na všech úrovních *jen v USA* představuje téměř 50 000 lidí, disponujících rozpočtem přibližně **deseti miliard dolarů!** Jsou ochotni použít peníze, ukradené národům světa, aby je mnohonásobně zúročili o částku, použitou k výše uvedeným cílům.

Druhým monstrem Rady, působícím v oblasti ohlupování lidstva a podvratných akcí všeho druhu, je *Stanfordský výzkumný ústav* (SVÚ). Jde o obrovské armádní mozkové centrum, za nímž zaostávají i tak velké korporace, patřící „Radě tří set“, jako jsou „Hudson Institute“ a „Rand Corporation“. SVÚ dokonce vlastní i experimentální střediska, zabývající se problematikou chemických a biologických válek. Zmíněná instituce plní řadu objednávek Izraele, Jižní Afriky a mnoha arabských států, loajálních vůči světovým spiklencům. Navazuje rovněž tajná spojení, jež úspěšně využívají CIA a MI-6.

Stanfordské centrum pod vedením Tavistockého institutu dopodrobna rozpracovalo systém, nazvaný „Program špionáže v byznysu“. Jeho abonenty se již stalo více než 600 největších společností USA a Evropy. Ty v roce 1991 s nástupem sionisticko-zednářské mafie k moci v čele s Jelcinem nestačily z naší země vysávat technická tajemství prostřednictvím našich vlastních zrádců, kteří byli již předem k tomu zpracování v různých centrech a organizacích typu jako „Rotary klub“ (Rotary Club), „Lóže Bílý orel“ (White Eagle Lodge), Kriblův ústav (Crible Institute), a pod.

John Coleman velice názorně ukázal totální tlak, který SVÚ vyvíjí na národy světa. „Počátkem šedesátých let,“ píše, „lidé na televizní obrazovce spatřili produkci Standfordu, různé talk show o těch nejintimnějších sexuálních otázkách. Mají možnost si pustit kanály, na nichž vládou zvrhlosti, pomatená hudba, drogy, násilí i parodie na lidského tvora, Michaela Jacksona, pitvořícího se a vřeštěcího na obrazovkách milionů lidí.“

Když se k moci v Rusku dostal Jelcin, všechna ta hrůza se dostala rovněž na naše obrazovky. Je tomu tak i za kralování mistera Putina. Cožpak nechápe, jakou ránu tím dostává morální stav společnosti? A pokud je mu to jasné, proč celých pět let nic nedělal? To jsou pořád aktuální otázky, a to tím spíše, že i obyčejným lidem již dávno došlo, že za vším vězí jeden zákazník, jeden financier, jeden režisér...

V souvislosti s rozbořením podvratné činnosti „Rady tří set“ je třeba se ještě zastavit u dvou jejích důležitých postav, nejzákeřnějších, nejpodlejších a nejzločinnějších existencí – u dvou spřízněných duší, dvou sionisticko-zednářských mutantů, kteří se zformovali v jednom judaisticko-zednářsky zdegenerovaném kotli – Henry Kissingera a Zbigniewa Brzezinského.

Henry Kissinger patří k pilířům světového zednářstva i judaisticko-zednářské megakorporaci B'nai B'rith, je členem „Rady tří set“, „Trilaterální komise“ a celé řady dalších složek, tvořících nedílnou součást světového systému spiklenců. Ale nejen to! Zmíněné individuum nemá přístup do mnoha zemí, kde by jej za zločiny spáchané na

lidstvu čekal trest. Nicméně v neruské společnosti Ruska zůstává dlouho očekávaným hostem.

Henry Kissinger, hlavní agent Královského institutu mezinárodních věcí „Rady tří set“ v USA, pracuje jako všichni judaisté proti této zemi i jejímu lidu. Jako obyčejný voják USA, po druhé světové válce sloužící v Američany okupovaném Německu, padl do oka rodině Oppenheimerů. Díky tomu se dostal do Tavistockého institutu, kde se mu dostalo náležitých vědomostí ohledně podvratné činnosti. Následně byl vyslán do newyorského oddělení Rady pro mezinárodní vztahy J. Franklina a G. Fishe. Zde si jej zase povšiml W. Elliot, jenž z obyčejného židáčka – jak mu říkal generál Kraemer, u něhož Kissinger v Německu po válce sloužil jako řidič – vychoval zuřivého fanatika zdegenerované britské aristokracie (o níž je řeč v části věnované Anglii).

Právě Elliot uvedl Kissingera do Kulatého stolu, aby tam na mezinárodní úrovni prosazoval monetaristickou politiku judaisticko-zednářských spiklenců. Ti si v konečném důsledku hodlali podřídit celý světový finanční systém v amerických dolarech... A protože dolary si v USA tisknou soukromé židovské banky, bylo jasné, že s přechodem mezinárodního obchodu na dolary se Židům podaří ovládnout světové finančnictví, což se také stalo.

Když H. Kissinger vstřebával filosofii Tonbyho, hlavního ředitele rozvědky MI-6 v Královském institutu mezinárodních věcí, získával zkušenosti v rozehrávání mezinárodních intrik a spiknutí. Při tom průběžně prokazoval, jak je pro zmíněný institut i Kulatý stůl – tedy de facto pro britskou korunu – prospěšný. Odměna na sebe nenechala dlouho čekat. Uvedené složky jej zanedlouho začaly vnucovat R. Nixonovi jako poradce pro otázky národní bezpečnosti.

Svržení prezidenta Nixona za nesplnění přímých úkolů „Rady tří set“ bylo také dílem H. Kissingera, jenž tím splnil zadání od Královského institutu. Aféra Watergate připadá na jejich vrub.

Při prosazování politiky zpomalování ekonomického růstu vyspělých států se Rada nezastaví před ničím. Jako první „přiskřípl“ Itálii. Jak známo, tehdejší premiér Aldo Moro byl proti politice „nulového růstu“ a poklesu počtu obyvatelstva, jak bylo jeho zemi nadiktováno.

Aldo Moro byl zabit nájemnými vrahy, napojenými na zednářskou lož P-2. V listopadu 1982 před soudem v Římě svědek, jinak Morův blízký přítel, vypověděl, že bývalému premiérovi vyhrožoval člen „Rady tří set“ a Královského institutu mezinárodních věcí, státní tajemník USA, Henry Kissinger. Jak známo, Aldo Mora unesli teroristé z Rudých brigád a zvěsky jej zavraždili. Mimochodem, tuto organizaci americká CIA financovala, zásobovala zbraněmi, výbušninami a i jinak zajišťovala prostřednictvím lože P-2. Ostatně CIA je skrz naskrz zednářská organizace, až do morku kostí nasáklá judaisticko-sadistickým duchem.

J. Coleman ve své knize přináší vyprávění manželky Alda Mora, která potvrzuje, že byl zavražděn po výhrůžkách ze strany H. Kissingera: „Bud' přestanete provádět svou politiku, nebo za to zaplatíte!“ – Spolupracovník A. Mora, Corrado Gerconi, se na soudu nechal slyšet, že Kissinger Morovi vyhrožoval přímo v jeho hotelovém pokoji během oficiální návštěvy předních italských činitelů v USA.

Henry Kissinger vyhrožoval také později zavražděnému pákistánskému prezidentovi Z. A. Bhuttovi. Z jeho písemných dokladů, tajně vyvezených ze země, když byl ještě ve vězení, jasně vyplývá, že i jej Kissinger zastrašoval: „Pokud budete pokračo-

vat ve své politice (upevňování země), vy i ostatní dostanete ode mne pořádnou lekci.“ – Z Colemanových zpráv je zřejmé, že se Bhutto stavěl na odpor Kulatému stolu i Kissingerovi a přál si uskutečnit jaderný program, aby se Pákistán stal vyspělým průmyslovým státem.

Za judaistickým Kissingerem nijak nezaostával ani schizofrenický rusofob, nepřítel Ruska a našeho lidu Zbigniew Brzezinski, jemuž zde zajišťují reklamu sionisticko-zednářské kruhy naší páté kolony. Brzezinski dirigoval vůdce polské Solidarity, jejíž zakonspirované jádro tvořili přímí potomci bolševických Židů z Oděsy.⁴⁶ Půda pro to byla dokonale připravena, protože ekonomická krize v Polsku byla zcela v režii Římského klubu. Cílem byla destabilizace vnitropolitické situace a vystoupení země ze socialistického tábora, což nakonec vedlo k rozpadu Varšavské smlouvy.

Z. Brzezinski, přední činitel „Rady tří set“, Římského klubu a Rady pro mezinárodní vztahy byl prezidentovi USA J. Carterovi podsunut jako poradce pro otázky národní bezpečnosti. Účastnil se de facto všech operací světových spiklenců na likvidaci Sovětského svazu zevnitř. Je jedním z největších zločinců, nepřátel naší země, kteří nám způsobili nenahraditelné škody. Podobně jako Kissinger se podrobil vynikající drezúře v judaisticko-zednářských lóžích, jež deformují lidskou psychiku, hypertrofují podvědomí a znetvořují mentalitu posilováním sadistických sklonů a nenávisti vůči lidstvu. – Zde spočívají kořeny stěžejní Brzezinského koncepce, týkající se kontroly člověka: „Musíme být pod neustálým dozorem, každou hodinu v průběhu 365 dní v ruce – od teď a už napořád.“ (Zvýraznil J. K.)

Z příkazu „Rady tří set“ a v souladu s jejími záměry napsal knihu „Technokratická éra“. Nevyznačuje se intelektem a už vůbec nebyla psána lehkou rukou. Stejně jako další jeho publikace „Velká šachovnice“ je šedá, nudná a skrz naskrz prodchnutá nenávistí k Rusku, jeho přezíráním i opovrhováním celým lidstvem. Ovšem ruští sionisté a zednáři, úhlavní nepřátelé našeho národa, ji vychvalovali až do nebe.

V „Technokratické éře“ předložil Brzezinski plán Rady na získávání tvrdé kontroly nad lidmi. Mimo jiné píše:

„Zanedlouho bude možné zajistit téměř nepřetržitý dozor nad každým občanem a soustavně aktualizovat počítačové soubory, obsahující kromě obyčejných informací i ty nejintimnější podrobnosti o zdraví, chování a činech každého člověka. ... Moc se soustředí v rukou těch, kdo kontrolují informace. ... To povede k technokratické éře – diktatuře –, z níž se zcela vytratí současné politické procedury. Zahledíme-li se ke konci století, je možné, že již bude existovat *biochemická kontrola vědomí a genetické manipulace s lidmi* (zvýraznil J. K.), včetně vytváření bytostí, jež budou nejen jednat, ale také uvažovat jako lidé...“⁴⁷

Řeč je o klonování lidí. Navzdory zákazům je po celém světě sionistické kruhy nepřestávají financovat. Jakási osoba ženského pohlaví, která se v roce 2003 producovala v mnoha televizních stanicích světa, se otevřeně pyšnila přívěskem s šestícípou Davidovou hvězdou. Jde o *symbol světového sionismu, rasismu a teroru*. Již dávno

⁴⁶ Viz k tomu především vynikající a fundovanou polskou studii *Mýtus o odstranění komunismu „Solidaritou“* na: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com; pozn. editora.

⁴⁷ K prohloubení znalosti o těchto a mnoha dalších zrůdnostech, chystaných lidstvu judaistickými pretendenty na světovládu, lze jen doporučit oba díly knihy Robina de Ruitera *Třináct satanských pokrevních dynastií* na: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com; pozn. editora.

bylo třeba, aby jej světová společnost zakázala, a co víc, soudně za jeho veřejné prezentování trestala.

6.

Nakonec se ještě dotkneme nejdůležitějšího prvku podvrtné činnosti světových spiklenců z „Rady tří set“ – DROG.

Dlouhá léta nám do hlav vtloukali omšelou informací, že hlavními světovými obchodníky s drogami jsou medelinský kartel z Kolumbie, afghánští mudžahedi a Asijci z tzv. „zlatého trojúhelníku“... Skutečnost je ovšem taková, že jde o pouhou „velkou šestku“, zabývající se pěstováním a zpracováním surovin k výrobě drog. Aby toho nebylo málo, vrcholem zločinu proti lidstvu je nesporný fakt, že *vlastní výrobu, dopravu a distribuci drog má pod dozorem Anglie*. A co víc, nejen pouze Anglie, nýbrž Londýn, a ještě přesněji *zlořečené struktury „Rady tří set“*. A ke všemu ne pouhé složky Rady, nýbrž konkrétně královská dynastie Velké Británie – *anglická královna*, která na zmíněnou Radu nejen dohlíží, ale v tichosti – jak tvrdí J. Coleman – *stojí v jejím čele!*

V posledních 20-30 letech se pěstování rostlin na výrobu narkotik výrazně rozšířilo. Opiový mák a listí koky, z kterých se vyrábí heroin a kokain, se v současnosti pěstují v Pákistánu, Afghánistánu, Libanonu, v Turecku, Barmě, v jižní Číně, Peru, v Thajsku, Kolumbii, Ekvádoru a Bolívii... Obchod s heroinem financují hongkongské a londýnské banky i řada dalších finančních ústavů z Blízkého východu. O dodávky a prodej heroínu se rovněž starají Bulharsko, Itálie, Monako, Francie (Korsika a Marseille), Turecko, Albánie, Libanon, Pákistán a Hongkong...

J. Coleman ve své publikaci uvádí: „... neexistuje vláda, která by velmi dobře nevěděla o všem, co se v obchodě s drogami děje.“ A to tím spíše, že mnohé tajné operace a různé finanční aféry jdou na konto prostředků, nezahrnutých do státního rozpočtu, ale získaných právě z obchodu s drogami. *Nemálo členů vlád nejrůznějších států si agenti „Rady tří set“ platí jako tuctové prostitutky, aby mlčky zavírali oči nad tím, jak jejich národy hynou.* – A co je na tom obzvlášť hrozné, mladá generace nebude v důsledku užívání drog schopna přivést na svět geneticky zdravé potomky. To všechno a mnoho dalšího probíhá ovšem v souladu s rozhodnutími, přijatými na zasedání evropských rabínů v Budapešti roku 1952 – zničit bílou rasu a nastolit vládu judaistů!

Kdykoli se s odporem začneme zabývat páchnoucí špinou zločinů a zlořádů ve světě, pokaždé narazíme na představitele plemene „Bohem vyvolených“, na skutečnou lidskou spodinu. Obzvlášť se to týká narkotik, protože v této sféře se točí stovky miliard dolarů.

J. Coleman o tom píše:

„Nejvyšší organizátory obchodu s drogami z ‚Rady tří set‘ netrápí svědomí kvůli tomu, že každoročně zahubí miliony lidských životů. Jsou gnostiky, stoupenci Dionýsa a Osirise, anebo ještě někoho horšího. Pro ně ‚obyčejní‘ lidé představují výlučně prostředek k dosažení vlastních cílů. Jejich nejvyšší duchovní – Bulwer Litton⁴⁸ a Aldous Huxley – hlásali evangelium narkotik jako prospěšných prostředků.“

⁴⁸ (1803-1873) baron, anglický spisovatel; pozn. překl.

Pro oligarchy a plutokraty „Rady tří set“ jsou narkotika nástrojem, s jehož pomocí řeší dva úkoly: za prvé přinášejí obrovské zisky, za druhé s konečnou platností mění národy v nemyslné zombie, s nimiž lze daleko snáze manipulovat než s lidmi, kteří se drogám vyhybají. Za případnou neposlušnost se totiž trestá přerušением dodávek heroinu, kokainu, marihuany a dalších syntetických jedů...

V jednom ze supertajných dokumentů Královského institutu mezinárodních věcí se v souvislosti s touto otázkou říká:

„... lidé nespokojení s křesťanstvím při obrovské nezaměstnanosti v průběhu pěti či více let opustí církve a útěchu začnou hledat v drogách. V té chvíli je nezbytné zajistit plnou kontrolu nad obchodem s drogami, *aby vlády všech států, které se nacházejí pod naší jurisdikcí, měly na něj monopol, jenž budeme řídit my formou zásobování* (zvýraznil J. K.).

Narkotické rozdělovny se postarají o vzpurné a nesouhlasící lidičky, a z případných revolucionářů nadělají neškodné narkomany bez vlastní vůle...“⁴⁹

Existuje spousta důkazů, že CIA a britská rozvědka MI-6 přinejmenším již od začátku osmdesátých let minulého století tvrdě pracují na dosažení uvedeného cíle.

Nepřipomíná snad monopol, o němž je výše řeč, jiný „monopol“, který po uchopení moci roku 1917 hodlali Uljanov-Blank-Lenin a jeho židovští soudruzi nastolit v Rusku? Mám na mysli *monopol na obilí!* Tehdy se zabavovalo obilí všem vesničanům a dávalo jenom poslušným. ... Není se čemu divit. Stále jde o jednu a tutéž bandu světových zločinců, o jedny a tytéž metody páchání zločinů, a také o jedny a tytéž oběti – o národy tohoto světa!

Jedním z největších dodavatelů heroinu je bulharská firma Kintex, jež jej ve svých kamionech s označením TIR – trojúhelníková internacionální trasa – rozváží po západní Evropě. Kryté nákladní vozy s touto značkou a registračními čísly EU nezastavují na celnících, což je zajištěno mezinárodními dohodami, o něž se jim postarala „Rada tří set“. Tím zajistila bezproblémové zásobování západní Evropy drogami.

Jak ve své publikaci zdůrazňuje J. Coleman, „... někdejší prezident italské Agentury pro boj s narkotiky mi řekl: *TIR = DROGY!*“

Veškeré tranzitní cesty, po nichž narkotika putují, jsou pod ochranou speciálních vojenských jednotek.

Stává se například, že se mexické federální policejní složky pokoušejí přijmout nějaká opatření proti výrobcům heroinu, ale okamžitě jsou „zpacifikovány“ zvláštními vojenskými jednotkami. Ty se vždy bleskově objeví právě v takových situacích, což je důkazem, že výroba a doprava narkotik jsou pod ochranou těch nejvyšších mocenských složek.

K jedné takové situaci došlo koncem roku 1991 na letišti v mexické opiové oblasti. Agenti federální služby pro boj s drogami obklíčili letiště a chtěli zatknout lidi, nakládající heroin do letadel. Náhle se objevila zvláštní vojenská jednotka a všechny federální agenty do jednoho postřílela!

Mimořádně důležitou roli v rozšiřování drog do různých zemí světa hrají také hromadné sdělovací prostředky. V polovině šedesátých let dvacátého století na příkaz Rady zahájil Tavistocký institut v USA rozsáhlou „kulturní revoluci“ a následně ji „vyvezl“ do celého světa. V té době se totiž Amerika a všechno americké stávalo vzorem

⁴⁹ Колеман, Джон: *Комитет 300. Тайны мирового правительства*, М, 2001, с. 182-184.

k napodobování. Z toho důvodu bylo rozhodnuto učinit z USA celosvětový polygon pro „zajždění“ nových technologií, zaměřených na ohlupování mas a zotročování lidstva, a také šokovým a psychologickým útokem americké mládeži vnutit „kulturní revoluci“, jejíž nedílnou součástí tvořil program „Spiknutí Vodnáře“.

Tavistocký institut rozpracoval sérii „chystaných šoků“. Vědecká centra institutu odhalila řadu zákonitostí, souvisejících s motivačními „záchvaty“ lidského vědomí. Konstatovala, že lidský mozek má určité hranice jednak pro pochopení probíhajících událostí, jednak ve vztahu k jejich podstatě po určitém počtu změn. Po řadě nepřetržitých šoků nastupuje apatie, kdy v rychle se měnících podmínkách si skupina zpracovávaných obyvatel nepřeje učinit žádnou samostatnou volbu. Takové lidi lze pak již snadno řídit; bez odporu se podřizují jakýmkoli příkazům.⁵⁰ – A právě to mezinárodní spiklenci potřebují.

Obrazně řečeno se to podobá přetížené elektrické síti, kdy shoří jistič. Přesně tak člověku „shoří“ reflexy, motivační impulsy v mozku, které kontrolují instinkty a chování. Medicína se již nachází na cestě, směřující k pochopení zmíněných procesů. Zářným příkladem zpracovávání obyvatelstva je úspěšná reklamní kampaň Beatles na šíření drog. Lidé si snad ani neumějí představit, co tato bigbeatová skupina ve skutečnosti byla a jaké škody lidstvu způsobila. Teprve nyní se zásluhou Colemanovy knihy ukazuje, že ji v SSSR zakázali nikoli náhodou nebo svévolně. Díky Colemanovým zkoumáním podvrtných akcí „Rady tří set“ bylo možné správně porozumět metodám mezinárodních spiklenců, jimiž manipulovali s veřejným míněním obrovských mas.

Jak ve své knize uvádí, před publikem se pečlivě skrývala skutečnost, že hudbu a texty pro Beatles psal jistý Theo Adorno, o němž se nikdy a nikde nemluvilo. Mimochodem skupina Beatles je „dítětem“ Tavistockého institutu mezilidských vztahů... „Rada tří set“ využila projektu k popularizaci „sociálních drog“ mezi americkou mládeží i hollywoodskou smetánkou. Úkol Beatles spočíval v „objevování“ dospívajících, na jejichž slabou psychiku veškerá „palebná síla“ beatlesovského bigbeatu mířila tak dlouho, až uvěřili, že se jim skutečně líbí. Je pochopitelné, že i v tom sehrála svou roli obrovská reklamní kampaň a propagandy Beatles, zvláště televizní. A to tím spíše, že souběžně s halasnou hudbou běžela nejnápadnější kampaň, popularizující drogy. Jejím cílem bylo učinit braní narkotik mládeži jako všední záležitost.

Pro splnění všech programů Tavistockého institutu, zaměřených na ovládnutí mas, je příznačná role masmédií. Jakmile například přestaly psát a mluvit o válkách pouličních gangů, ty z amerických měst jako sociální jev zmizely. Po nich následovala éra drog, kterou zase nahradilo období beatníků, což byl rovněž „pěkný dáreček“ z dílny Tavistockého institutu, věnujícího se všemožné podvrtné činnosti. Zmíněné programy zaujaly a nadchly miliony mladých Američanů a následně i Evropanů, přičemž mezi starší a mladší generaci vrážely klín a tím narušovaly předávání lidských hodnot dalším pokolením. Jak zjistili sociologové mnoha zemí, s nástupem rockové a beatové hudby pozorujeme i nebývalý nárůst spotřeby drog. Veškerý obchod s narkotiky se tehdy roztácel naplno pod kontrolou a řízením Výzkumného střediska vědecké politiky, což je instituce rovněž kontrolovaná „Radou tří set“.

Příznačná byla halasná kampaň masmédií – a především ruské televize – věnovaná v květnu 2003 jednomu z členů Beatles, Paulu McCartnymu, tedy v době jeho koncertování v Moskvě. Pod vedením londýnských sionistů se tehdy roztočila až frenetická

⁵⁰ Jako by to bylo psáno o naší současné společnosti! – Pozn. editora.

propaganda a slabomyslná vláda dokonce pro koncert uvolnila Rudé náměstí. A co je mnohem horší, Putin poklesl na úroveň zmanipulovaných mas (dost možná však tím sám dával příklad) a nejenže McCartnyho přijal (že by na příkaz z Londýna?) i s jeho vulgární manželkou, ale šel tak daleko, že nechal klidně plavat státnické povinnosti a přišel i na koncert na Rudé náměstí. Myslím, že i ty nejdubovější hlavy pochopí, o co zde jde.

Než téma šíření drog „Radou tří set“ zakončíme, musíme zmínit to hlavní – negativní poslání, které při tom plní anglická královská rodina – a to již od dob, kdy s opiem obchodovala Východoindická společnost. Před druhou světovou válkou anglická královna osobně ocenila ředitele tzv. velké pětky britských společností. Za svou činnost – praní špinavých peněz z drogových i jiných obchodů – dostali tituly peerů Anglie.

V roce 1876 vyšla kniha F. S. Ternera „Britská opiová válka“, v níž autor doslova na kopytech roznesl britskou monarchii i celou rodinu korunovaných hlav za jejich účast v obchodě s opiem. Světlo světa dokonce spatřila mnohem aktuálnější Rowntreeho publikace „Císařský obchod“ s narkotiky⁵¹ – Píše se v ní o tom, jak hluboko jsou královská rodina a anglická aristokracie do zmíněného obchodu zapleteny. Co se týče účasti královské dynastie Velké Británie na obchodování s drogami a s jejich šířením, i na dalších zločinech vůči lidstvu a speciálně Rusku, o tom bude ještě řeč ve zvláštní kapitole.

7.

Aby bylo možné vést nevyhlášenou totální válku proti celé řadě suverénních států, v nichž ne všichni vůdcové své národy zrazují, je nezbytné disponovat nástroji vlivu na nepoddajné a vzpurné, kteří se plánům světových spiklenců nejen dokáží stavět na odpor, ale co je horší, mohou dát názorný „špatný“ příklad jiným. Z toho důvodu podobně jako každá jiná zločinecká organizace – Cosa Nostra, Americko-judaistická mafie, čínské triády či japonská Jakuza se zabijáckými specialisty – má i mezinárodní sionisticko-zednářská oligarchie a „aristokracie“, válčící s celým lidstvem, svá zvláštní oddělení, označená „Kancelář pro vraždy“. Ty slouží k potrestání vedoucích činitelů států, které nejsou ochotny podřídit se diktátu „Rady tří set“.

„Kancelář pro vraždy,“ píše J. Coleman, „je realitou. Existuje v Evropě i USA.

Jejím jediným posláním je plnit příkazy zmíněné Rady v případě, že již všechny ostatní prostředky selhaly, a pak vysoce postavené osobnosti zavraždit...“⁵²

Kupříkladu atentát na J. F. Kennedyho byl spáchán na povel Rady. Jak Colemanovy rešerše ukázaly, akci řídil jen málo známý Sir William Stephenson, dlouholetý hlavní agent anglické královny „pro boj se záškodníky“. Do vraždy byla zamíchána také CIA. V okamžiku, kdy se nezávislý prokurátor New Orleansu, Jim Harrison, probral až k jejím agentům – šlo o Claye Shiwa a Jacka Rubyho – a spiknutí na zavraždění J. F. Kennedyho bezmála již odhalil, byli oba odstraněni. Zemřeli na následky rychle postupující formy rakoviny. Jima Harrisona podrobili „serioznímu projednání“. Jedna z kancelářů pro vraždy byla totiž právě v New Orleansu!

⁵¹ V originále Rowntree, *The Imperial Drug Trade*. Dalším vynikajícím pramenem je Wolf Meyer-Christian, *Anglo-židovská aliance*, Orbis, Praha 1942.

⁵² Tamtéž, str. 218.

Další sídlí ve Švýcarsku. Vede ji člověk, jehož fotografie od roku 1941 vůbec neexistují. Pode Colemanova svědectví operace uvedené kanceláře hradí rodina Oltramarových (Oltramaire) – švýcarské černé aristokracie prostřednictvím své „Lombard Odier Bank of Ženeva“. Jde o operativní organizaci Rady. Hlavním pojítkem je jakýsi Jacques Custel, kontaktní osoba bojové skupiny „Sendero luminoso“,⁵³ která pro Radu chrání peruánské producenty kokainu.

Zmíněná kancelář se více než třicetkrát pokusila zavraždit generála de Gaulla na příkaz Rady za to, že odmítl stát se jejím členem, následně oznámil vystoupení Francie z NATO a ihned se pustil do budování vlastních jaderných sil. Zachránil jej pouze fakt, že měl velice dobrou rozvědku, v níž nebyli zrádci a lidská spodina. Dokázala dokonce rychle a efektivně přijímat do svých řad schopné mladé absolventy vysokých škol a podnikala veškerá opatření, aby do ní nepronikli agenti MI-6 a KGB. Efektivita práce francouzské rozvědky tehdy vyvolávala závist všech tajných služeb světa. Ale hlavně, její pracovníci byli opravdovými vlastenci.

Pro „Radu tří set“ velice účinně pracuje také izraelská tajná služba Mossad. Mezi světovými spiklenci je známější jako „Institut“. Do té doby rozdrobené zvláštní služby a rozvědku Izraele sjednocoval Ben Gurion – člen „Rady tří set“.⁵⁴ K splnění úkolu se mu dostalo štědré pomoci MI-6, přesto plného úspěchu nedosáhl. Na příkaz MI-6 se tehdy chopil úkolu již výše zmíněný vedoucí akce na zavraždění J. F. Kennedyho. To se ovšem stalo až mnohem později. Zatím, v roce 1951, změnil Mossad v jednotný mechanismus, jenž se stal součástí politického oddělení ministerstva zahraničních věcí Izraele. Jeho nedílnou složku tvořila zvláštní skupina, určená pro výzvědnou a „černou práci“ – tedy pro vraždy. Následně byla vytvořena speciální sužba „Sarayet Maktal“ – vycvičená a vybavená britskou rozvědkou. O této službě ovšem není nikde zmínka, tedy ani o jejím názvu. Říká se docela obyčejně „ti hoši“.

Jak tvrdí J. Coleman, „ti hoši“ jsou vlastně jen filiálkou britských zvláštních služeb (Zvláštní vzdušné služby Británie – SAS), která je neustále cvičí a učí novým „pracovním“ metodám. Právě „tito hoši“ zavraždili vůdce OOP a unesli Adolfa Eichmanna. „Hoši“ jsou ustavičně připraveni k akci. Na rozdíl od jiných rozvědek má Mossad jednu obrovskou přednost – v každé zemi světa žijí židovské komunity. Díky pečlivému studiu sociálních a kriminálních složek pak Mossad bez nějakého zvláštního úsilí dokáže zverbovat agenty mezi místními Židy a přimět je pracovat pro něj zadarmo.⁵⁵

⁵³ Tj. Světlá stezka, veřejnosti prezentovaná jako extrémně levicová teroristická organizace; pozn. editora.

⁵⁴ Zuřivý sionista a první prezident státu Izrael; pozn. editora.

⁵⁵ Takovým neoficiálním spolupracovníkům Mossadu se říká „sajanim“ (sing. sajan). Existují tisíce sajanim po celém světě. Mossad jich má na svém seznamu jenom v Londýně asi 2 000 aktivních a dalších 5 000 záložních, kteří plní nejrůznější úlohy. Například „automobilový sajan“, který má půjčovnu aut, může Mossadu zajistit najmutí vozu bez povinné registrace. „Bytový sajan“ zase může bez sebemenšího podezření obstarat apartmá, „bankovní sajan“ opatří nezbytné peníze třeba i o půlnoci, „lékařský sajan“ může ošetřit střelné zranění, aniž by se o tom policie dozvěděla, atd. Takto má Mossad k dispozici rezervoár lidí, po nichž může sáhnout ve všech myslitelných situacích. Jsou to lidé, kteří slouží, ale z loajality zachovávají nejpřísnější mlčení a hradí se jim jen skutečné výdaje. Věrnost sajanim je často také katsasi [tajnými agenty] zneužívána pro čistě osobní účely, ale sajanim nemají možnost to kontrolovat. V každém případě je jisté, že Žid nebo Židovka, který/která ví, že jde o Mossad a neprojeví ochotu spolupracovat, to **nicméně nikdy neprozradí**. – **Mossad má k dispozici zcela bezrizikový náborový systém ve fondu mnoha milionů lidí mimo hranice vlastního**

To znamená, že **všichni Židé ve všech státech světa nezávisle na vlastní vůli jsou potenciálními agenty Mossadu a MI-6**, protože Mossad je nejen dítkem MI-6, ale navíc je jím plně kontrolován. MI-6 je sice zvláštní služba, **ovšem nikoli anglická, ale de facto „Rady tří set“!** Zde je každý komentář zbytečný. Mnohem důležitější je, co z této skutečnosti vyplývá. **Židé ve všech zemích světa jsou bez ohledu na vlastní vůli případnými špiony a tudíž nepřáteli národů, mezi nimiž žijí, se všemi z toho plynoucími právními důsledky.** Pokud v čele země nestojí škůdci a zrádci vlastního lidu, musejí jej zbavit hrozby případných špionů a záškodníků; ovšem současně jsou povinni židovskou diasporu chránit před útoky zlosynů světového kalibru. Je tudíž nezbytné ve všech sférách života státu zakázat Židům přístup k profesím, vztahujícím se nějak k národní bezpečnosti. Jestliže Židé nebudou v těchto povoláních působit, nebudou zajímaví pro Mossad ani jiné podobné zločince. Každý jedinec, který proti takovým bezpečnostním opatřením začne protestovat, je nepřítelem národa a měl by být ve vězení. Jeho potomci by měli být zbaveni občanských práv bez ohledu na to, o jaký stát jde.

Jak J. Coleman správně poznamenává, „je snadné seriózního badatele svést z cesty, vedoucí k ‚Radě tří set‘, protože britská MI-6 podporuje široké spektrum ‚duchovních her‘, jako jsou New Age, jóga, zen, buddhismus, magie a stovky dalších ‚kultů‘ všech druhů a odstínů“.

Skupiny agentů britské rozvědky, kteří sice „odešli do výslužby“, nicméně o dění neztratili přehled, označili hierarchii spiklenců pojmem „Síla X“ (Force X). Nechali se slyšet, že vládne mimořádně mocnou rozvědnou službou, která se dávno infiltrovala až do KGB, do vatikánské informační služby, CIA, do francouzské tajné služby, do vojenské rozvědky USA i do nejtajnější ze všech rozvědek USA – „Správy národní rozvědky“, o jejímž rozpočtu nemá ponětí ani americký Kongres; zodpovídá se výlučně jeho některým vybraným členům, ale bezvýhradně se podřizuje „Radě tří set“.

Není tedy třeba se divit faktu, že KGB udržoval přísně tajné a temné styky se CIA, Mossadem a určitými složkami „Rady tří set“, protože již v roce 1917 byla na Lubjance vytvořena čistě judaistická složka krvavých katů Čeky (Mimořádné komise pro boj s kontrarevolucí), v té době řízené z Londýna. Hlavním posláním této složky byla ochrana dobyvatelů a katů Ruska a ovšem i likvidace našeho národa. Budeme-li hovořit zcela otevřeně a zavrhneme-li všechny mýty a chiméry, musíme zákonitě konstatovat, že Lubjanka (pozdější NKVD) pracovala ne pro katy národa, nýbrž pro stát jen velice krátkou dobu – za Stalina od roku 1937 (období čistek Lubjanky od katů národa, likvidace jádra spiklenců, krvavých vrahů občanské války a následného teroru) do roku 1953 – tedy do Stalinovy smrti. A právě z toho důvodu spodina národa i současní nepřátelé Ruska halasně připomínají výlučně události roku 1937 a mlčí o letech vlastního teroru proti našemu lidu! Následující léta Ministerstvo státní bezpečnosti, KGB a Federální bezpečnostní služba pracovaly a pracují výhradně pro ty, kdož mají moc. Jelikož ji (FBS)⁵⁶ každý využívá jak se mu zachce, reformuje ji podle svého gusta – tj. deformuje, preparuje a rozkládá tak, aby to vyhovovalo partikulárním zájmům toho, kdo je v Rusku právě u moci. A pranic nezáleží na tom, že jde rovněž o škůdce lidu.

V zájmu udržení vrchnosti z Lubjanky a z armády na uzdě (jak mi kdysi vyprávěl jeden vysoce postavený generál KGB ještě za L. I. Brežněva) bylo podle příkladu čin-

státu. ... Je vždy mnohem jednodušší pracovat s lidmi, kteří žijí přímo v místě operací, a sajanim mu k tomu všude prokazují neocenitelné služby; pozn. editora.

⁵⁶ Federální bezpečnostní služba; pozn. editora.

nosti „Rady tří set“ a možná dokonce na její důraznou radu vytvořeno „oddělení likvidátorů“, podřízené výlučně politbyru. Naši „hrdinové“ s lampasy se třásli strachy už jen z myšlenky, že za málo horlivou službu pro okupační protilidovou moc dostanou kulku do týla. O nějaké službě pro vlast tedy nemohla být ani řeč. K tomu je nutné být ruským mužikem, ne nevolníkem, Jen si vzpomeňme, jak byli nadutí tito nevolníci, kteří nelítostně šlapali po svých podřízených a svým nadřízeným servilně podlézali.

ZRÁDCI! – Ti jsou hlavní tragédií Ruska. Čím výše stojí, tím strašlivější jsou jejich zločiny proti zemi a lidu. Všechny zločiny navíc provází bohapustá a bezmezná lež. – Nedávno mi v Izvěstijích padl do oka krátký článek zednáře a vlivného agenta z časů Brežněva a Andropova – F. Burlackého – o nutnosti co nejrychlejšího vytvoření celosvětové vlády, přičemž lživě tvrdil, že SSSR se *zlikvidoval sám*. Přitom všechna knihkupectví v Rusku jsou zavalena jak domácí, tak zahraniční literaturou, potvrzující podvratnou činnost Západu a USA i skutečnost, že Sovětský svaz za pomoci svých „přátele“ uvnitř země zlikvidovali ONI. A právě v takových výlevech spočívá podstata současných masmédií – drzé lži, dezinformace a manipulace s masami...

V roce 1991 přijel tajně do Moskvy Henry Kissinger, jenž měl v té době status oficiálního představitele anglického Královského institutu mezinárodních věcí. – Pěkně z ručky do ručky dostalo tehdy politbyro⁵⁷ zprávu o „globálním modelování“, připraveným „Radou tří set“. V referátu se mluvilo o nadcházejícím rozpadu SSSR, v jehož důsledku může „nastat chaos“. Proto bylo navrženo připravit podmínky pro předání moci v Rusku „Radě tří set“.⁵⁸ A politbyro si s úkolem poradilo velice dobře. K oklamání a ohlupování lidu bylo rozehráno divadlo nazvané Státní výbor pro mimořádné události. Přesvědčivá fakta o tom přináší publikace „Golgota Ruska. Boj o moc“. Je tudíž zcela přirozené, že myslící lidé si kladou otázku: „... Proč počátkem března roku 2004 v předvečer prezidentských voleb přijel do Moskvy k Putinovi znovu Henry Kissinger?“

Světoví zločinci umějí své tajné plány na likvidaci států a národů perfektně skrývat. Ne náhodou vedoucí činitel Trilaterální komise, kurátor Ruska z řad světových spiklenců, sionista a zednář David Rockefeller v červnu 1991 na pravidelném setkání Bilderberského klubu zástupcům sdělovacích prostředků řekl:

„Vedoucím představitelům masmédií jsme nesmírně vděční... za to, že v průběhu více než čtyřiceti let (*tedy od počátku studené války proti naší zemi – J. K.*) byli nadmíru opatrní při objasňování naší činnosti. V opačném případě, kdyby na nás byla upřena přílišná pozornost veřejnosti, bychom své projekty v oněch letech nemohli realizovat. V současnosti je svět mnohem dokonalejší a také je více nakloněn vytvoření jednotné světové vlády. Nadnárodní moc intelektuální elity a světových bankéřů je daleko přednější než právo národů na sebeurčení...“

Rockefellerovo prohlášení nejenže ze sdělovacích prostředků činí spoluviníky záškodníků celosvětového formátu, ale také již kdoví po kolikáté potvrzuje, že spiklenci svůj zločinný boj proti lidstvu zásadně nevystavují na odiv. Naopak, mnohé organizace „Rady tří set“ jsou zahaleny rouškou tajemství a o řadě z nich nemáme ani tušení, třebaže jejich úctyhodné názvy slyšíme velmi často. K zametání stop se vede podvratná činnost právě prostřednictvím vážených a uznávaných organizací. ... Královský in-

⁵⁷ Přesněji řečeno jeho „vyvolení“ členové; pozn. editora.

⁵⁸ *Родная газета*, М, 12. 9. 2003.

stitut mezinárodních věcí, Římský klub, Kulatý stůl a řada nejvyšších složek Rady jsou ve skutečnosti jen oficiální zástěrkou zločinců, představujících těsnou symbiózu anglo-amerických a judaistických finančníků, lichvářů a starých rodin evropské aristokracie, zejména „aristokracie“ Londýna, Benátek a Janova. Jejich hlavní síla a zbraň spočívají v tom, že skrze svá spojení a tisíce za tím účelem vytvořených organizací dokáží vyvolat řízené ekonomické pády a krize. „Rada tří set“ si klidně „fabrikuje“ globální sociální a válečná kataklyzma i ekonomické krize, jež jsou vlastně přípravou k všeobecnému celosvětovému kolapsu. Bez něho totiž nebude možné během 40 až 50 let zlikvidovat 3 až 4 miliardy lidí přesně podle plánu, který je chorobným výplodem jejich schizofrenického myšlení...

Jak Coleman dále píše, „... mnohá závažná rozhodnutí ‚Rady tří set‘, týkající se lidstva, vznikla na základě filosofie polského aristokrata Felixe Dzeržinského,⁵⁹ který byl přesvědčen, že lidé ve svém vývoji stojí jen o málo výš než dobytek (jde o známé judaistické dogma). Jako blízký spolupracovník britského rozvědčíka Sydneye Reillyho (Reilly de facto činnost Dzeržinského za bolševické revoluce kontroloval) s ním při pitkách mluvil velice otevřeně. Dzeržinskij je netvor, který stál v čele aparátu rudého teroru. Jednou při jakési příležitosti Reillymu řekl: ‚Člověk nemá žádnou cenu. Jen se podívejte, co se děje, když ho můžete hladem. Začne žrát své mrtvé druhy, aby přežil. Člověku záleží jen a jen na vlastním přežití.‘⁶⁰

Po celou dobu své existence řídí ‚Radu tří set‘ výlučně představitelé nejvyšší vrstvy vládnoucí elity Velké Británie, *zpravidla členové britské královské rodiny*. Právě Rada, a tudíž i královský palác, byly ve třicátých letech minulého století zainteresovány na upevnění Hitlera u moci. Šlo jim jen o to, aby jeho hlavní úder směřoval na SSSR.⁶¹ – Z toho důvodu také utajování faktů o odletu Hitlerovy pravé ruky ve straně – Rudolfa Hesse – je vedeno úpornou snahou o zakrytí spolupráce hitlerovských vládnoucích špiček a možná i samotného Hitlera s členy britské královské rodiny při plánování druhé světové války i války se Sovětským svazem.⁶²

Je příznačné, že spisovatel Herbert Wells, který se později stal členem ‚Rady tří set‘, na její objednávku napsal ‚Otevřená spiknutí – plány světové revoluce‘. George Orwell zase napsal knihu ‚1984‘. Obě díla byla Radou určena k ‚zpracování‘ vědomí mas a k agitaci za celosvětovou vládu. Z uvedeného lze vyvodit následující závěry:

Vytvoření celosvětové vlády sleduje nastolení NOVÉHO SVĚTOVÉHO ŘÁDU. **Jejich řádu**, kdy na světě bude žít pouze jedna miliarda lidí – **elita** a **sluhové**. Sionisticko-zednářská ‚elita‘ a její lokajové, kteří ji zajistí život v luxusu. A jelikož uvedená ‚elita‘ jsou vlastně zdegenerované figurky lidské rasy, je v takovém případě všeobec-

⁵⁹ Tak je označován oficiálními historiky, avšak podle některých pramenů byl Žid, původním jménem Rufin; pozn. editora.

⁶⁰ Колеман, Джон: *Комитет 300. Тайны мирового правительства*, М, 2001, с. 216-217.

⁶¹ Мартиросян, А.: *Заговор маршалов*, М, Изд. ‚Вече‘, 2003, 448с., ISBN 5-94538-0041-7.

⁶² Pozoruhodnou informaci k tomu uvádí Robin de Ruiter–Fritz Springmeier, *Trináct satanských pokrevních dynastií*, díl 2 (www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com): ‚Tak např. v letech 1912-1913 žil Hitler osm měsíců v Anglii a Irsku. Proč všichni historici tuto důležitou okolnost zamlčují? Co tam měl tenkrát Hitler co pohledávat? Bridget Hitlerová ve své knize *The Memoirs of Bridget Hitler* potvrzuje, že Hitler v letech 1912 a 1913 skutečně v Anglii a Irsku žil. Podle Grega Halletta byl Hitler tehdy školen v ‚British Military Psych-Ops War School‘ v britském Devonu a v Irsku. Bridget Hitlerová tvrdí, že se Hitler po celý čas zabýval studiem jistých písemností. ... Hallett píše, že šlo o speciální cvičení. Podle toho byl již tehdy připravován na svou roli!‘

ný zánik civilizace nevyhnutelný. Lidstvo tedy stojí před Rubikonem – BUĎTO ZLO ZNIČÍME, NEBO ONO ZNIČÍ NÁS.

Avantgarda lidstva – bílá rasa – i její přednosti se, jak ukázaly události dvacátého století, projevila jako naprosto neschopná odolávat výzvě světového zla – *totální expanzi sionistických a judaisticko-zednářských sil*. Pro dosažení uvedeného cíle tyto síly pod druhé světové válce použily třech nejzákeřnějších a nejagresivnějších zemí, nejvíce nenávidějících lidstvo – Anglii, USA a Izrael. Chyběl jim pouze poslední článek, jenž by svými zdroji zajistil ekonomickou a vojenskou sílu této triády – RUSKO. Tedy zásobárna energetických a surovinových zdrojů. V současnosti je již v podstatě vyřešen i tento problém tím, že za vydatného přispění páté kolony zrádců zatlačili Rusko do pozice surovinové kolonie. Tak to ostatně bylo naplánováno již koncem devatenáctého století.

Za takového stavu rozkladu nemá lidstvo prakticky šanci na přežití. Nicméně ještě není pozdě. Ne všichni Rusové, Bělorusové, Ukrajinci, Tataři, Jakuti, Osetinci, Dagestánci i další národy naší země se smířili s tragickým osudem, jenž jim přichystali zločinci a zrádci, kteří se v Rusku chopili moci. Jsem přesvědčen, že soumrak ještě nastal. Ovšem je tak blízko, jako ještě nikdy v tisícileté historii země. – Úkolem lidstva je i bitva za Rusko. Stěžejní otázka je však pouze jedna – *kdo spící národy Ruska probudí?*

NOVÁ VÁLKA PROTI RUSKU

1.

Do nenávratna se propadly časy, kdy se náš národ pokoušeli zlikvidovat tradičními metodami násilí a teroru jako ve dvacátém století za občanské války. Jen v letech 1918-1923 judaistický teror bolševiků připravil o život více než *18 milionů lidí*. Při čtení knihy S. P. Melgunova „Rudý teror v Rusku 1918-1923“, poprvé vydané v Berlíně roku 1923 (u nás v Rusku vyšla 1990) se čtenář otrásá hrůzou nad krvavým sadismem judaistických a lotyšských katů z česky. Z výpovědí svědků událostí, popsanych v knize, doslova stydne v žilách krev.

Zdalipak již někdo od mocných tohoto světa někdy slyšel, že v SSSR či v Rusku šlo o genocidu ruského národa? Zaslých snad něco o katech a hrozných ztrátách, které v tomto světě nelze s ničím srovnat? Nic takového se nestalo. Po celé minulé století vládlo hrobové ticho. Tak se k vlastnímu národu nemůže chovat žádná vláda na zemi, dokonce ani ta nejhorší. ... Takto se ke genocidě staví pouze okupační, cizácká vláda, vláda nepřátel našeho lidu.

Pořád nám o hlavu otloukají rok 1939, prokletého J. V. Stalina, ale ani slůvko nepadne o hrůzovládě z let 1918-1923. Mlčí také o judaistickém násilí Vjačeslava Menžinského (1929-1936), jsou zticha o teroru Genricha Jagody (1934-1936).⁶³ Vykřikuje se pouze o roku 1937, kdy NKVD řídil Nikolaj Ježov (1936-1939). A takový rozruch se dělá výhradně proto, že právě v tom roce byl zasazen tvrdý úder katům našeho národa, chystajícím ozbrojený státní převrat. Po popravě katanů nejásala jen celá naše ze-

⁶³ Jehuda Enoch Geršonovič; pozn. překl.

mě, ale také naši emigranti v zahraničí včetně mnohých Židů. Ti judaisticko-bolševické trýznitele totiž považovali za odpůrce Židovstva.

Jestliže sionisticko-zednářští zločinci na Stalina kydají špínu a argumentují tím, že za všechno v zemi odpovídal on, zákonitě se vnučuje otázka: proč tito zločinci nehano-bí také Jelcina, který se vůči ruskému národu dopustil takových zločinů, o jakých se nám před tím ani nesnilo? Dnes všechno zase kladou na Putina. O Jelcinovi však mlčí, protože ten ukradl majetek Ruska a předal jej vyvoleným Židům. Co na tom, že okradl lid, který je pro ně pouhým prachem pod nohama. Dnes se klaní před Putinem, který něco prohlašuje a něco zcela jiného dělá, ale od Jelcina se prakticky neliší. Bohužel to chápe jen hrstka lidí. Rozdíl mezi nimi je pouze v tom, že alkoholik Jelcin své zločiny páchal hrubě, drze a svéhlavě, zatímco jeho následovník postupuje jemněji, pronáší lichotivá slova, ovšem v tichosti ***jedná v zájmu stejné kliky nepřátel Ruska!***

Dalším důkazem výše řečeného není jen to, co Putin dělá, nýbrž také to, co pro naši zemi a její lid nedělá. V době, kdy lidé vidí, jak vláda chrání zkorumpované vrahy a zloděje a z jejich klonů vytváří řídicí orgány země, v době, kdy zemi rozkrádají stejně jako v éře opilce Jelcina, v časech, kdy lid živoří a vymírá, v době, kdy vláda nepodniká vůbec nic, aby nás vyvedla z postavení surovinové kolonie, kdy v naší zemi nepokrytě řadí stovky sionistických a zednářských organizací a sekt, zabývající se podvratnou činností proti státu a lidu za tichého souhlasu vlády – by již nikdo neměl pochybovat o tom, kdo ve skutečnosti Rusko řídí, a to ani ti nejzabedenější.

Tato vláda nepřinutila ve jménu spravedlnosti a národního smíření potomky katů z doby občanské války 1918-1923 kát se ze zločinů svých předků na našem lidu, tato vláda naopak dostoupila samotného vrcholu cynismu a předvádí nám, že je sama potomkem zmíněných katanů a že v genocidě Ruska pokračuje. Tato vláda nezbudovala památník obětem judaistického teroru, který si v Rusku vyžádal *více než 60 milionů* lidských životů, nýbrž na místě pro ruský lid posvátném – na Poklonné hoře – otevřela muzeum holocaustu židovských obětí z druhé světové války, jejichž vyhlazeným počtem se ohánějí židovští vědci a historici. Ale kdyby zůstalo jen u toho – tato vláda si dokonce prosadila, že tam moskevští školáci musejí oplakávat mýtické židovské oběti. Tak výsměšně se rouhat je možné jen vůči zcela zdegenerovanému lidu. ***Nutí jej ronit slzy nad oběťmi mezinárodního Židovstva, nikoli nad vlastními!***⁶⁴ Jak známo, pod pojmem holocaust chápou sionisté ***výhradně židovské oběti*** za druhé světové války.

Zcela přirozeně se zde vnučuje otázka: Proč fyzicky likvidovat národ, přeměněný v zombie, a to tím spíše, že jeho počet je obrovský? Mnohem jistější a bezpečnější je zabíjet jej neviditelnou cestou rozkladu a debilizace. A v současnosti úroveň debility obyvatel Ruska dosáhla vrcholu. Vzpomínám si – bylo to ještě v časech SSSR – cestou do práce ve vozu metra stál vedle mne mladík. Přes rameno mu visela světlá taška, celá fixem popsaná různými aforismy. Jeden z nich ve verzálkách hlásal: „Čím víc poznáváš lidi, tím více si oblíbíš psy.“ Ohromil mne důraz, který mladík kladl na klíčový aforismus dvacátého století, vztahující se k člověku.

Zamyslíme-li se nad tím důkladně, uvědomíme si, že jde o zhodnocení psychosomatického příkladu činů člověka, kdy na něj působí mimořádně špatné vlivy, a to navíc po dlouhý časový úsek. Není se tedy co divit, že v dobách totální a dlouhotrvající genocidy lidé klesají na úroveň nižší, než zvířete. Valná část lidí již dokonce rozdíl mezi člověkem a zvířetem nedokáže určit, což je zjevný příznak rozkladu a degenerace lid-

⁶⁴ *Известия*, М, 9. 4. 2002.

stva. V podmínkách naprostého rozvratu a stagnace nejlepších lidských vlastností, formovaných po celá staletí – mravů, svědomí, soucítění, milosrdenství, sounáležitosti atd. – lidstvo směřuje ke své záhubě. Zvláště názorně je to vidět na našem lidu, jenž je téměř sto let vystaven nebývalému tlaku – rozkladu a umrtvování –, aniž by se mu fyzicky bránil.

Při pohledu na děsivou skutečnost našich dnů a na degeneraci lidu (zvláště vezme-li v úvahu tragickou historii Ruska 20. století, a zejména Rusů, kteří jsou odpovědní za osudy všech národů, jež naši předci vzali pod svá ochranná křídla), dusíme se nenávistí vůči nekonečnému cynismu dobyvatelů i jejich beztrestnosti za spáchané zločiny. K jinému konci se Rusko evidentně nemohlo dopracovat, jelikož zákonitosti vývoje tendencí, jejichž základy budují okupační vlády ve všech historických etapách našeho bytí, počínaje rokem 1917, nedávají našemu národu šanci na vzkříšení.

Historický vzlet Ruska a potenciál jeho lidu z let 1937-1953 byl ojedinělý, ale pohříchu krátký. Ve dvacátém století Rusové mezi sebou nenašli žádného Minina ani Požarského, kteří by dokázali vypoklonkovat zákeřné a kruté plémě dobyvatel Ruska. Fenomén Gruzína Džugašviliho-Stalina představoval zářný okamžik, šanci našeho národa na vzkříšení, na ztrestání tyranů a na vybudování lepšího života. Nedokázali jsme to. Šanci jsme promarnili.

Obrovská tragédie spočívá rovněž v tom, že se obyvatelstvo naší země již odnaučilo **pravdě naslouchat a porozumět jí!** Ovšem bez znalosti pravdy nelze situaci postihnout, ani zhodnotit, a tudíž není možné přijmout správná rozhodnutí. Proto také zaznamenáváme samé nezdary a porážky. Naše pseudoelita a vzdělaná část idiotů jaksí nechce pochopit, že **proti Rusku se vede nevyhlášená válka!** Válka, která má vyhubit původní národy a především Rusy jako nejpočetnější etnickou a státotvornou část obyvatelstva naší země. Válka má za cíl také uchvácení ruského bohatství. Je to válka za roztříštění Ruska na koloniální surovinové enklávy, jež si Západ mezi sebou už rozdělil.

Když různí žvanilové z televizní obrazovky tlachají o jakési politické korektnosti, rád bych se jich zeptal: „Politická korektnost, ale vůči komu? Vůči parazitům a odpadu lidského rodu? Vůči zločincům, tunelářům, zlodějům a šejdířům? Vůči prznitelům dětí a mediálním lhářům Goebbelsova typu?“

Ale vždyť všichni ti Hitlerové, Himmlerové, Goebbelsové a další vůdcové německého fašismu současným katům a likvidátorům Ruska nesahají ani po kotníky! Ti jsou totiž tak cyničtí, že se neostýchají vyžadovat politickou korektnost, místo aby se modlili k Bohu a prosili jej o možnost vyhnout se šibenici. A tito tupí kamikadze mají ještě drzost požadovat politickou korektnost!

Jen se podívejme na zloděje-oligarchy, kteří ještě včera byli obyčejnými šmelináři, řadovými koncipisty, pomocnými laboranty a komsomolskými pisálky. Pohleďte na stupidní a chamtivé poslance, na profesionálně i morálně naprosto neschopné ministry, na vojensky impotentní generály i na prodejnou a servilně vyšinutou inteligenci – cožpak ani potom nechápete, že celá ta sebranka jsou zdegenerovaní potomci judaisticko-komunistické éry, éry rozkladu Ruska? Oni na ně i na jeho lid plivou. Chamtivost po dolarech dokonce nalomila i jejich pud sebezáchovy, ani nemluvě o přímých nepřátelích, kteří dřepí ve vysokých funkcích a pracují v nich proti Rusku.

Tragický osud Ruska je do značné míry podmíněn tím, že drtivá většina vzdělané vrstvy národa se vyznačuje deformovanou psychikou, neboť nechápe podstatu toho, že páteří každého lidu je právě ta část, která vytváří hodnoty nezávisle na národnosti,

místě bydliště či na politickém zřízení. Stalin to chápal a tato skutečnost představovala alfu a omegu jeho státní politiky. Právě proto země pod jeho vedením dosáhla fenomenálních úspěchů.

Vzdělaná část obyvatelstva, a z ní především ti, kteří se o dobro národa a státu nikdy nezasloužili a naopak je využívali, je ve své genetické podstatě škodlivá. Její degradace je tudíž nevyhnutelná. Doslova zářný příklad takového druhu intelektuální debility podaly noviny „Slovanské zvonění“. Zveřejnily vyprávění jakéhosi A. Sevast'janova, redaktora jistých bezvýznamných novin. Ten se ve snaze dostat k nějakému výhodnému postu ukazuje na nejrůznějších „akcích“ současných politických vůdců a při tom si říká vlastenec. Posuďte sami, co náš rádoby patriot hlásá:

„Jestliže u nás opět vypukne sociální válka, budu stát na straně ruské inteligence a nejvyšší třídy proti ruským dělníkům a rolníkům, neboť jsem původem šlechtic a inteligent.“⁶⁵

Takže tento pseudošlechtic půjde s nejmocnějšími, tedy se zloději a vrahy, proti ruskému lidu... Právě takoví plebejští „urození“ v roce 1917 Rusko zradili, když začali sloužit bolševikům. V současnosti představují potenciální články páté kolony. S pomocí právě takových klinicky degenerovaných inteligentů se loupí a ponižuje Rusko a jeho lid přibíjí na kříž!

Je pravda, že i před říjnem 1917, tedy před státním převratem, se ruský lid i jeho elita nesporně – vedle mnoha cenných vlastností – vyznačovaly i řadou závažných nedostatků. Po roce 1917 jej dobyvatelé během života několika generací nechali upadnout tak hluboko, že zdegradoval i na úrovni podvědomí a zcela ztratil pud sebezáchovy. Proč se potom ještě divit tvrdé realitě dneška a úpadku morálky?

Co lze prominout obyčejné a jen málo vzdělané vrstvě obyvatelstva, v žádném případě není možné odpustit lidem, kteří sami sebe řadí mezi tzv. elitu. Prostý lid, je – co se potřeb týče – ve všech zemích prakticky stejný. Chce mít práci a slušně si vydělávat, aby mohl zajistit rodinu a ve chvílích volna se rekreovat a bavit se. Ve starém Římě tomu říkali „chléb a hry“.

Inteligentní část národa, takzvaná elita, vysokoškolské vzdělání dostala proto, aby využívajíc svých vědomostí a profesionálních zkušeností národ vedla, aby pozvedala jeho kulturní úroveň, vštěpovala mu pracovitost a úctu k zákonům, aby v něm pěstovala vlastenectví a pocit národní sounáležitosti. Ale lenost „elity“, její nesmírná chamtivost, hloupost i komplex méněcennosti, projevující se zdegenerovanou servilností vůči Západu – to všechno nakonec z národa učinilo ubohou figurku, jež je již zcela bezbranná před vnitřním nepřítelem, před pátou kolonou zločinců z řad sionistů a zednářů. A to jim pak umožnilo chopit se moci. Nikdo to ovšem nechce přiznat. Lež byla totiž do našeho vědomí vtlučena tak dokonale, že se formuje snad už v embryu.

Národu ukradli vlast – *trpí to!* Národ ožebračili – *trpí to!* Národ je vystaven genocidě a rychlému vymírání – *trpí to!* Národu vzali národnost – *a on mlčí!* Nakonec z lidí nadělali otroky a *oni se s tím smířili!* Kdo najde odvahu nazvat takové davy národem? Podle definice elity musíme dojít k závěru, že takové lidi nemáme, protože národy, které je vlastní, vzkvétají.

Cožpak ale toto všechno dokáže pochopit stará nomenklatura bývalého SSSR? Cožpak to všechno někdy dojde všem těm koncipientům, služebníčkům dřepícím v luxus-

⁶⁵ *Славянский набат*, Вологда, № 2, 2003.

ních kancelářích, bílým límečkům a akademikům, slovem současné vrchnosti, pro niž je životním krédem americký dolar či euro? A to raději nemluví o tzv. tvůrčí inteligenci a sebrance televizních bavičů – pro ně je národ pouhým nástrojem, který kdesi dobývá naftu, taví kovy, seje, oře...

A tak zatímco pseudovlastenci pobíhali po nejrůznějších sjezdech a dalších komediantských akcích, na nichž se většinou setkávají pouze demagogové nejrozmanitějšího ražení, **ztratili jsme Rusko!** Rusko jako stát ruského lidu i všech jeho původních národů. V současnosti je naše Rusko cizím státem. – Stává se z něj Velká Chazarie, nová opora světového sionismu a zednářstva, stojících skrytě kdesi v zákulisí. Zdá se, že velký liberál V. Putin zahájil výstavbu liberálního mocnářství, jak to veřejně prohlásil A. Čubajs. Podobně jako v Izraeli, nyní také v Rusku, v samotném centru Moskvy 16. května 2001 onoho pošmourného a sychravého dne, kdy burácely hromy, jako by se i Bůh nad mlčením národa rozhněval, židovská obec pod vedením rabínů a za podpory tehdejšího vicepremiéra V. Matvijenka a moskevského primátora J. Lužkova slavnostně otevřela **moskevskou zed' nářků!** Koho to zajímá, je ve Velké Spasogliniščevské ulici.⁶⁶ Pro Židy celého světa, nejen pro žijící v Rusku, šlo o významnou událost. Ta jako by sdělovala, že od nynějška se jedná o **jejich** zemi. A celé tupé, zbabělé sebrance pseudovlastenců, politických demagogů a bosáků⁶⁷ je to úplně lhostejné!

Všem takovým hlupákům a lokajům vysvětlil situaci laureát Nobelovy ceny a akademik RAV, Žid Ginzburg. V pořadu Svoboda slova na televizním kanálu NTV v dubnu 2004 do celého Ruska vytroubil: „**Toto je nyní naše země! Vy, Rusové, odsud vypadněte...**“ – Mezi velice pečlivě vybranými účastníky (o to se stará S. Šuster, vedoucí pořadu, jde přece o ukázkovou demokracii) jsou v menšině zastoupeni Rusové, Tataři, Čečenci i představitelé jiných národností. Ale nikdo z nich nedokázal zatrhnout další urážení dočista šílenému rasistovi s Nobelovou cenou.

Na druhé straně je pochopitelné, že *podle nich* násilné snižování počtu ruského obyvatelstva probíhá neúnosně pomalu. A to navzdory faktu, že se zbraně našich vrahů od roku 1917 výrazně transformovaly na neviditelné, z hlediska účinnosti a dosahu pro národ ještě mnohem horší. Sadistické popravy našich lidí judaistickými katy již dávno zmizely v propadlišti dějin. Časy se prostě změnily. Dnes již nikdo nehází lidi do kotlů s vařící vodou, nedrtí hlavy kovářským lisem, lidé se už nenarážejí na kůl, nesvazují se ostnatým drátem a netopí v dírách pod ledem, nepotápějí se již vlečné lodi, plné lidí... K likvidaci celých národů se používá nová, mnohem dokonalejší zbraň – neviditelná a pro nezasvěcence zcela nepochopitelná.

2.

V předchozích částech jsme si ukázali, kdo a jakým způsobem se zabývá podvratnou činností proti lidstvu, jak se rozkládají národy a jak se manipuluje s masami. V této části se budeme zabývat tím, jak se to konkrétně provádělo v SSSR a dnes dělá dále v Rusku. Současný stav země je totiž daleko horší, než tomu bylo v letech Velké vlastenecké války 1941-1945.

Teprve po ní vnější nepřátelé Ruska spolu s pátou kolonou vnitřních zrádců pochopili, že ruský národ nelze fyzicky zlikvidovat v zkrácených termínech, protože na to je

⁶⁶ *KП Москва*, 17. 5. 2001, c. 2.

⁶⁷ Bosák – služebník Židů; pozn. překl.

příliš početný. Vždyť v období 1914 až 1945 Rusko v důsledku dvou světových válek, občanské války a teroru okupační moci ztratilo téměř **100 milionů** lidí! Již v roce 1953, tehdy zemřel Stalin, se počet obyvatelstva Sovětského svazu přiblížil 200 milionům. Stalin po válce moudře zakázal potraty, jelikož si uvědomoval, že v opačném případě by se nepodařilo nahradit ani ztrátu 27 milionů lidí, kteří zahynuli za Velké vlastenecké války. K takovému kroku se rozhodl v zájmu samotného národa, jeho budoucnosti, ale také v zájmu celé země – Sovětského svazu.

Z toho důvodu spiklenci nastolili aktuální otázku dne jinak – ruský národ nelikvidovat fyzicky, nýbrž cestou urychleného a totálního rozkladu. Šlo jim o to, aby se změnil v lidskou masu jednotlivých individuí bez vlastní vůle a názoru, neschopných jak pracovat pro vlast, tak bránit vlastní státnost, ba neschopných i sebereprodukce.

Když se k moci dostal Nikita Chruščov,⁶⁸ světoví spiklenci se velice aktivně pustili do obnovy tajných zednářských lóží a do nejvyšších vládních orgánů protlačovali své vlastní lidi. Stál před nimi konkrétní úkol – národ a zejména vládnoucí vrstvu rozložit do té míry, aby již nebyly schopny klást aktivní odpor, až nastane den D a oni se plně chopí moci.

Starší generace, pokud jí ještě paměť slouží, si jistě vzpomene na Brežněvovu éru a především na léta 1975-1982, kdy se zdálo, že rozklad společnosti již dosáhl vrcholu. Hrůzostrašný obraz globálního zločinu, spáchaného na našem národu a zemi, je podrobně vykreslen v knize „Golgota Ruska. Boj o moc“. Nebylo tedy divu, že v roce 1985 tak snadno dokázali vládu v zemi svěřit do rukou judaisticky zakonspirovaného agenta M. Gorbačova.⁶⁹ Čas jeho vlády představoval přechodné období pro předání všech mocenských pák v naší vlasti do judaistických a zednářských spárů mafiánské skupiny Borise Jelcina.

Naprostá degradace národa a především jeho nejvyšších vrstev je nejzřetelnější právě v době předávání vlády. Nejdříve se projeví nesmyslně šílené nadšení, jež pak nahradí naděje a očekávání plnění slibů, až se v důsledku obrovského zklamání přemění v nenávist k bývalé modle. To se stalo v případě Gorbačova, kdy pod vlivem totálního psychologického zpracovávání pátou kolonou ze složek „Rady tří set“ národ doslova zhloupl. Po pět let, od roku 1985 do 1989, národ z „Gorbiho“ šílel nadšením. „Perestrojka“ a „glasnost“ – euforicky vyřvávaly hladové žaludky, než po celé zemi vypukly osudové národnostní konflikty, již předem připravené v tichu dílen spiklenců tohoto světa. Do duší rozbolavělých lží přílili trochu pelyňku a uměle vyvolaným nedostatkem vymetli pulty obchodů.

A zjevila se nenávist. Nikoli však volající po potrestání zločinů, uzurpujících vládu, nýbrž nenávist hospodská, která se projevuje jen bohapustým žvaněním nad sklenicemi vodky. Přitom v jakékoli jiné zemi, dokonce i v té nejdivočejší, zaostalé a nevzdělané, by svého Gorbačova a jeho smečku nejenom pověsili, ale upálili, aby z takových zrůd nezůstala ani kost. Jenže naše zdegenerovaná společnost mlčela a strpěla to. Byla tudíž odsouzena k ještě horší tragédii.

Z Gorbačova rozčarovaný národ pochopil, že jde o zrádce a zločince, ale nechal se nalákat na jinou návnadu, tentokrát přichystanou složkami „Rady tří set“ – na Borise Jelcina. V roce 1990 se nepřičetné vytí o „perestrojce“ a „glasnosti“ změnilo v ještě bouřlivější skandování o „svobodě a demokracii“. Z Jelcina se stala modla nemyslící a

⁶⁸ Vlastním jménem Salomon Pearlmutter; pozn. editora.

⁶⁹ Vlastním jménem Kohn; pozn. editora.

neukázněné tlupy. Ovšem jen do doby, než národ okradl a nechal rozstřílet parlament. Teprve tehdy, a to ještě ani zdaleka ne všem došlo, že jde o alkoholika s narušeným vědomím, že jde o mnohem horšího nepřítele národa a země, než byl ten předcházející.

A co se stalo? Cožpak národ roznesl na kopytech Jelcina s jeho mafiánskou rodinkou, která bohatství země rozkrádala v nebývalém rozměru? Samozřejmě, že ne! Neměl to kdo udělat. Elita sama sebe prodala dobyvatelům. Rozhodla udělat ze sebe Židy a spolu s nimi odírat vlastní národ, který stále jen v hospodách tlachal o protinárodním režimu. Co však lze ještě prominout prostému člověku, nelze odpustit vzdělavcům, kteří z něj neučinili národ, jež by se dokázal zorganizovat k odporu sám. Ti, kteří se sami označují za ruskou elitu, nevedli národ k svržení vlády mafiánů. – Naopak, společně s nepřáteli jej začali ožebračovat a pošlapávanému lidu se při svých nákladných zábavách ještě vysmívat.

Jelcinovi byl z jeho stáje vybrán následník, jenž (navzdory přísaze, že bude sloužit vlastnímu lidu) ihned oznámil, že zajistí nedotknutelnost Jelcina s jeho povedenou rodinkou i celou smečkou zlodějů a tunelářů „Bohem vyvolené“ garnitury. Nicméně ve svých prvních televizních vystoupeních Jelcinův nástupce zmínil to, co chtěl národ slyšet – krasořečnil o vyplácení mezd, o obnově ekonomiky země, o investicích, vzkříšení státu i o boji s korupcí a zločinností... A národ, do té doby již bůhví po kolikáté obelhaný, si opět našel svou modlu. Jenomže ti, jež žádná tragédie a zločiny ničemu nenaučí, nemají právo označovat se za národ. Jejich pravé jméno je tlupa.

Lokajské vychvalování V. Putina, který zatím pro národ neudělal vůbec nic, ba právě naopak, občas projevuje zjevný i skrytý stupeň degenerace. I po čtyřech letech jeho prezidentství nevyplácené mzdy zůstávají a lidé na jejich vynucení vyhlašují hladovky. Otroci prostě nechápou, že kdyby ve dvou nebo třech firmách, kde se mzdy lidem zadržují, ředitele resp. majitele i s rodinami pověsili, v celém Rusku by se asi sotva našel odvážlivec, který by si troufl zaslouženou mzdu nevyplatit.

Za penzi si v současnosti lidé nekoupí víc, než před čtyřmi lety. Stačí si sečíst náklady na inkaso a růst cen potravin. Poplatky za plyn, elektřinu, nájemné, telefon, vodu a topení za období Putinovy vlády, tedy 2000-2003, vzrostly o *310 až 340 procent*, přičemž důchody se za stejné období zvýšily pouze o 36 až 42 procent. A korupce se rozmohla ještě daleko víc, protože v zemi ***nebyl potrestán ani jeden vysoce postavený zločinec***. Vraždy, únosy a další zločiny z našeho života nemizejí. Válka v Čečně se do ostatních oblastí Ruska rozšířila v podobě teroristických útoků ve městech za naprotého nezájmu silových struktur i vlády po nějakém účinném protiopatření.

Investice do *reálné ekonomiky* se prakticky rovnají nule. Ostatně samotná ekonomika mele tak říkajíc z posledního. Vláda ze země o překot vysává energetické a surovinové zdroje, a ještě to vydává za růst ekonomiky, což u odborníků vyvolává nanejvýš tak trpký úsměv.

Absurdnost personální politiky je zjevná již i prostému občanu. Niccolò Macchiavelli psal: „Moudrost vládce se posuzuje podle toho, jakými lidmi se obklopuje.“ Proto také rozklad národa neustává ani na jeden jediný den. Mlácení prázdné slámy na téma „nešťastný ruský lid“, jak se v roce 2000 nechal slyšet Putin, velice rychle nahradila láska k ryze fašistické větvi judaismu – k Chabadu.⁷⁰

⁷⁰ Chabad je judaisticko-nacistická sekta, organizovaná klanovým způsobem, a v jejímž čele stojí „kmoťr“ – lubavičský rebe. Členové Chabadu jsou ultraortodoxní a přijímání do klanu je mimořádně omezené. Celkový počet členů Chabad-Lubavič ve světě je asi 20 000. Činnost sekty je maximálně

Jakou cenu má Putinovo prohlášení, adresované ruským vlastencům, kterým vlastně vzkázal, že jsou napůl blázni? Možná však sám netuší, za koho začínají považovat jej samého vzdělaní a myslící lidé, kteří během čtyř let jeho prezidentství prožili? Je sice pravda, že jejich názory může klidně ignorovat, ale to platí jen pro dnešek. ***Co se stane zítra, na to se neodvážím odpovědět žádný seriózní analytik.*** Ovšem něčím si můžeme být jisti již nyní. Velice brzy již šílené nadšení a zcela nesmyslné zbožňování Putina nahradí jiná reakce.

Arzenál světových spiklenců k rozkladu národů je tak obrovský, že se zde zastavíme pouze u několika konkrétních příkladů, abychom na nich ukázali, do jaké míry je nebezpečnější a účinnější než přímá fyzická likvidace. Jde především o ***vyvolávání tlaku na lidské vědomí a psychiku negativně-sadistickými informacemi prostřednictvím masmédií.*** Cílem je dosažení podvědomé úrovně psychologické šablony: „Ať uděláš cokoli, bude to zbytečné. Smiř se s tím a pluj po proudu.“ – A skutečně podíváme-li se kamkoli, pokaždé vidíme až lhostejné smíření se s postavením otroka ve vlastní zemi. Nanejvýš tak narážíme na přání, aby ***někdo jiný*** šel riskovat vlastní život za blaho zbabělého národa a jeho potomků.

Ani v politice, ani u moci nemáme lidi schopné zhodnotit současnou situaci, poukázat na nebezpečné tendence, rozpracovat přesné a drakonické plány k jejich překonání. Chybějí nám organizátoři, kteří by dokázali zajistit přísnou kontrolu vytýčených cílů, a už vůbec nemáme nikoho, kdo by za jejich nesplnění trestal.

Dovolím si otázku. Jak tedy máme dosáhnout nějakého zlepšení a kýžených výsledků? Celá mocenská vertikála je přecpána diletanty, kamarády přes hobby a volný čas, smíchanými s agenty, kteří k nám byli propašováni, a také s docela obyčejnými nepřáteli národa a Ruska.

Na druhé straně je pravda, že i kdyby byli u moci sami vynikající odborníci, vyšlo by to na stejno, neboť bez přímé účasti národa ve všech procesech obnovy země žádoucích výsledků nedosáhneme! Ostatně, proč by se morálně rozložený, úplně ožebračený a ponížený národ měl exponovat kvůli vládě, která jej den co den okrádá, drží zkrátka a tu a tam počastuje nějakou tou lží? A co víc, bez jeho morálně-psychologické obnovy se nám nic kloudného nepodaří. To musí pochopit každý, dokonce i tzv. průměrný občan, pokud to má ještě v hlavě v pořádku.

Názorným příkladem je zde obnova země v poválečném období. Tehdy lid, téměř nahý a bosý, na půl hladový a zmrzačený válkou, nicméně s křídly, jež mu narostla díky velkému vítězství a vedený velkým vůdcem, jenž jej chránil před zlovůli nomenklatury, dokázal ***zázrak!*** Lid, který měl ***50 milionů*** válečných invalidů a nemocných,

zakonspirovaná a navenek vystupuje jako výjimečně dobročinná. Sekta vznikla v 18. století v městečku Ljubaviči (v té době na Ukrajině, nyní Smolenská oblast Ruska) „Kmotrovství“ se dědilo v průběhu 200 let, neboli sedmi pokolení. Sekta vznikla jako reakce na pronásledování Židů Bohdanem Chmelnickým. Počátkem 30. let Stalin, který se dobře vyznal v religiálních otázkách, vyhnal Chabad v čele se šestým lubavičským rebem – Josefem Jicchakem Schneersohnem – za hranice SSSR jako fašizující sektu. Od počátku 40. let se ústředí sekty Chabad-Lubavič nachází v newyorském Brooklynu. Od roku 1950 do 1994 vedl sektu sedmý lubavičský rebe – Menachem Mendel Schneersohn –, který byl prohlášen za mesiáše. Za toho období se Chabad stal ***mohutnou politickou, finanční i ekonomickou říší***, jejímž cílem je ***celosvětová expanze.*** – V Praze Chabad působí od roku 1975, kdy se zde začali pravidelně objevovat zástupci sekty z Londýna a New Yorku. V roce 1996 se do Prahy i s rodinou přestěhoval rebe Manis Barash, který od té doby řídí činnost Chabadu v České republice; pozn. překl.

tak tento lid bez jakékoli zahraniční pomoci za *pouhých sedm let – 1946-1952* – obnovil ekonomiku, zničenou velkou válkou. Šlo o něco zcela ojedinělého... fantastického. Vždyť američtí odborníci, kteří si prohlédli oblasti pod okupační správou i další zničená místa naší země, dospěli k závěru, že obnovit se je podaří za *22 až 25 let*, a to ještě za vydatné finanční pomoci USA (v rámci známého Marshallova plánu). – Tehdy si ovšem kladli podmínky, které by zákonitě vedly k zotročení naší země.

Jen tak mimochodem, také Putin ví, co je to morálně-psychologické povznesení lidu, ale spíše jako bývalý sportovec než politik, a proto chce trumf vynést za pomoci lži. Vlastní zemi ani pořádně nezná (během letných návštěv, kdy do nějaké oblasti zajede na jeden den, se s ní a jejími lidmi seznámit nemůže). Nemá ani tušení o tom, že obyčejní lidé, tvořící 90 procent obyvatelstva Ruska žijí jako otroci. Takové lidi ovšem sportovními úspěchy stěží nadchne pro pracovní výkony. Ponížení, ožebračení a zdeptání lidé již netouží pouze po sociální spravedlnosti. V tomto ohledu má mister Putin zpoždění. Teď lidé žádají odplatu.

První Putinův pokus využít sportovní faktor k povznesení ducha národa skončil naprostým krachem v zimě 2002. Roku 2001 se značným zpožděním rozhodl, že za jediný rok, kdy se pozornost upře na olympioniky, lze dát dohromady mužstvo, které na zimních OH srazí Američany na kolena. Skutečná vítězství se pomocí rychlokvašek nedosahují a tenkrát jsme také prohráli. A to vůbec ne proto, že zákeřná Amerika naše sportovce ponižovala a diskreditovala, nýbrž prostě z toho důvodu, že se olympiáda nedá takovým šturmováním vyhrát.

Nejdříve je nezbytné obnovit celý systém sovětského sportu dětí a mládeže, jenž byl – v dobrém slova smyslu – nejen inkubátorem budoucích šampiónů, ale také prospěchem pro zdraví mladých. Pokus stimulovat naše přední sportovce k rekordům cestou obrovských finančních prémie je levnou cestou levných politiků, třebaže naši šampióni a vítězové si vysoká ocenění a odměny nesporně zaslouží.

Pozvednout morálně-psychologického ducha národa lze v současnosti jediným způsobem. Obnovením sociální spravedlnosti cestou, kterou si žádá lid – znárodněním pro stát strategicky důležitých odvětví ekonomiky, deprivatizací nezákonně získaných majetků, tvrdými tresty tunelářům, kteří jsou u moci, zlodějům a lupičům z řad byznysmenů a nastolením tak potřebného pořádku v zemi.

Současná vláda a Putinovi lidé to udělat nemohou; jejich skutečná úloha je právě opačná. Navíc většině z nich hrozí v případě skutečně národní vlády tvrdá pěst justice. Jak pravdivé je rčení „vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá!“ Je tedy naprosto liché doufat, že za *současné* vlády dojde v Rusku ke změnám, tolik potřebným pro jeho vzkříšení.

3.

Naprostý úpadek morálního ducha národů je hlavní tezí „Rady tří set“, kterou vštěpuje svým složkám, zaměřeným na podvratnou činnost proti lidstvu, obývajícimu celou naši planetu včetně Ruska. Jejich činnost je vedena několika směry:

1) Průnik do nejdůležitějších sfér života země, aby tam organizovali sabotáže a intelektuální diverzi a následně se v nich chopili moci.

2) Vytvoření podmínek pro rozmach korupce, rozkrádání rozpočtových prostředků a finanční machinace ve všech oblastech státního života.

3) Rozklad silových struktur: KGB-FBS, ministerstva vnitra, armády, prokuratury a soudů, a tím vládu připravit o stěžejní nástroje, zajišťující dodržování zákonů a pořádku v zemi.

4) Ilegální výroba nekvalitního alkoholu a otravování obyvatelstva jeho produkcí. Cílem je snížení potenciálu jeho pracovně schopné části a následná degenerace.

5) Totální propaganda v televizi a tisku rozvratu, homosexuality a dalších zvrhlostí – záměrem je narušování morálky a rozpad rodiny jako základu společnosti, jenž ji stmeluje.

6) Legalizace a šíření drog, což vede k likvidaci genetické dědičnosti, degeneraci mladého pokolení a vytvoření drogového monopolu našich nepřátel ve vládě s cílem totálního ovládnutí každého jedince.

7) Masivní propagování násilí, krutosti a sadismu v televizi a tisku vedou k narušení křesťanských hodnot a v podvědomí jednotlivce formují a vyvolávají touhu páchat zločiny, jako by šlo o zcela běžnou záležitost.

8) Pobízení ke korupci ve všech mocenských složkách tím, že se stane beztrestnou a přemění se v každodenní atribut způsobu řízení státu.

9) Pro většinu obyvatel a zvláště pro důchodce jako genetické nositele velkolepé minulosti země vytváření takových životních podmínek, které je již přinutí odhodlat se k čemukoli, jen aby přežili.

A jaký je závěr takové doslova gigantické podvratné činnosti? Zmocnění se vlády v zemi se všemi z toho vyplývajícími důsledky – rozdělení státního území na surovinové enklávy, kontrolované sionisticko-zednářskými elitami předních západních zemí. Ústřední, evropská část Ruska s centrem v Moskvě nebo Petrohradu se změní v další oporu „Rady tří set“ v podobě *Nové Chazarie-kaganátu*⁷¹ mezinárodní židovské oligarchie. Pak už bude snadné srazit svět na kolena.

Nyní si jednotlivé body přiblížíme. *Průnik do nejdůležitějších sfér života země* – začal po stalinské éře za Chruščova tzv. oteplením a skončil v roce 1991, kdy se pátá kolona sionistů a zednářů, zastoupená Jelcinovou sebrankou za podpory staré sovětské sionisticko-komunistické nomenklatury a struktur „Rady tří set“ včetně sionisticko-řádkářské sekty Chabad zmocnila vlády v Sovětském svazu. Co se od té doby děje? Co se děje ve státě, vytvořeném ruským národem, přesněji Rusy, Ukrajinci, Bělorusy, Tatarsy, Baškiry, Jakuty, Karelci a dalšími *původními* národy země, které vždy – v carském Rusku i v současnosti v cizině – byli a jsou souhrnně označovány za *Rusy*?

Debilního žvanění o mnohonárodním státě využívají pouze nepřátelé, protože ve světě neexistují čistě národní státy; všechny jsou mnohonárodní. Z toho důvodu každý, nezávisle na národnosti, kdo na toto téma začne spekulovat ve snaze ještě více ponížit státotvorné Rusy, musí vědět, že tím vyvolává rusofobii a je tudíž největším nepřítelem ruského národa! Za to by měl být souzen, poslán do vězení a následně i se svými potomky z Ruska deportován. Pouze za současné vlády takoví zločinci zatím běhají po světě beztrestně, ale *zítra* budou stát mimo zákon.

⁷¹ Chazarský kaganát byl raně feudální státní útvar, vzniklý v polovině 7. století v dolním Povolží a východní části severního Kavkazu v čele s kaganem. Židé, vyhnání z Konstantinopole byzantským panovníkem Lvem III., si pak našli domov mezi pohanskými Chazary. Okolo roku 740 v konkurenci s křesťanskými a muslimskými misionáři získali chazarského vládce pro židovskou víru... Mnozí dnešní Židé jsou potomky nezemitských Chazarů, kteří tehdy přestoupili na židovství; pozn. překl.

V dubnu 2004 na prvním televizním kanálu jakási S. Sorokina, která dříve pracovala v Gusinského televizní stanici NTV (věnovala se podvrtné propagandě rusofobie a nenávisti k Rusku), otevřela ve svém pořadu „Základní instinkt“ téma nacionalismu, přičemž se ho pokoušela diskreditovat a co nejvíc pošpinit. Následně diváci zákonitě vznesli otázku ochrany ruského národa a nutnosti přijmout odpovídající zákon.

Pak s notnou dávkou výsměchu nechala publikum o dané otázce hlasovat. Výsledek? 80 procent bylo pro přijetí zákona na ochranu ruského národa. Šábegójka se zděšením málem zalkla: „Cože? Je nám to vůbec zapotřebí?“ Bohužel, Bohem potrestanou rusofobku, která je zatím ještě na svobodě, nikdo neokřikl! Ani poslanec a pseudovlastenec Rogozin, ani krasnodarský gubernátor Tkačov...

Teď je již zřejmější, proč se z hlediska statistiky nepočtená židovská diaspora – často ruku v ruce s ruskými a ukrajinskými zrádci – zmocnila hlavních mocenských pák, rozkradla národní bohatství, uloupila vklady milionů lidí a ještě má tu drzost vykřikovat cosi o antisemitismu, jakémusi extremismu a ruském fašismu. Londýnem chráněný zločinec Boris Berezovskij, po němž už dlouho touží věznice „Bílá labuť“, určená pro odsouzence na doživotí, před volbami do státní dumy v prosinci 2003 s cílem destabilizace situace v zemi navrhoval: „Zorganizujte pogromy na Židy. Národ na to čeká a bude tím potěšen.“⁷²

Vřelý dík, Borisi Abramoviči. Svou výzvou, kterou do světa roztroubily noviny na základě odposlechu telefonu, jste přispěl totiž k tomu, že řada židovských i ruských idiotů pochopila alespoň zčásti pravdy o zločinech, pocházejících výhradně z židovského prostředí.

Za první Berezovskij opětovně potvrdil, že judaističtí, zednářští a sionističtí zločinci pohrdají i samotným židovským národem, který jim slouží výlučně za nástroj řešení svých globálních cílů. V zájmu jejich uskutečnění se nezastaví před ničím, dokonce ani kdyby to mělo zlikvidovat miliony Židů. Potvrzují to ostatně nejen výroky ortodoxních Židů-sionistů, ale také realita dvacátého století.

Za druhé zmíněná výzva dokazuje, že Židé jako Berezovskij nejsou skuteční Židé, nýbrž prachobyčejní židáci. Jestliže bychom Berezovského označili za Žida, zákonitě bychom tím urazili všechny poctivé Židy v zemi, i kdyby takový byl u nás třeba jeden jediný.

Za třetí Berezovskij potvrdil, že Rusko skutečně ožebračili židáci. A odnést by si to měli Židé, kteří si podle něj zasluhují likvidaci. Jak jinak si vysvětlit jeho slova „národ na to čeká a bude tím potěšen“?

Za čtvrté nás ujistil, že židáci jsou provokatéry, kteří sami financují a organizují různé nenávistné protižidovské akce. Pro tyto Bohem zatracené zmetky je nejděsivější představa, že by na světě žili čestní Židé.

Jen si vzpomeňme na obrovský plakát na dálnici do Podmoskevské oblasti, jenž hlásal „Smrt Židům!“ Jako mávnutím kouzelným proutkem se postupně začaly objevovat v dalších částech Ruska. Viníci se pochopitelně nenašli. V opačném případě by totiž stopy vedly přímo k zločincům typu Berezovského, kteří akci zorganizovali a financovali. Rusové jsou příliš líní, než aby se plahočili někde na dálnici a vylepovali plakáty. Mister Putin ovšem tentokrát zareagoval bleskově. Loutkoherci, tahající za nitky, mu zřejmě přikázali vyznamenat hloupou husu, která chtěla plakát strhnout a byla při tom zraněna výbuchem. „Hrdinku“ si dokonce za zvuků fanfár odvezli do Izraele. V tomto

⁷² Комсомольская правда, М. 26. 4. 2003, с. 10.

případě je tedy všechno jasné, protože sionistické prsty z uvedené provokace trčí až příliš viditelně.

Na základě faktů lze konstatovat, že světový sionismus, judaismus a zednářství nemohou existovat, jestliže židovským diasporám ve všech zemích nebude hrozit ustavičné ohrožení. Když tím významnou část diaspory takto nutí k zločinům proti zemím a národům, mezi nimiž žijí, zaručují jim současně ochranu a beztrestnost ze strany daného státu. Židovští zločinci z jakéhokoli koutu světa mají v krajním případě vždy zaručen azyl v Izraeli. Tam se mohou ukrýt před soudním stíháním, protože Izrael své občany úřadům jiných států zásadně nevydává! Je pravidlem, že zločinci mají dvojí občanství právě pro případ takových „horkých situací“.⁷³ Sionisté vytvořili tisíce rozmanitých organizací, které v případě potřeby hned začnou do celého světa vykřikovat cosi o antisemitismu, přičemž ovšem ony samy řadové Židy provokují... Ostatně nejde o nic nového pod sluncem.

Pokud jde o tupce různého ražení a odstínů, kteří na objednávku sionistů a páte kolony soustavně šlapou na pedál pomluv o ruském fašismu, nejsou prostě schopni vidět, že jednou nevyhnutelně přijde soudný den a všichni rusofobové budou obviněni ze zraedy vlasti a národa se všemi z toho pro ně i pro jejich potomky vyplývajícími důsledky. Zatím si tedy plivejte, hanobte...

Rusové, Tataři, Bělorusové, Jakuti, Baškirové, Karelci a další původní národy země hledí na totální převahu Židů v kremelské administrativě, v radě ministrů, v různých státních úřadech, ve finanční i bankovní sféře, v obchodu a ekonomice vůbec, v advokacii, televizi a tisku, a ptají se: „Kdo je ve skutečnosti mister Putin? Proč se v mnohonárodnostním státě zmocnila vlády malá židovská diaspora? O co jde, ne-li o okupaci Židy?“

Přirozeně vyvstává další otázka. Proč nikdo z takzvané elity, ať už ruské nebo z jiných národů Ruska, nepoložil Putinovi otázku jeho osobní odpovědnosti za diskriminaci Rusů i ostatních národů země, a co je to jiného, ne-li okupace a privatizace Ruska diasporou, která má svůj vlastní nezávislý stát Izrael? Takový dotaz ovšem nemá kdo vznést, protože neexistuje ani skutečná elita, ani zvláštní služby, ani armáda či soudy, a hlavně se vytratily morálka a svědomí.

4.

O morálním úpadku a utlačovaném lidu se není třeba rozepisovat. Všichni normální lidé to přece vidí sami. Uloupení státního majetku, čachrování a rozkrádání finančních prostředků země i úspor obyvatelstva nemají ve světě obdoby. Podle hrubých odhadů bylo v letech 1991-2004 státu i lidu ukradeno bohatství, představující **900-1100 miliard amerických dolarů**. Jde o energetické a surovinové zdroje, cenné zboží, akcie velkých podniků, nemovitosti, práva na těžbu důležitých nerostů, starožitnosti, umělecká díla i docela obyčejné valuty, z nichž velká část je už v cizině. A to všechno, aniž bychom vzali v potaz mocnými pečlivě skrývaná fakta o využívání našeho zahraničního majetku a o dluzích ostatních zemí Rusku, čemuž se věnuje Putinova suita. – A co říci o utajené činnosti Správy záležitostí prezidenta, v jejímž čele stojí mister Kožinym,

⁷³ A to i v zemích, které dvojí občanství nepřipouštějí, si skrytá moc pro Židy vynutila „výjimku“, jako např. v USA; pozn. editora.

který má „na triku“ mnohamiliardová aktiva v dolarech, o kterých národ nemá ani potuchy.

Abychom snáze pochopili, kdo nám vlastně vládne, musíme zde zmínit přímo školní příklad toho, co skutečně představuje světová židovská oligarchie. Po zatčení „dítka“ sionisticko-komunistické vlády SSSR, čachráře M. Chodorkovského, jehož stará stranická nomenklatura udělala správcem naftařské společnosti Jukos, se z USA ozval divoký jekot sionistické smečky, která se div nezalkla zuřivostí, že prý v Rusku vyvlastňují židovský majetek! – Komsomolskaja pravda 20. listopadu 2003 otiskla výňatek z novin Washington Post:

„Těm, kdo ještě neoprášili své znalosti ruštiny, vysvětlujeme, že oligarchie je označení pro bohaté Židy, kteří k majetkům přišli během hromadné privatizace sovětského jmění počátkem devadesátých let minulého století. Být úspěšným Židem v historicky antisemitském Rusku je něco strašného. ... Po zvolení Putina roku 2000 všichni lidé, odsouzení za finanční zločiny, byli označeni za Židy. Řečeno slovníkem finančníků, jsme svědky největšího nezákonného vyvlastnění židovského majetku v Evropě od roku 1933, kdy to udělali nacisté.“⁷⁴

Již jen na tomto lživém a neuvěřitelně drzém vzorku jednání světových spiklenců si i lidé, kteří se ve světové politice vyznají jen málo a o expanzi světového sionismu a jeho zločinech proti lidstvu příliš nevědí, mohou učinit zásadní závěry: *Za prvé:* noviny Washington Post jsou sionisticko-zednářskou hlásnou troubou složek „Rady tří set“, jejíž všichni členové jsou nepřáteli lidstva. *Za druhé:* o nějaké privatizaci sovětského jmění nemůže být řeč, protože Židé majetek lidu prachsprostě uloupili. Podle ústavy totiž státní majetek patřil lidu, což se podle právních norem rovnalo soukromému vlastnictví. To znamená, že všichni Židé s dalšími elementy, kteří ten majetek rozkradli, jsou zločinci! Jejich vinou v Rusku již zemřelo více než 14 milionů jimi okradených lidí. Za takový zločin může následovat pouze jediný trest – poprava. Zaoceánští kamikadze musejí vědět, že v Rusku nikdy neexistovalo a ani existovat nebude nějaké židovské vlastnictví. Ostatně ani v Izraeli nezůstane v rukou Židů veškerý majetek, který nakradli a dočasně se tam skryli před soudy Ruska i dalších zemí. *Za třetí:* noviny nemají pravdu ani v tom, že být v Rusku úspěšným Židem je něco tak hrozného, že už nic horšího neexistuje. V minulosti by takové zmetky prostě zastřelili na místě. A tihle přece ještě žijí, a ne právě špatně. Rovněž tvrzením o antisemitském Rusku se noviny stavějí do pozice hlupáka. Rusko nikdy nebylo antisemitské, neboť vždy chovalo úctu k semitským arabským kmenům a cítilo s nimi. Již jen fakt, že noviny v rámci obvinění z antisemitismu používají tak vyčpělý sionisticko-propagandistický trik, jen prokazuje zoufalý nedostatek skutečné argumentace.

Máme 21. století. Co platilo v 19. a 20. století, to v našich časech prostě nefunguje. Lidé už začali správně chápat pojem „semita“, který si přivlastnili úskoční sionisté výhradně pro Židy. Správnější by zde byl termín *judaistická fobie Ruska*. Rusové nikdy nebyli takovými idioty, aby milovali ty, kteří je trýzní a okrádají. Dříve takové lidi vyháněli a občas i pobíjeli, což ostatně v dějinách činily i téměř všechny ostatní národy. *Za čtvrté:* O jakém nezákonném vyvlastnění židovského majetku ve třicátých letech

⁷⁴ Autor se přirozeně obrací na Rusy, kterým není třeba vysvětlovat, že odsouzení Chodorkovského bylo jen důsledkem bojů jednotlivých židovských frakcí, a současně se propagandisticky využilo na podporu klesající Putinovy popularity chlácholením veřejnosti, že se s rozkrádači státního majetku „konečně začíná účtovat“; pozn. editora.

minulého století je vlastně řeč? Zřejmě se jedná o Německo, v němž však žádný původní židovský majetek nebyl. Existovalo pouze německé vlastnictví, které Židé do posledního feniku rozkradli po porážce Německa v první světové válce, rozpoutané stejnými Židy. Velice barvitě to popsal spisovatel Eduard Topol v svolání k Bere-zovskému i ostatním židovským zlodějům, šejdířům a zločincům v Rusku.

Takové metody tedy používá světová sionisticko-zednářská mafie, když prostřednictvím masmédií po celém světě spouští jekot na ochranu židovských čachrářů a lupičů. Ti nakradenými statky hojně naplňují „sýpky“ mezinárodních židovských bank, což zákonitě vede k všeobecné nenávisti národů vůči Židům, jejichž čestná část mlčí, ale možná dokonce zločiny příslušníků svého plemene sleduje souhlasně. Trpělivost národů však není nekonečná... Až pohár přeteče, trest by mohl být celoplanetární. Ve srovnání s tím se holocaust může jevit jako bezvýznamná epizoda.

Aby bylo možné židovské ovečky a především jejich zločinnou část držet na uzdě, je třeba zůstat pro ně po celém světě ochranným štítem. A současně aby Židé takový štít potřebovali, světové sionistické kruhy, představované složkami „Rady tří set“, na *jedné straně* tajně podněcují nenávist národů světa k Židům, a na *druhé straně* po celém světě organizují obrovskou propagandistickou válku vůči těm, kdož proti židovským šejdířům a lupičům vystupují. Ale třebaže do své práce vnášejí i nové prvky – zatahují do svých zločinných akcí představitele původních národů z řad zrádců, rozdmýchávají národnostní konflikty v zemích, kde žijí židovské diaspory, vnucují malým národům a etnikům státotvorné myšlenky, přičemž je současně sami bezdůvodně obviňují z nacionalismu a šovinismu –, přesto se národy světa rychle sjednocují v zájmu boje proti světovému malomocenství, sionismu a zednářství!

Po druhé světové válce se svět zásadně změnil. Ovšem nezměnil se tak docela ve prospěch sionismu a zednářství, jež byly na vrcholu koncem 20. století. O tom si podrobněji povíme v části, věnované Izraeli. Prozatím konstatujeme, že následky loupeže, spáchané v zemi Židy i našimi vlastními zrádci, jsou doslova příšerné. Přes 70 procent obyvatelstva Ruska nejsou pouze chudí, ale naprostí žebráci, a to dokonce i podle asijských měřítek. Jenom ty nejodpornější zrůdy nepovažují za žalostný důchod či příjem 2 000 rublů (tj. 55 euro). Jenže zločince u moci v Rusku to absolutně nezajímá. Proto lidé umírají nejen důsledkem zimy a hladu, ale i bezvýhodnosti a ubíjejícího postavení. Proč ruský národ zabíjet zbraněmi a vypadat jako kat – využitím metod a technologií, rozpracovaných judaistickými fašisty, lze národ poslat na smrt pod demagogickým heslem o demokratických reformách.

Aby bylo možné loupit co nejbezpečněji a beztrestně, již za Brežněvových časů si za hlavní cíl vytýčili rozložení silových struktur KGB, armády, MV, prokuratury a soudů. Mimořádná důležitost této práce byla dána faktem, že silové resorty představují pro kterýkoli stát nejsilnější a v případě potřeby i nejefektivnější nástroj k dodržování zákonů země, jejich ochranu před vnějšími i vnitřními nepřáteli a udržení dané vlády.

Někdejší KGB Sovětského svazu, jenž prohnul zvláště za éry Gorbačova, však navzdory tomu disponoval schopnými složkami a odborníky, vyznačujícími se mimořádnou profesionalitou, kteří si nepošpinili ruce účastí na rozkrádání státního bohatství a jeho vývozu do ciziny. V letech 1987-1991 odešlo z Lubjanky mnoho uznávaných lidí. Proces se ještě urychlil usednutím Jelcina na „trůn“ v Kremlu. V průběhu řádění jelcinovské sebranky, státního převratu a střelby na ruský parlament v roce 1993 i časů hloupých a mstivých pseudoreformátorů se Lubjanka proměnila v ubohý a neudrživý

přízrak KGB. Co do kvality kádrů a efektivity práce jej dokonce nebylo možné porovnat ani s NKVD z let 1937-1953, když Stalin zbavil Lubjanku judaistických katů a přinutil ji **poprvé** pracovat pro vlast... Čím Rusko disponuje v současnosti v podobě FBS, není schopné zajistit bezpečnost země. A to nejen pro nízkou profesionální úroveň drtivé většiny pracovníků i politické rozparcelování úřadu, ale také proto, že řídicí články neslouží zájmům státu, nýbrž prezidenta. To je ovšem naprosto nepřijatelné pro jakoukoli zvláštní službu celého světa.

O armádě se nemluví vůbec. Generalitě se smějí všichni myslící lidé, což je pro zemi tragédie. Po celé 20. století generalita svůj lid zrazovala. Nevědí to snad jen mentálně zaostalí. Od časů judaistické čerky vojenskou vrchnost infikovali sionistickou ideologií, pářili ji s židovskými ženami a drezírovali, aby se stala pokorným nevolníkem. S výjimkou zanedbatelné a z hlediska profesionality bohužel slaboučké části generality vidí dnes národ jen smečku zlodějských lampasáků různých hodností. Vyznačují se bezprecedentním intelektuálním vakuem a z hlediska politického naprostým průvanem v hlavách. Takoví generálové neochránili zemi ani v roce 1917, ani v době vlády brežněvovské mafie, ani za časů, kdy lid zradil Gorbačov, ani při likvidaci SSSR v roce 1991, ani když se střídalo na parlament a Jelcin roku 1993 vyvolal státní převrat, ani v období, kdy Jelcin a jeho židovská mafie loupili veškeré bohatství země v letech 1992-1993 a likvidovali stát, ani dnes, kdy vláda ekonomiku země neobnovuje a Rusko vhání do pozice surovinové kolonie, kdy se nejdůležitější vojenské základny státu zavírají, kdy je armáda beze zbraní a představuje ubohý obraz, a kdy Putin buduje liberální impérium – snad podle šablony Čubajse, možná podle Chabadu, zatímco lid zahnívá v bídě a děsu. Co je to za generály?

O ministerstvu vnitra se stydím psát. Úřad je obrovskou hanbou Ruska, a to již od dob L. Brežněva. A za časů Gorbačova a Jelcina se rozložil ještě víc. Změnilo se snad něco k lepšímu za Putina? Novinové titulky mluví jasně: „Milice⁷⁵ k smrti utloukla těhotnou ženu“ (Izvestija 4. 4. 2003); „Plukovníkům bandám velel generál“ (Život, 24. 7. 2003); „Dědictví černého regenta“ (Moskevský komsomolec, 20. 9. 2003; jde o zločiny generála Orlova, který utekl do Izraele, a generála Rušalja); „Kopali nás do hlavy“ (Izvestija, 13. 9. 2003); „Banda okrskářů utloukla stovku Moskvanů kvůli bytům“ (Komsomolská pravda, 24. 6. 2003) atd., atd.

Celou zemí otřásl případ, jenž se stal roku 2003 ve Vladivostoku. Lidé, kteří dlouho nedostávali mzdu, vyšli do ulic demonstrovat. Cestu jim zatarasila milice. Když novináři protestní akci filmovali, podplukovník milice Lysenko před kamerami udeřil pěstí do tváře mladou ženu, která měla v náručí tři až čtyřletou dcerku, přičemž zasáhl i dítě. Misteru Putinovi jaksi nedochází, že to už není jalcinovská rána do tváře lidu, nýbrž jeho – putinovská. Kde jen takový ksindl pro státní služby vždycky vystrachají? Té zruďě vypláceli mzdu po celý rok za to, aby ji takové chudé ženy s dětmi nedostávaly!

Celé čtyři roky národ Putinovi tupě tleskal. On za to katy z OMONu⁷⁶ poslal mlátit obušky zbídačelé penzisty, kteří v červenci 2004 přišli před Státní dumu protestovat proti zrušení úlev.

Rusy, vlastní vládou přeměněné v otroky, nemá kdo bránit. Nemají ani národní elitu, ani ochránkyni armádu, a proto je ponižují všichni, kdo na to nejsou příliš líní. Je evi-

⁷⁵ Tradiční ruské označení pro policii; pozn. editora.

⁷⁶ OMON, speciální útvary ministerstva vnitra, obdoba našich zásahových jednotek; pozn. editora.

dentní, že pokud se národ po příkladu Čečenců nechopí zbraní a nezačne s všeobecnou likvidací zruďné vládnoucí třídy, budou jej neodvratně pobíjet.

Dokud v zemi žijí lidé neschopní akce a silové struktury jsou navíc z valné části národu nepřátelsky zaměřené, pak zde nejsou žádné bariéry, které by zabránily naprostému rozkladu a likvidaci národa. S alkoholem kšeftující mafie zaplavila ruskou zemi podřadnou kořalkou, zvláště z Kavkazu. Noviny *Izvestija* zveřejnily oblasti, v nichž se nelegálně vyrábí alkohol, jímž se hubí národ. Například po kontrole Státní obchodní inspekce v Moskevské oblasti bylo vyraženo z prodeje 58 procent tvrdého alkoholu a dezertních vín!⁷⁷ Takovými jedy se napájí náš národ, a co se s ním stane?

Ostatně náš národ tráví nejen kavkazskou proveniencí, ale i zahraniční, jako třeba francouzským vínem „Baron de Lirondo“ nebo kalifornským „Paul Mason“. K nim patří i moldavská vína jako „Invinkom“ nebo „Norok“, která zaplavila levné moskevské krámky i pulty dalších ruských měst.

Co říci o ilegálně pálené vodce, kterou na Kavkaze a ve Střední Asii vyrábějí z nejpodřadnějších surovin za příšerných hygienických podmínek a pak v milionech láhví rozesílají do různých částí naší země. A přesně ve chvíli, kdy se lidé začnou rozhořčovat a žádat zastavení takových čachrů, militantní poskokové z televizních obrazovek a stránek tisku obviňují Rusy z fašismu a vyvolávání národnostních nesvárů.

A co dělá vláda? Vytváří jen zdání boje proti takovému zlu tím, že čas od času pár malých ryb zavře, aniž by ovšem sebemeně sáhla po pohlavárech alkoholové mafie, kteří jsou jedna ruka se zkorumpovanými státními činiteli. Navíc zločinci a vrazi našeho lidu, dřepící ve vysokých vládních postech, jen snižováním statistických ukazatelů skrývají skutečné rozměry katastrofy.⁷⁸

A. Němcov, vedoucí psychiatrického oddělení Vědecko-výzkumného ústavu ministerstva zdravotnictví kategoricky prohlašuje: „Každé třetí úmrtí v Rusku je způsobeno alkoholem, tj. od 500 000 do 700 000 lidí ročně.“ Například v roce 2002 zemřelo o 4,2 procenta lidí více, než roku 2001. A v roce 2003 víc než v roce 2002.⁷⁹ Z informací časopisu „Vlast“ vyplývá, že jen za období leden až červenec 2002 obyvatelé Ruska spotřebovali 713 milionů litrů čistého alkoholu, což je o 8,5 procenta více než za stejné období roku 2001.⁸⁰ V přepočtu na celý rok 2002 toto množství představuje téměř 1,5 miliardy litrů a rok od roku se zvyšuje.

Vřelý dík misteru Putinovi za pětileté nicnedělání. A protože prezident odpovídá za všechno, co se v jemu svěřené zemi děje, je na místě se jej zeptat: „Proč ruský lid tak nenávidíte? Proč a na čí příkaz nic nepodnikáte? Je to na rozkaz ‚Rady tří set‘ nebo ju-

⁷⁷ A to je Moskva, kde se vláda snaží zachovávat alespoň jakési zdání pořádku; jaká asi bude situace v jiných částech obrovského Ruska? Ostatně jde o starou metodu degenerování domácí populace. Postačí si na totéž téma přečíst knihu Eduarda Drumonta *Židovská Francie* z roku 1886, kde již popisuje trávení Francouzů zfalšovaným vínem a tvrdým alkoholem téměř výhradně židovské provenience; pozn. editora.

⁷⁸ Neznáme snad sami něco podobného z domácích poměrů? Když například vláda „záračného dítěte“ S. Grosse halasně oznámila úspěšné „snížení“ míry kriminality, šlo ve skutečnosti o jednoduchý statistický trik: dosavadní horní hranice způsobené škody z 5 000 Kč, kdy šlo pouze o přestupek, se potichu zdvihla na 10 000 Kč, a jako zázrakem statistika vykazovala snížení počtu trestních činů. Je až neuvěřitelné, kolik lidí tehdy na tak prostoduchý podvod naletělo, a co horšího, nechávají se klamat znovu a znovu; pozn. editora.

⁷⁹ *Комсомольская правда*, М. 11. 12. 2002.

⁸⁰ *Власть, коммерсант!*, М. № 34, 2002, с. 8.

daisticko-fašistické sekty Chabad. Pokud nemám pravdu, proč dovolíte, aby v ministerských křeslech seděli neschopní, neprofesionální a mnohdy zločinní jedinci? Proč se sám držíte ve funkci, na níž zjevně nestačíte? Za pět let svého prezidentství jste nepotrestal ani jediného člena zločinné vrchnosti, dokonce jste nikoho ani z funkce neodvolal. Přitom průměrný věk mužů Ruska je 58 let, zatímco v Japonsku je to již 77 let, v USA 73 let, v Chile 72 let, v Arménii 70 let, v Egyptě 65 let a dokonce i v Iráku 68 let... Rusko, tedy stát, který řídíte, se podle těchto ukazatelů nachází na stejném místě jako Zimbabwe.“

Pokud jde o narkomafii, ta vede proti Rusku rozsáhlou válku. Turkménie a Tádžikistán se s příchodem Američanů a s Putinovým souhlasem staly pevnými základnami „Rady tří set“ pro přepravu narkotik z Afghánistánu, Pákistánu a jihovýchodní Asie do Ruska a do Evropy. Jak koncem roku 2003 psaly noviny Stringer:

„Chaos vládne nejen na našich asijských hranicích, ale i v samotném Rusku, kde se do obchodu s drogami vkládají afghánské, tádžické a cikánské skupiny. Obchod ve velkém i malém zastřešují ‚malé ryby‘, zatímco kontrabandy obrovských rozměrů kryjí lidé ze zvláštních služeb...“⁸¹

Dlouhé čtyři roky nehnul Putin prstem. Teprve krátce před prezidentskými volbami v roce 2004 (zjevně jen kvůli reklamě) vytvořil příslušný orgán, který navíc jako na výsměch nenazvali Výborem pro boj s obchodem a rozšiřováním narkotik, nýbrž Výborem pro *kontrolu* obchodu a drogami! Jak to máme chápat? Jako kontrolu rovnoměrného a plynulého zásobování drogami? To přece není vláda, ale hotový blázelec! Nebo snad ještě něco daleko horšího? Putin totiž zmíněnému výboru nedal žádné mimořádné pravomoci, adekvátní děsivé situaci v Rusku. Nad námi se vznáší osudová otázka záchrany nebo smrti národa, a mister Putin mlátí prázdnou slámu. Výbor měl být rozhodně vybaven všemi potřebnými pravomocemi – operativní činností počínaje a rychlými soudními procesy konče. Státní дума již dávno měla schválit zákon o trestu smrti za obchod s drogami. Zde není třeba nic vysvětlovat. I hlupák přece musí vidět, jaká blesková opatření je nezbytné přijmout, abychom dosáhli potřebného řešení tak hrozivého problému. ***Ovšem jen za předpokladu, že je řeč o záchraně národa, ne o kouřové cloně, kryjící jeho likvidaci.***

Třebaže zmíněný výbor – v jehož čele stojí bývalý příslušník KGB, generál V. Čerkasov, který kdysi pracoval s Putinem v Petrohradě – má na 40 000 lidí, bez náležitých pravomocí budou výsledky žalostné a mor nebude možné vykořenit. Čerkasov již dříve masmédiím oznámil, že se daří zadržet a zlikvidovat pouze 10 procent drog, jež se do Ruska dostanou.⁸²

Z oficiálních čísel, která jsou proti skutečnosti vždy výrazně nižší, počet narkomanů v Rusku za posledních jelcinovsko-putinovských let vzrostl více než ***devětkrát!*** V roce 2003 se v centrech drogově závislých zaregistrovalo zhruba 400 000 pacientů, přičemž počet narkomanů jde do milionů. Asi dvě třetiny z nich jsou lidé do třiceti let – to je „budoucnost“ Ruska!⁸³ Na drogy vydává mládež Ruska ***půldruhé miliardy dola-***

⁸¹ Stringer, M. 2003, c. 17.

⁸² Vzhledem k tomu, že „kontraband drog obrovských rozměrů kryjí lidé ze zvláštních služeb“ a v síti uvíznou jen drobné rybky, „pracující na vlastní pěst“, je uvedené číslo velmi silně nadsazené a ve skutečnosti může představovat řádově jen promile celkového objemu narkotik na ruském trhu; pozn. editora.

⁸³ *Власть, коммерсант!*, М. № 20, 2004, с. 8.

ru! Valná část z nich je získávána nelegální cestou, v důsledku čehož desítky tisíc mladých lidí končí ve vězení, místo aby pracovali pro blaho vlastní i své země.⁸⁴

A za tak katastrofální situace vláda mistera Putina vydá usnesení, uzákoňující užívání drog! Náměstek ředitele Státní lidové kontroly otevřeně prohlásil, že autorem zmíněného usnesení je člen vládního aparátu a majitel moskevského gay klubu, jakýsi A. Barannikov, stavící se do pozice ochránce narkomanů.⁸⁵ – Co je to za vládu, v níž působí takoví zmetci, likvidující národ?

V daném případě ovšem vůbec nejde o nějakou individuální akci zrůdy, ale o **roz-sáhlou operaci judaisticko-zednářských struktur „Rady tří set“, zaměřenou na legalizaci drog po celém světě!** O tom se ostatně dočtete v následující části naší publikace. Pro nás je teď podstatné, že zmíněná operace probíhá i v Rusku. V březnu 2004 tiskový orgán liberálů „Novaja gazeta“ otiskl článek jistého V. Poznera (vedoucího televizního pracovníka a rusofoba goebbelsovského typu) pod palcovým titulkem „Drogy je třeba legalizovat“. Jestliže takový skřet veřejně vystupuje s výzvou na podporu obchodu s drogami a tudíž na další likvidaci národa, a vláda jej nedá zavřít, pak národ **musí sám** ztrestat padouchy, kteří ve svých výzvách budou pokračovat tak dlouho, dokud se jejich děti a vnuci sami nestanou drogově závislími. Mister Putin, v tomto případě jde jasně o vašeho člověka, vždyť pracuje na prvním státním televizním kanálu.⁸⁶ Nesnesli jej dokonce už ani Židé v USA, ale mister Putin si takových kádrů cení.

Je jen logické, že za takové vlády v zemi bují narkomanie, přímý původce AIDS a venerických chorob. V Rusku je registrováno více než 300 000 pacientů s infekčními pohlavními chorobami. Skutečný počet postižených však přesahuje jeden milion. Jestliže je v celkovém počtu lidí s AIDS ve světě každým třetím mladý člověk, pak v Rusku je to každý druhý... Počet nakažených venerickými chorobami se u nás každoročně zdvojnásobuje. „A co mister Putin?“ zeptá se čtenář. Ten zjevně pouze přihlíží, čte si různé svodky a materiály, a o problému moudře přemítá...

Lidé se mě často ptají: „Proč Židé v televizi a v tisku otevřeně demoralizují národ Ruska?“ Na můj návrh položit tuto otázku formou dopisu přímo Putinovi říkají: „Je Putin Rus a pravoslavný? Pokud ano, proč dovolí úpadek národa? Jak je to možné, že v televizi vidíme jenom židovské rejdy a zlomyslné úšklebky, adresované našemu národu?“

Namítnout zde není co. Vždyť takový morální rozklad vyvolávají útoky vedené ze všech směrů. Kupříkladu kdysi všemi tak vážené noviny „Komsomolskaja pravda“ se dávno změnily ve zruďné žluťácké porno, hlásající po celé zemi rozvrat, zvrhlost a chlípnost...

20. února 2004 toto periodikum zveřejnilo otevřené vyprávění (snad děvky, nebo si na ni jen hrála), Židovky Darji Aslamové. Čtenáři mi prominou, když zde uvedu výňatek z článku. Domnívám se, že jinak je obtížné pochopit skutečnou podstatu naší vlády, když takové odporné porno umožňuje šířit. Začtete se do slov této (...):

„... Pro případ nečekaného pohlavního styku mám v kabelce neustále tabletky (má na mysli vaginální antikoncepci – J. K.).“

Všimněte si – „nečekaného“ pohlavního styku! K němu přece dochází u prostitutek a jim podobných. A dále se tam píše:

⁸⁴ Известия, М. 31. 3. 2004.

⁸⁵ Известия, М. 24. 5. 2004.

⁸⁶ Obdoba naší tzv. veřejnoprávní TV-1; pozn. editora.

„... Prostředek začíná účinkovat za deset minut po jeho zavedení. Jakmile cítím, že si dám číslo, zajdu na záchod, provedu malou proceduru a jsem přichystána na setkání s *novým partnerem*...“ (zvýrazněno autorem).

Nebudu dál citovat nemravnosti jakési židovské (...), zveřejněné v uvedených novinách. Pouze dodám, že takové špinavosti v médiu řízeném V. Sungorkinem se misteru Putinovi zjevně líbí. Jak totiž píše list Stringer, ve své příměstské rezidenci jej (míněn Putin – J. K.) přijímá jako přítele.

Pivovarník Tinkov dokonce v roce 2003 při propagaci svého piva probouzel sexuální choutky. Tehdy se v reklamě na palubě jachty rozvalovalo nahé trio ona, on a ona. Vláda to podporovala, byla zticha. V následujícím roce se v reklamě téhož pivovaru objevily lesbičky. Putinova vláda samozřejmě nereagovala. Proč se potom divit tomu, co noviny tisknou pod titulky jako „Moskevským pedofilům dováželi děti z Petrohradu“, „Ach, ty pysky, pysky pohlavní“, „Pedofilové vtrhli i do Ruska“, „Američtí diplomati ‚skotačili‘ s ruskými výrostky“, „Poronobyznysmen se dere do gubernátorského křesla Petrohradu“ nebo „Deset procent Moskvanů je již nakaženo venerickými chorobami...“

Na takové půdě prospíval i „Ruský židovský kongres“, jemuž podle sdělení novin „Izvestija“ (23. 1. 2004) zablokovali server s pornem. Jakmile poslanci špitli, že by se měl přijmout zákon o trestné odpovědnosti za homosexualitu, spustila se lavina. Mafie sexuálních zvrhlíků, jež pronikla všude – od Kremlu po soudnictví – se okamžitě semkla a začala své odpůrce vláčet bahnem. Jakýsi Rustam Arifdžanov, šéfredaktor špinavého plátku „Versiji“, se rozhořením málem zalykal:

„... a najednou před májovými oslavami, bum, bác! Můj Rajkov (poslanec Státní dumy – J. K.) mluví v televizi o homosexuálech. Chystá se schválit zákon, aby je bylo možné strkat do basy. Co je mu po nich? Co mu to vlezlo do makovice? Vyplašil se? Čím se jej homosexualita dotkla?“⁸⁷

Takový je jeho postoj k sexuálním zvrhlostem jako životní normě. Zde máte názorný příklad nepřítele našeho národa, zvrhlíka s dědičně zdegenerovanými představami o roli poslanců. Podle něho mají být pouhými dekorativními hlupáky, jež přezírají národ, a osud země je jim lhostejný.

Arifdžanovi přitakávají rusofobní a protistátní noviny „Izvestije“, publikující materiály otevřeného nepřítele Ruska, vedoucího washingtonského centra obranných informací:

„Tím, že navrhl soudně trestat sexuální menšiny, předseda výboru Dumy pro mezinárodní vztahy velice poškodil image Ruska i linii prezidenta Putina v daleko větší míře, než to učinili všichni komunisté a nacionalisté dohromady...“

Z toho vyplývá, že Putinův kurz se rovná podpoře rozvratu a sexuálních zvrhlostí. Nu což, ve Washingtonu mají zřejmě větší přehled než my neosvícení, co patří do tajné části vnitřní politiky, prováděné misterem Putinem v Rusku.

Podle zjištění amerických vědců každá třetí dívka, která otěhotněla ve věku 13-18 let, má kosti ve stavu, svědčící o počínajícím rozpadu. Jde o osteoporózu (snížení pevnosti kostní tkáně). Jestliže se v konzervativních USA každoročně stává matkami více než půl milionu školáček, lze si představit, co se v tom směru děje v Rusku. V souvislosti s AIDS je nezbytné ještě dodat, že od okamžiku nakažení do propuknutí choroby

⁸⁷ *Беркуи*, М. № 18, 2002, с. 2.

uplyne 8-10 let. Jen doplním, že v Rusku zhruba 70 procent lidí s infekčními venerickými chorobami je ve věku 17-25 let. Závěr? Za 5-6 let začnou v Rusku hromadně umírat desítky a možná stovky tisíců mladých lidí. Pokud se situace nezmění, pak – jak vyplývá z prognóz OSN – již zde bude v roce 2050 žít všeho všudy jenom 70-75 milionů ruských obyvatel.

A to všechno se děje v době, kdy tzv. elita zlodějů, šejdířů a zkorumpovaných vládních tunelářů hýří v horských střediscích Francie a Rakouska, na španělských a italských plážích, v restauracích, kasinech a bordelech New Yorku, Londýna i Moskvy a utrácí zde miliony dolarů a eur! Letní sezónu naši oligarchové-zloději zakončili poléváním se drahým šampaňským. Jak sdělily noviny, vzájemně na sebe i na pozvané modelky (rozuměj prostitutky) vylili 260 láhví po 300 dolarech za každou! Náš farmaceutický „král“ V. Bryncalov, který v televizi přiměl ženu vyhrnout si sukni a celé zemi ukázat zadek, miluje drahé hračky: chodí v botách ozdobených brilianty, píše porem za 10 000 dolarů a jedno z jeho oblíbených sak má masivní zlaté knoflíky s portréty všech ruských carů.

Nevím, jak se tomu pseudokráli podařilo tak obrovský kapitál nahrabat – zda díky vodce nebo drogám (jak o tom psaly noviny v polovině 90. let). Zato je však jasné, že takové z bahna vylíhlé „intelektuální samorosty“ se jakýmikoli metodami snaží udržet v řadách tzv. elity. Ta se skládá ze zlodějů-oligarchů, tunelářů a rozkrádačů státního majetku. Pokoušejí se zakrýt nahotu své genetické méněcennosti a vstoupit do kasty nedotknutelných. Nemají ovšem tolik rozumu, aby jim došlo, že jsou již odsouzeni, jelikož se sice na seznam dostali, ale nikoli „elity“, nýbrž těch, kteří jsou určeni k zastřešení nebo k poslání do kolonie „Bílá labuť“. Tito zdegenerovaní tupci „nesahají po kolena“ dokonce ani zvířatům, protože touha po zisku zničila jejich pud sebezáchovy. Ze svých potomků učinili terče pro budoucí pokolení soudců.

5.

Jestliže vezmeme v úvahu byt' jenom zanedbatelnou část ruské skutečnosti, popsané v předchozích řádcích, nemůžeme se divit, že při takové totální likvidaci našeho lidu si světoví zločinci již přesně vypočítali osud Ruska.

Současnost je jasným příkladem tajných plánů „Rady tří set“ na likvidaci **3 až 4 miliard „zbytečných jedlíků“** včetně Ruska. V nejbližších deseti až patnácti letech zůstane v Rusku 105-110 milionů obyvatel, z nichž zdravých bude pouhých 15-20 milionů, takže zemi půjde si rozdělit i bez válčení. Struktury „Rady tří set“ a zejména Bilderberský klub, jehož členem za Rusko je A. Čubajs, rozpracoval tzv. Houstonský projekt s cílem rozporcování Ruska. CIA (rovněž složka zmíněné rady) připravila referát, věnovaný budoucnosti Ruska, který má být jakousi prognózou. Ve skutečnosti však jde o opravdové rozdělení země na 6-8 územních surovinových enkláv, které by byly svěřené konkrétním státům západní Evropy, USA a Japonska.

Aby Rusko těsně před rozkošerováním příliš nerozpínalo křídla, obklíčili je již ze všech stran základnami členských států NATO, vojensko-teroristického bloku, jenž je zcela pod kontrolou „Rady tří set“. Snad zde ani není nutné dodávat, že jakýkoli konflikt s jednou z těchto zemí automaticky znamená srážku s celým blokem NATO a především s USA!

Na západě Rusko – stejně jako před 300 lety – uzamkli v úzkém hrdle mělkého a zamrzajícího Finského zálivu. Navíc jsou zde další desítky možností, jak nám uzavřít

východ z hrdla do Baltského moře. Za takové situace již drží současná vrchnost pod krkem jediného spojence Ruska – běloruského prezidenta Lukašenka. I v tomto směru mister Putin názorně předvedl státnickou krátkozrakost, když se zařadil mezi zjevné nepřátele Ruska. Kdo ví, po kolikáté tím i lidi, kteří politice příliš nerozumějí, přinutil položit si otázku: „Kdo je to ve skutečnosti ten Putin?“

Před dvěma lety jsem na pozvání běloruských přátel pobýval v Minsku a účastnil jsem se setkání předních činitelů republiky. Minsk mne mj. překvapil i čistotou a pořádkem. V ulicích hlavního města jsem neviděl prostitutky, tuláky, žebráky, opilce ba dokonce ani zamřížovaná okna v přízemí. Zatímco v putinovském Rusku se otvírají kasina, v Bělorusku stadiony a sportovní areály. Zatímco v současném Putinově Rusku se otevírají bordely a vynášejí se homosexuálové, v Lukašenkově Bělorusku se pořádají festivaly písní „Slovanský trh“ a oslavují se lidé, kteří se zasloužili o vlast. Zatímco v putinovském Rusku vzdáváme Západu jednu pozici za druhou, Lukašenkovo Bělorusko se stalo poslední evropskou baštou národní moci, hájící své zájmy. A zatímco v současném Rusku pod Putinem vládní tuneláři a zloději z řad oligarchů dál rabují poslední zbytky národního majetku a nakradené majetky bez ostychu využívají pro sebe, v Lukašenkově Bělorusku na národ pamatují a k zlodějům a zrádcům jsou nemilosrdní. Zatímco v putinovském Rusku zabijáci vraždí za bílého dne a teroristé vyhazují do vzduchu domy i s jejich obyvateli, v Lukašenkově „diktátorském“ Bělorusku jsem na ulicích Minska téměř neviděl milicionáře.

Dokonce ani zkušení politici neznají mnohá tajemství, skrývaná těmi, kteří Rusko řídí z pozadí. Proto ještě v letech 2000 a 2001 bylo možné připustit myšlenku, že Putin je snad jakýmsi „Štirlitzem“⁸⁸ v Sobčakově brlohu. Teprve nyní, bezmála pět let od jeho nástupu k moci, je již zcela zřejmé, že se nic pořádného neudělalo ani v ekonomice, ani v boji s korupcí a kriminalitou, natož pak proti podvratné činnosti sionistických a zednářských organizací. Nic se nepodniklo ani na záchranu utlačovaného ruského lidu, ani proti bezuzdné demoralizaci národa, ani pro pozdvižení základních odvětví ekonomiky, v nichž byl Sovětský svaz na světové úrovni, ani pro vzkříšení armády a zvláštěních služeb státu...

Když se v koržakovských novinách Stringer koncem roku 2000 objevil rozsáhlý článek, v němž byla uvedena konkrétní obvinění, vznesená vůči V. Putinovi na Generální prokuraturu za období jeho spolupráce se Sobčakem v Petrohradě, nevědomá Moskva utrpěla hotový šok. Čas od času se i na Západě objevily v tisku články, popisující jeho styky div ne s mezinárodní drogovou mafií. Uváděla se tam konkrétní jména lidí z ruského i západního byznysu, s nimiž měl údajně ve zmíněném směru co do činění.

Prohlédněme si tedy naši realitu, protože většina lidí reaguje spíše na nablýskané pozlátka, než by si všímala věcí, kvůli nimž je nezbytné namáhat mozek.

Lid už příliš nevěří laciným frázím z časů Gorbačova a Jelcina, kdy místo konkrétních kroků krmili národ jen svůdnými řečičkami. Proto také Putinova věta: „Ruský lid stojí za mnou...“, pronesená na tiskové konferenci v Kremlu v červnu 2002 je mírně řečeno spíše jen toužebným přáním. Co tedy lid v prvních čtyřech letech Putinovy vlády vlastně viděl? Především nadšenou oslavu jeho neschopnosti, projevenou ve všech

⁸⁸ Narážka na kdysi populární televizní seriál. Jeho hlavní postavou byl agent sovětské rozvědky Štirlitz ve vysokých kruzích nacistické vojenské mašinérie; pozn. editora.

směrech. Kdyby cena ropy byla v té době nízká, všechno by se naráz zhroutilo a vedlo ke katastrofě, která by nevyklučovala dokonce ani převrat či občanskou válku.

Když před několika lety povodeň na Sibiři zničila vesnice a lidé zůstali bez přístřeší, Putin Státní výstavbě přikázal urychleně *rozpracovat* plán na likvidaci následků a stavbu domů. Dokonce i v době brežněvovské stagnace se podobné plány připravily během několika málo dní. Bylo totiž jasné, že jde o živé lidi, kteří zůstali bez střechy nad hlavou.

Uplynuly tři týdny a plány pořád nebyly na světě. Lidem se nedostalo žádné pomoci a nevyplnily se ani potřebné papíry. A co se stalo? Putin, místo aby s ostudou vyhnal hlavu Státní výstavby, A. Šamuzafarova a všem předvedl, že tak dopadne každý, kdo bude ignorovat neštěstí lidu i příkazy prezidenta, úředníkovi pouze pohrozil prstem a poprosil jej, aby vypracování plánu urychlil. To se samozřejmě stalo signálem i pro ostatní státní úředníky – prostě, nebojte se, za sabotáže i docela obyčejný šlendrián nebude nikdo trestán. Proč se potom divit, že jeho příkazy se každoročně plní pouze na nějakých 48 procent? Je to neprofesionalita nejhrubšího zrna nebo něco daleko horšího? Například náš tehdejší ministr pro hutnictví barevných kovů, Lomako, by tvrdě zatočil s každým, kdo by jeho příkazy nesplnil. Jenže to byla osobnost, již dnes všichni nejvyšší úředníci Kremlu dohromady nesahají ani po kotníky.

Chování V. Putina hraničí se zločinem proti státu. V létě 2002 na setkání prezidenta se zloději-oligarchy ruského byznysu dostal každý z účastníků kompromitující materiál na svou osobu. Šlo o přehledy, uvádějící jaké množství kapitálu bylo vyvezeno do ciziny, názvy firem, finanční hodnota uzavřených obchodů i čísla kont, jejich prostřednictvím se kšefty prováděly. Zvláště průkazná byla fakta, týkající se firem jako „Sibněft“, „Gasprom“ a „Alfa-grup“.⁸⁹ Není pochyb, že jejich majitelé museli zaplatit pěkně mastnou sumu, aby od zvláštních služeb kompromitující materiály dostali. A Putin namísto toho, aby zločince nechal zavřít, je obšťastňuje takovými dárečky. Vnucuje se otázka – a proč? Aby snad mohli zamést stopy? Vždyť naprosto ignorují všemi okradený a utýraný národ, jenž sténá, a na celé Rusko podobně jako na celonárodním mítinku na stadionu v Lužnikách volá: „Ukažte nám Smolenského v poutech!“ (řeč je o zloději, pseudobankéři SBS-AGRO!).

Putinův podpis pod Kodexem chování státních úředníků, který je zavazuje: „... dodržovat zákony a chránit práva občanů... zdržet se projevů, jež by mohly vyvolat pochybnosti o objektivním plnění jejich služebních povinností...“ nás tudíž nutí pochybovat o jeho akceschopnosti jako hlavy státu. Takovými naivními metodami hodlá povolávat do státní služby nenapravitelné a ješitné darebáky, kteří uvěřili své nedotknutelnosti.

Vedení čečenské republiky v roce 2003 nastolilo otázku vyplacení kompenzací za zničené obytné doby nejpozději do pěti let. Ovšem pan Putin tehdejšího šéfa Čečny, Kadyrova, potěšil oznámením, že peníze nedostanou za pět, ale již za dva roky.⁹⁰ Přitom se ani slůvkem nezmínil o náhradě za příbytky více než 300 000 ruských obyvatel, vyhnaných z Čečny v letech 1992 až 1999, nemluvě raději o těch, které tam zabili, oloupili a znásilnili. Kam se mají obrátit ruští lidé, když nedovedou vzít do ruky zbraň a zrádnou vládu přinutit, aby se o ně postarala. Téměř se zdá, že vrchnost tlačí ruský lid požádat o pomoc Bin Ladina!

⁸⁹ *Stringer*, M. Nō 6, 1. 1. 2002.

⁹⁰ *Родная газета*, M. 9. 4. 2004.

Putinovo jarní rozhodnutí z roku 2004 zvýšit ministrům platy od 50 až 60 tisíc rublů, tedy v době, kdy se důchodcům penze zvyšovala o 120 rublů, se naprosto příčí zdravému rozumu. Motivy mistera Putina jsou hodny jeho „státnické“ úrovně: „Úředníkům dáme vysoké platy, aby nebrali úplatky.“ – Komentovat takový nesmysl slušnými slovy nelze. Za týden po zmíněném Putinově rozhodnutí byl při braní úplatku 31 000 dolarů dopaden náčelník oddělení Departementu státního a městského majetku „Basmannoje“, A. Děžkin. Tak neprofesionální a z hlediska rozumu nepochopitelný krok vlády prostě nelze hodnotit bez použití peprné ruské nadávky. A jelikož mister Putin již nějakých pět let nehodlá zločince trestat, lid si logicky klade otázku: „Proč moc, kterou mu lid svěřil, nevyužívá v jeho zájmu, nýbrž v zájmu všelijakých tunelářů a zlodějských oligarchů?“ Komu mister Putin ve skutečnosti slouží?

Nechce se mi mluvit o ekonomice. Co předvádějí současní mocní, by se, až na čestné výjimky, za Stalina trestalo smrtí. Pojem kontroly je současnému panstvu naprosto cizí. Podle informací ministerstva financí dluh Ruska k lednu 2001 obnášel **144 miliard dolarů**. Za tři roky Rusko vyplatilo zhruba 50 miliard dolarů, přičemž k lednu 2004 dluh Ruska vůči Západu a USA představoval již **182 miliard dolarů!** V roce 2003 si banky, velké společnosti a firmy si vzaly na Západě kredity ve výši bezmála **30 miliard dolarů!** Z nich si ovšem ti zločinci kupují jachty, letadla a paláce v monděnních světových lázních. Pro vlastní potěšení vyhazují miliardy a ruský lid se bude muset po celé 21. století hrbit, jen aby stát tak obrovské dluhy splatil.

V době, kdy lid v továrnách a na šachtách vyhlašuje protestní hladovky, protože ani ubohou mzdu 2 až 3 tisíc rublů nedostávají pět i šest měsíců, se mister Putin obrací na světové společenství a vykřikuje, že dluhy Západu je připraven vyrovnat ještě před termínem splatnosti. A ruský lid ať si třeba chcípne! Argentina, tak obrovsky zadlužená u USA a MMF, již Washingtonu oznámila, že zmrazuje splácení dluhů, protože kvůli americkým finančníkům nemíní shodit ze stolu své sociální programy.⁹¹ Ovšem to je Argentina, v jejímž čele nestojí dekorativní vlastenec, nýbrž vůdce národa.

Také Západ má vůči naší zemi dluhy, které se podle neoptimističtějších výpočtů rovnají **300 miliardám dolarů** včetně zlata a valutových rezerv carského Ruska. Národ vymírá po milionech lidí a vláda ani nevznáší otázku po navrácení našeho majetku. Čí je tedy taková vláda? Společnost v čele s profesorem V. Sirotkinem za to bojuje téměř deset let. Snaží se vládu přimět k řešení záležitosti navrácení zmíněných cenností Rusku a udělat z uvedeného problému záležitost státu. Jenže naše vrchnost Sirotkina a jeho spolupracovníky odhání jako dotěrný hmyz. Komu vlastně slouží vládní lokajové, spěchající splatit naše dluhy, aniž by současně žádali splacení dluhů vůči nám?

Cizáckou moc zvláště názorně charakterizuje její postoj k naftovým ložiskům a k zlodějům z řad oligarchů, kteří obelstěním národa ukradli surovinové bohatství země. Případ Chodorkovského je jen blafováním, dokonce i kdyby mu dali nějaký ten trest. Kdyby nestrkal nos do politiky, co se nadýchal demagogie sionistů z Ameriky, dál by Rusko a jeho lid okrádal. A kdo je R. Abramovič, takzvaný gubernátor Čukotky? – Kdyby Lubjanka zveřejnila všechny jeho čachry, zmizel by na 15-20 let za mřížemi věznice s nejpřísnějším režimem. Nesmíme zapomínat, že dlouhá čtyři léta naftařští bastardi loupili bohatství Ruska a mister Putin to trpěl.

Sionisticko-komunistická nomenklatura těm darebákům rozdala největší naftařské podniky země. Třebaže jim vlády Jelcina i Putina stanovily nízké daně (20-36 %), ti

⁹¹ Независимая газета, М. 11. 9. 2003.

lumpové je ještě nejrůznějšími machinacemi krátili. Finanční prostředky převáděli do ciziny a vydíráním i vybíráním výpalného se zmocňovali dalších sfér ekonomiky. A co víc, dočasní „majitelé“ naftařských společností drze plýtvají zisky z těžby ropy a rozdělují si je do vlastních kapes, aniž by se starali o amortizaci a vyčleňování povinných peněz na obnovu základních fondů. Žádné prostředky nevkládají ani do rozšíření infrastruktury, ani do modernizace a technické rekonstrukce výroby, a už vůbec ne do sociálních programů, geologického průzkumu, atd.

Kupříkladu dva akcionáři bývalé státní společnosti „Slavněft“ (jde o šejdíře, kteří při její koupi stát okradli o *miliardu dolarů* a přesto jim na jejich drzé hlavě nikdo nezkrivil ani vlásek) v roce 2004 shrábli pro sebe veškerý zisk společnosti jako dividendy (8,3 miliardy rublů).⁹²

Podívejme se, jak to funguje v Norsku. Místní naftařské společnosti platí daně od 70 do 80 procent, a arabští šejkové značný podíl ze zisku převádějí na účty svých občanů. Zato z Ruska se čerpá nafta takovou rychlostí, jako by měl zítra nastat konec světa a je tudíž třeba vyhnat zisky co možná nejvyšší. Třebaže se nafty u nás těží obrovské množství, cena benzínu v zemi je srovnatelná s cenou v řadě států USA, zato příjmově pro obyvatele nesrovnatelná. Tak kdo vlastně v Rusku vládne?

Pokud se nechcete na dobro rozloučit s mýtem o „dobrém“ prezidentovi a strašné ruské skutečnosti přisuzovat nějaký hlubší smysl, najdete si v knihovně „Nezavisimuju gazetu“ z 3. prosince 1999, v níž den před předáním vlády Jelcinem Putinovi otiskli celostránkový Putinův článek s titulkem „Rusko na přelomu tisíciletí“. – Šlo o jakési zvěstování, že v Rusku převezme veškerou moc. Samozřejmě se jednalo o husarský kousek B. Berezovského, jenž svého chráněnce protlačil až na nejvyšší post v zemi... Ve zmíněném materiálu najdete silná slova o přebudování státu. Splnil Putin alespoň něco z toho, byť i jen na dostatečnou? Čtete a přemýšlejte.

Za všechno se v životě platí. Platí tedy i lid Ruska – za hloupost, podlost, prodejnost, bezduchost i za neodhalení své takzvané elity. Pouhými slovy onu pseudoelitu k rozumu přivést nelze. Velký F. M. Dostojevský se to před tragickým rokem 1917 pokusil učinit. Bezvýsledně. Takové zrůdy to pochopí až ve chvíli, kdy jim budou stínat hlavy nebo je táhnout k šibenici. Současní mutanti si neumějí představit, jak blízko takovému konci jsou. Pak je nezachrání žádné peníze. Nespasí se ani jejich potomci.

Ruskem se nese sténání. Národ vymírá a přesto máme v zemi šest milionů potratů ročně. Třebaže na naše města a vesnice nepadají bomby, máme více než 700 000 bezprizorných dětí.⁹³ Dokonce i za velké války v letech 1941 až 1945 jich bylo méně – 600 000! Podle průzkumů se u nás v březnu 2004 mezi chudé počítalo 60 milionů lidí, nikoli 30 milionů, jak nám lže oficiální statistika. Naši důchodci jsou odsouzeni k vymření v bídě, tedy ti, kteří vytvořili silnou ekonomiku a díky níž dnes osobně prosperují zločinci u moci i zloději z řad oligarchů. Průměrný měsíční příjem člověka, jenž např. odpracoval 40 let v hutnictví, představuje dnes 1 800 rublů neboli 52 eur. Úředníci z nejvyšších míst, kteří ve výrobě neodpracovali ani den a této zemi nepřinesli žádný reálný zisk, ale naopak jí výrazně uškodili, budou dostávat 2 500 až 2 700 eur měsíčně. Sotva tedy své tajné řemeslo korupce a ignorantství přenechají lidu a Rusku.

⁹² *Известия*, M. 26. 5. 2004.

⁹³ Ruský výraz pro děti bez domova, opuštěné a zanedbané, jež jsou logicky živnou půdou pro kriminalitu všeho druhu; pozn. překladatele.

Dalším problémem je životní prostředí. Na jeho stavu přímo závisí zdraví a dlouhověkost národa. Ani sovětská vláda, ani vlády Jelcina a Putina mu nevěnovaly pozornost. Je to ostatně zcela přirozené, neboť tak se k vlastnímu lidu chová jen protilidová vláda. – Už za sovětské éry národ hubily jedy v barevném i černém hutnictví, v chemických i jaderných zařízeních a provozech. A dělalo se to také naprosto beztretně. V rámci služebních cest jsem projezdil půl země a navštívil víc než sto velkých hutnických podniků na černé i barvené kovy. V některých jsem byl 6-8krát. Takže co se týká organizace práce, likvidace velkých havárií, oprav a spouštění základních technologických zařízení i uvádění do chodu nových, znám to nejen z doslechu, ale i z praxe. – V mnoha podnicích bylo životní prostředí v hrůzostrašném stavu. Existovaly provozy, kde koncentrace plyných zplodin již přesahovala nejvyšší přípustnou hranici 600-800 krát a dokonce i 1600krát.

Častokrát své zaměstnance vystavovali působení jedovatých plynů i v Severoniklu, Čimkentském závodě na výrobu olova, v Ust'-kamenogorském podniku na výrobu titanu a magnézia i v Krasnouralské měděné hutě. V některých provozech je koncentrace plynů tak vysoká, že tam bez ochranné masky vzduch rozdírá oči a z úst se řine pěna. Moskva všem podnikům odebírala zisky, aniž by jim něco nechala na řešení ekologických a sociálních otázek. Už tehdy jsme měli silný dojem, že vláda vědomě likviduje vlastní lid.

Uralská oblast, v níž vládne pan Rossel, jehož zatím pořádně neskřípla ani generální prokuratura, ani rozpočtová komora, je ohledně životního prostředí již mrtvou zónou. Stačí navštívit hutě na výrobu černých a barevných kovů, zvláště Krasnouralské měděné hutě či Krivogradský hutní závod se stejným zaměřením i další podniky, v nichž pracujícím třicátnicím hádáte minimálně padesátku. V Orenburské oblasti narazíte na tikající ekologické bomby jako třeba Karabašské hutě na měď. Právě v Karabami, malém městečku, žijícím hlavně díky zmíněným hutím, 60 procent dětí trpí zvýšeným obsahem olova ve vlasech a tedy v celém organismu, a 65 procent dětí strádá respiračními chorobami. Podle mínění odborníků jen tento jediný podnik životnímu prostředí (nemluvě ani o lidech) zasadil ránu, rovnající se výbuchu dvacetikilotunové jaderné bomby. Pro porovnání – na Hirošimu byla svržena bomba o síle třiceti kilotun.⁹⁴

Když jsem jako ministerský pracovník jezdil na služební cesty do podniků, pokaždé jsem místním šéfům vytýkal, že inspekční moskevské úředníky nevodí do těch nejnebezpečnějších provozů (z hlediska ekologie). „Jen ty bezduché moskevské ouřady pěkně zaveďte do samotného pekla,“ vyzýval jsem je. „V opačném případě nikdy nepochopí skutečnou podstatu potíží a pořád si budou myslet, že jde pouze o vaše problémy a nikoli o státní.“

Poštěstilo se mi v životě pracovat s lidmi stalinského ražení, takže jsem se měl od koho učit. Když dnes v televizi vidím, jak různí ti místní šafáři v guberniích vodí mistra Putina do „rudých koutků“⁹⁵ v podnicích, nikdy se nedozví, jak náš lid žije a jak vypadají jeho všední dny, byť i k nám z obrazovek pronáší krásná slova.

⁹⁴ *Известия*, М. 3. 4. 2000.

⁹⁵ Obecné označení zvláštních propagandistických místností v továrnách, školách, kasárnách atd., kam se vodily delegace nadřízených institucí na způsob Potěmkinových vesnic, které samozřejmě se starým režimem nezmizely a dnes jsou pouze rafinovanější (a ovšem i mnohem nákladnější v podobě rautů, párty a tzv. výjezdních porad pro nové panstvo); pozn. editora.

K poznání vlastní země je zapotřebí minimálně 300-360 dní, přičemž na hlavní regiony by bylo třeba vyčlenit alespoň 6-8 dní. Ovšem něčeho takového jsou schopni pouze připravení vedoucí činitelé ruských rozměrů na úrovni gubernátora typu Tulejeva, Kondratěnka či Išajeva, a ne všelijakých negramotných liberálních neopeřenců druhu Michajlova, Prusakova a dalšího drobného zvířectva. Ti a spolu s nimi všichni ostatní s národem pouze experimentují. Bosáci (tedy služebníci Židů, kteří vzešli z bahna společnosti a stali se vrchností) představují pro lid smrtelné nebezpečí. Proto také od vedoucích činitelů státu neslyšíme nic o řešení hlavních problémů ekonomiky – o produktivitě práce, amortizaci základních fondů, o přípravě kádrů, geologickém průzkumu, o snížení energetické náročnosti výroby, o úspoře materiálů, o zpracování druhotných surovin a odpadu z výroby, atd. Bez toho však není možný efektivní rozvoj žádné země. Má-li se touto problematikou vůbec někdo zabývat, je třeba, aby ve vládě seděli profesionálové a národně, nikoli proamericky a prozápadně myslící amatéři.

Jakou praktickou cenu má iluzorní Putinův návrh na zdvojnásobení hrubého domácího produktu? Stejně tak dobře mohl navrhnout zvýšení HDP na trojnásobek, pětinašobek... Svého času jsem se podílel na přípravě Programu reformy ekonomiky země. Mohu tudíž s jistotou tvrdit, že z pohledu stavu v roce 2004 bychom byli do roku 2015 schopni HDP zvýšit od *140 do 180 procent*, a to dokonce i kdyby nafta na světovém trhu stála pouhých 20-24 dolarů za barel. Z uvedeného vyplývá, že již za dvanáct let, 2004-2015, by místo jednoho Ruska existovala obrazně řečeno *dvě a půl*.

Nejde o žádné fantazírování, nýbrž o realitu. Chápu to však pouze lidé, kteří se vyznají v otázkách výroby a přípravy, nikoli jen v papírově-monetární ekonomice.

Ještě v roce 2001 masmédií prosakovala čísla, související s obnovou ekonomiky Ruska, rovnající se 80-100 miliardám dolarů, což u seriózních odborníků vyvolávalo úsměv. Ve své knize „Spasí Putin Rusko?“, jež vyšla právě ve zmíněném roce, jsem uváděl: „K tomu, aby se Rusko co do úrovně ekonomického potenciálu dostalo do poloviny druhé desítky nejrozvinutějších zemí v nejbližších deseti letech, tedy do roku 2010, budeme potřebovat přinejmenším 2,3-2,5 bilionu dolarů, tedy 15krát méně,⁹⁶ než SRN za deset vložila do bývalé NDR.“

Pokud jde o částku potřebnou na obnovu naší ekonomiky, tak v tom směru již během čtyř let řada lidí vystřízlivěla. V současnosti se mluví o jednom bilionu.

Putin sice slovně vyzývá k zdvojnásobení HDP, ale již neříká, kde vzít bilion dolarů. Tam, odkud by je mohl mít, brát nebude! V důsledku toho jsou jeho slova o zdvojnásobení HDP jen řečnickým cvičením. Faktem zůstává, že bez znárodnění lidu ukradených naftařských a plynařských společností, černého a barevného hutnictví i všech ostatních surovinových a dalších odvětví ekonomiky **ničeho nedosáhneme!**

Doma pod matracemi má národ uschováno v přepočtu asi 75-80 miliard dolarů, které jsou vlastně mrtvé. Nepracují v zájmu ekonomiky, protože lid nevěří vládě, která jej už tolikrát okradla a žádného zlodějského bankéře neposlala do vězení.⁹⁷ A co 300 miliard dolarů, které nám dluží západní státy? O nich naši páni ani nešpitnou. Kde tedy vzít stovky miliard dolarů? Všechno jsou to jen bohapusté žvásty.

Jak nahlížet na to, že nás Západ zahání do kouta v souvislosti s podepsáním Kjótského protokolu, který má ve vztahu k Rusku diskriminační charakter a zcela blokuje jeho další ekonomický rozvoj? Kterýkoli státní úředník, jenž takový diskriminační akt

⁹⁶ Козенков, Ю.: *Спасет ли Путин Россию?* М. 2001, с. 95.

⁹⁷ *Власть, коммерсантъ!*, М. № 31, 2002, с. 5.

podepíše, se automaticky bez ohledu na své postavení stává nepřítelem Ruska. Podle mínění vědců z Ruské akademie věd Západ vědomě nebere v úvahu teplotní klimatické poměry Ruska a také ignoruje celkový objem kysličníku uhličitého, který pohlcují obrovské sibiřské lesy. Iniciátoři Kjótského protokolu (mimořádně, USA ho nepodepsaly) jdou tak daleko, že navrhuji zbytečně drahá opatření, zaměřená na stabilizaci koncentrace kysličníku uhličitého. Částka by se rovnala desítkám bilionů dolarů, vynaložených v následujících sto letech.⁹⁸ Takže i pokud Rusko svou ekonomiku začne rozvíjet, budou ho opět vysávat tak, jako je vysávali a okrádali ve dvacátém století.

V souvislosti s malým výletem do některých reálií současného života Ruska musíme chtít nechtít misteru Putinovi položit řadu otázek, zvláště ve světle jeho vystoupení 26. května 2004 před Federálním shromážděním, vládou a gubernátory.

1) Jedním z hlavních úkolů, o nichž V. Putin hovořil, bylo zdvojnásobení HDP do roku 2010. Ovšem takové zvýšení a v tak krátké době předpokládá posílení *reálného* sektoru ekonomiky, nikoli však vyšším vývozem ropy a plynu. K splnění takového cíle potřebujeme obrovské finance. Proč nám potom mister Putin neřekl, kde ty peníze hodlá vzít?

2) Abychom reálný sektor ekonomiky pozvedli, potřebujeme přesný program rozvoje předních ekonomických odvětví na uvedené období, a to jmenovitě pro každý rok, kvartál i měsíc, a navíc s nekompromisně stanovenou osobní odpovědností konkrétních lidí. Ti budou odpovídat za jeho bezpodmínečné plnění. Nezbytná je rovněž přísná kontrola ze strany Kremlu. Ukazatel, svědčící o tom, že prezidentské příkazy se ročně plní pouze na 48 procent, jen dokazuje, že v Kremlu pracuje smečka sabotérů a fušerů na úrovni zaostalého okresu. Jak jinak tedy splnit plány rozvoje předních ekonomických odvětví?

3) Aby bylo vůbec možné HDP zdvojnásobit, je především nutné nastolit v zemi pořádek. Korupce, zlodějna, zločinnost a šlendrián již zachvátily celou zemi. Bez okamžitého a operativního řešení je otevřeným výsměchem žvanit o zdvojnásobení HDP. V porovnání s produktivitou práce v USA činí naše pouhých 12 procent a oproti evropské 16 procent. A to jsme v roce 2003 měli 120 víkendů a svátků. Při katastrofě, mister Putin, musejí národ i státní správa poctivě makat!

4) Nyní se dostáváme k tomu hlavnímu. Všem je známo, že Rusko den co den demoralizují, okrádají a likvidují. Mister Putin to také musí vědět. V opačném případě bychom celou FBS v její současné podobě museli poslat k čertu. A pokud to V. Putin ví, proč za pět let v prezidentském křesle ani jednou nešpitl o sionistech a tajných podvratných zednářských organizacích? Dokud v zemi existuje pátá kolona sionistickozednářských spiklenců, pracujících pro „Radu tří set“, je vrcholem výsměchu fantazírovat o nějakém zdvojnásobení HDP. Dej Bože, abychom vůbec přežili...

K řešení tak složitých státních problémů prezident potřebuje mít k dispozici řadu mocenských nástrojů. Mezi ně se řadí zejména FBS, armáda, ministerstvo vnitra, prokuratura a soudy. V současnosti jsou však jen stěží schopné nějaké akce v tom smyslu, protože jsou zkorumpovány, demoralizovány a do značné míry i zcela neprofesionální. Cožpak to mister Putin v roce 2002 nevěděl? Za čtyři roky se neudělalo vůbec nic ke změně řečených složek v silné a profesionální státní instituce. A bez nich je všechno

⁹⁸ *Новосту-2*, М. 18. 5. 2004.

ostatní pouhým žvástem, jakých jsme za posledních třicet let od našich mizerných vlád slyšeli víc než dost.

Během uplynulých dvaceti let se podařilo Rusko naprosto zdemoralizovat, rozkrást a rozsápat do té míry, že dokonce i lidé, kteří o problematice řízení státu a národní bezpečnosti nemají ani tušení, jasně chápou, že již v roce 2000 bylo třeba v zemi nastolit mimořádný režim a vymanit se z různých „evropských“ struktur, které Rusko omotaly protinárodními zákazy, bránícími mu postavit se na nohy. Bez naprosté očisty všech státních orgánů, zejména od gubernátorských carů – a především samotné Moskvy, která se topí v korupci, zločinnosti a loupežích – nelze o ekonomice jako takové vůbec mluvit. V současnosti před naším lidem a Ruskem stojí vpravdě hamletovská otázka: BÝT ČI NEBÝT! Proti nám je totiž nejen vláda cizáků, pátá kolona nepřátel lidu, ale i celý Západ v čele s mezinárodními spiklenci „Rady tří set“.

ANGLIE – DOUPĚ FAŠISTICKÉ BESTIE

1.

Nikdo neumí zametat stopy po svých zločinech tak dobře jako Anglie. Po celé 20. století propaganda celého světa vyřvávala o italském a následně německém fašismu. Do třicátých let minulého století fašismus v politickém životě Evropy představoval jeden z nejmodernějších a „nejpokrokovějších“ směrů. Málokdo ví, že členy fašistických stran byly mnohé vysoce postavené evropské osobnosti. Do této arény vstoupili i někteří hodnostáři katolické církve. Fašismus vycenil zuby až později, po nástupu Hitlera k moci a poté, co *se souhlasem nejvyšších kruhů mezinárodního sionismu* spustil pronásledování Židů a rozpoutal druhou světovou válku.

Nejvyšší anglická elita z řad královských potomků, aristokratů, politiků, byznysmenů, rozvědek a vojáků se stala *porodní bábou evropského fašismu*. V Británii se začal formovat již o několik století dříve, tedy v čase, kdy se po Cromwellově revoluci usazovali v Anglii ortodoxní judaisté. Současně s tím, jak tam pak postupně přicházeli, si s sebou přinášeli fanatické starozákonní přesvědčení,⁹⁹ že jsou „Bohem vyvolení“. – A nejvyšší anglická společnost tuto myšlenku velice rychle vstřebala.

V průběhu koloniálních válek proti mnohem zaostalejším národům se v povědomí Angličanů upevnil pocit vlastní nadřazenosti. Byl však spíše výsledkem jejich drzosti, zákeřnosti, věrolomnosti a úskočnosti, než zásluhou vojenských a technických předností. O anglickém fašismu pojednáme později. Nyní se budeme zabývat historickými fakty, dokazujícími zločiny Anglie, spáchané na jiných národech. Jak už zde bylo řečeno, vedly k tomu, že se v podvědomí Angličanů formoval pocit vlastní nadřazenosti, jenž během staletí přerostl do podoby britského rasismu a fašismu.

Anglie je a zůstane věčným nepřítelem Ruska. To již za cara věděli prakticky všichni vysoce postavení činitelé, jak politici, tak vojenští, ale i finančníci, průmyslníci, vědci i umělci. Ovšem v našich časech je tomu jinak. Podprůměrné figurky, které se dostaly k moci v neklidných dobách *velké loupeže*, pějí ódy na úhlavní nepřátele země,

⁹⁹ Přesněji řečeno přesvědčení o své „vyvolenosti“ podle falešného rabínského výkladu Starého zákona; pozn. editora.

tedy i na podlou a zákeřnou Anglii. Ta za poslední čtyři století naší vlasti a našemu lidu způsobila více hoře a utrpení, než všechny země světa za tisíciletou historii Ruska.

Roku 1912 v Moskvě vyšla obsáhlá práce známého obhájce Ruska a maršálka moskevské šlechty, Alexeje Semjonoviče Šmakova „Tajná mezinárodní vláda“ (znovu vyšla roku 1999). Aktuální je dodnes. Závěry A. S. Šmakova, týkající se Anglie před téměř sto lety, platí i v 21. století.

„Zuřivá politika Anglie v posledních čtyřech stoletích,“ píše autor, „tuto zemi dvou nevelkých ostrovů s několika miliony obyvatel přeměnila ve vládkyni moří, která řídila i osudy zbytku světa. Co je ovšem nejpodstatnější, takových úspěchů se zpravidla dosahuje zásluhou britské diplomacie, aniž by byla prolita britská krev nebo se vynaložily nějaké peníze. Nesmírné finanční ztráty totiž neutrpěla Anglie, nýbrž vždy jen jiné národy, které za ní prolévají krev. Ona zatím sklízí plody nenávisti, kterou zasela; zmocňuje se strategických přístavů a shromažďuje dlužní úpisy válčících stran. V důsledku toho celý svět platí mírovou kontribuci synům hrdého Albionu státními dluhy, akciemi a obligacemi různých – často nadhodnocených a pochybných – podniků...“

Obrovské finanční prostředky anglické vládě umožňují ovlivňovat zahraniční i vnitřní záležitosti jiných států. A tak nejen vnější války a vnitřní převraty, ale i „mírové“ nasměrování společenského mínění pomocí židovského tisku mají za následek, že když pak tyto státy žádají peníze, dostanou je, pokud ovšem zaručí, že budou použity k dosažení cílů, které jsou i cíli kreditora. Právě vlivem peněz se vysvětluje bezostyšné chování britské diplomacie a opovážlivý tón „anglického“ (tj. židovského – pozn. J. K.) tisku. Velmi dobře vědí, že *síla nespočívá ani v právu, ani v argumentech* – vždyť zahraniční politika Anglie je do nebe volajícím popřením mezinárodního práva!

Angličané vedou loupežné války jen proti slabým a bezmocným. A co víc, s neslýchaným barbarstvím porušují veškeré konvence. „Vládkyně moří“ vnáší války a nepokoje do každé země, s níž přijde do styku. ... Anglie žije z obchodu a průmyslového vykořisťování jiných národů. Bez váhání rozšiřuje své panství díky všem možným formám kšeftování a současně dokáže zakrývat své skutečné, nechutné a špatné úmysly. Jakmile se záležitosti dotknou jiných národů, i ty nejsvatější a nejdůležitější státní úkoly jdou stranou...

„V Evropě existuje národ – říkával před padesáti lety španělský spisovatel Jaime Luciano Balmes – jenž je velice nebezpečný pro svou obrovskou sílu a početné prostředky, jimiž vládne po celé zeměkouli a jež navíc využívá s neobyčejnou lehkostí a drzostí... Jako ostříž tento věrolomný národ sleduje ostatní, aby je postupně zapřahal do své káry...“

Ve světle těchto skutečností nelze nevidět, že v důsledku vlastní výbojnosti a tvrdého charakteru cedí Angličané krev za Židy! Proč se potom divit, že z výše parlamentní tribuny Velké Británie poté, co syny judaistů prohlásili za jediné aristokraty světa, povolané k plnění historického poslání, z orientálních Židů nejprve udělali vůdce konzervativců, tj. anglické rodové i plutokratické šlechty a následně se jeden z nich stal ministrem téže naduté země, kterou měl tu drzost ještě hrubě urazit?!

Všichni ti povýšení lordi, fabrikanti a bankéři Albionu – možná jde všeho všudy o nějaké dva tisíce rodin – jako hnízdo supů trůní za křídovými útesy svého

zmijího ostrova, jež génius zla drží na opratích po obou stranách lidstva, aby mu mohli rvát maso a pít jeho krev...¹⁰⁰

Taková je tedy ve skutečnosti země, kterou lháři nazvali „starou a dobrou“ a hlupáci či prostáčekové pořád dokola opakují tuto lež, stvořenou všelijakými pisálky na objednávku propagandistických struktur judaistů Velké Británie.

A. S. Šmakov dále uvádí, o co se podlá politika této země opírá:

„Je zcela očividné, že takovou politiku nelze úspěšně vést bez pevně vytýčeného plánu a systému, bez stálých a zainteresovaných agentů, bez prozíravého výběru chytráckých a cílených prostředků. A tak tomu i ve skutečnosti je. Ke spojencům Anglie patří především celosvětový kahal,¹⁰¹ staletími upevněné, prohnáné a přísně utajované mezinárodní společenství s tvrdou kázní, podřízené despoticke moci talmudistů-chachamů. Jejich cílem je poroba „kulturního“ světa cestou lichvy a předstírané svobody.

Na druhém místě jsou to zednáři, rovněž tajná a mezinárodní společnost s rovněž záhadnými, obrovskými a velice zrádnými cíli: ve všech zemích světa vyvolávat vnitřní nepokoje, nabádat ke zradě vlastní země a současně s tím demoralizovat víru, státy i národy, a všemi silami usilovat o jejich záhuby ve jménu vlastní tyranie...¹⁰²

Stěží bychom ve světě hledali jen trochu významný stát, jemuž by Anglie neprovedla něco odporného... Ostatně koloniální války, ať už v Africe, na Blízkém východě či v Asii, vynesly na světlo nekonečnou krutost a sadismus Angličanů, jichž se na porobených národech dopustili. Stalo se tak v Egyptě, Sýrii, Iráku, Afghánistánu, v Indii, Barmě i dalších státech Asie, ale také v řadě afrických zemí i jinde.

Tak například roku 1839 při pokusu o dobytí Afghánistánu utrpěli Angličané ostudnou porážku. Později jako pomstu si naplánovali nový útok. Obsadili Kábul a vyhodili

¹⁰⁰ Шмаков, А.: *Международное тайное правительтво*, М. 1912, с. 186-189.

¹⁰¹ Když byli v roce 1492 Židé vyhnáni ze Španělska, „ústředí“ tajné židovské vlády se přesunulo z části do Polska. V 16.-18. století Židé v Polsku skutečně žili pod svojí, zcela autonomní vládou. Ta vytvořila systém, založený na Talmudu, a zavedla tvrdou religiózní disciplínu. Autonomní talmudistická vláda dostala název kahal. Ve vlastním obvodu byl kahal „plnokrevnou“ vládou pod neveřejným polským protektorátem. Kahal určoval ghettům i obcím daně a z nich pak určitou část odváděl polské vládě. Vydával zákony, upravující všechny vztahy i obchody mezi Židy bez výjimky a měl právo volat k odpovědnosti, odsuzovat nebo osvobodovat. Neměl sice pravomoc vynášet rozsudek smrti, avšak byly rozšířeny mimosoudní praktiky lynčování nebo tajného vraždění, otevřeně podporované rabíny. Ve skutečnosti byl tak v Polsku vytvořen židovský stát, řízený rabíny... Židovský stát ve státě měl vlastní zákon, vlastní duchovenstvo, školy, sociální instituce, a měl i své představitele v polské vládě. V roce 1772 bylo Polsko rozděleno a jeho velká židovská obec byla oddělena novými státními hranicemi, přičemž větší část připadla Rusku. A právě v té době vznikl tajný celosvětový kahal. Ten nejenže sjednocuje všechny Židy, ale také vytváří obecnou židovskou strategii. Celosvětový kahal má v současné době jako nikdy dříve blízko k tomu, stát se skutečnou světovou vládou. V našich dnech je již 80 % světového finančního kapitálu v rukou Židů. Vedoucí představitelé světových velmocí jsou buď skrytými nebo zjevnými Židy, případně mají za manželky Židovky; pozn. překl. – Nejlepším pramenem poučení o historii kahalů je dokumentární kniha konvertovaného ruského Žida Jacoba Brafmanna, která v německém překladu vyšla pod titulem *Das Buch vom Kahal* (Kniha o kahalů), Hammer-Verlag, Lipsko 1928; pozn. editora.

¹⁰² Tamtéž, str. 190-191.

do povětří tržiště, plné civilních osob. Anglická soldateska pak ještě před ústupem vyloupila a zapálila mnoho hustě obývaných městských částí.¹⁰³

Po potlačení lidového povstání v Indii roku 1857 Angličané sadisticky přivazovali své oběti k ústí děl a výstřelem je doslova rozprášili. Tisíce dalších – podobně jako ve starém Římě – pověsili podél cest:

„Anglický generál Neil, jenž postupoval od Allahabádu po Kanžúr, měl po celé trase všet lidi tak dlouho, až ani jeden strom nezůstal bez oběšence. Kvetoucí vesnice byly zcela zničeny a obyvatelstvo vyhubeno...“¹⁰⁴

Džaváharlál Nehru z vězení v dopisech dceři Indiře Gándhiové psal, jak Angličané vyloupili Indii:

„Války, které zuřily v zájmu Anglie, se vždy vedly na účet Indie. Tuto metodu (ať klopí peníze někdo jiný) Angličané využívali velice úspěšně. Indický lid si vlastní porobu hradil ze své kapsy. Vlastní krví a z vlastní pokladny platil i ujařmení sousedních národů, s nimiž neměl žádné spory – Barmánců a Afghánců...“

Více než dvě století Indie představovala pro judaistickou a zednářskou část anglické aristokracie a buržoazie jakýsi druhý Klondike. S jasným cílem vykořisťovat indický lid a loupit jeho bohatství vznikla slavná Východoindická společnost, která spáchala více zločinů, než všechny kriminální organizace za uplynulá dvě století.

Judaisté, zednáři a světový sionismus mátlí hlavy národům jen proto, aby svých cílů dosáhli. Společnost národů v Ženevě, kterou založili v roce 1919, doslova přeplněná zednáři a zarytými ortodoxními sionisty, vznikla údajně v zájmu spolupráce národů. Nicméně de facto byla mj. předurčena k loupeživému dělení kolonií a k jejich vykořisťování – především Anglií a Francií. Právě díky Společnosti národů zmíněné státy obdržely mandát, na jehož základě si pak přisvojily cizí území – Anglie Palestinu a Irák, Francie Sýrii. Aby Francie zlomila odpor Syřanů, rozčlenila jejich vlast na pět enkláv. Například dnešní Libanon byl kdysi součástí Sýrie! Rovněž tak Anglie vládla Palestině podle známé zásady: Rozděl a panuj! Židy soustavně štvála proti Arabům, takže již pokládala základy nenávisti a násilí na celé dvacáté a jednadvacáté století. Jakmile pak v polovině třicátých let minulého století zesílil – zvláště z Německa – příliv evropských Židů do Palestiny, Arabové v roce 1936 vyhlásili všeobecnou stávkou. Angličané na ni odpověděli střelbou a krutostmi. Velice rychle vybudovali síť koncentračních táborů, do nichž zaháněli Araby jako dobytek. O tom však židovský tisk až dodnes mlčí! Angličané zašli dokonce tak daleko, že postavili malé ohrady, obehnané ostnatým drátem, do nichž dokázali nacpat až 400 „podezřelých“ Arabů. Příbuzní je tam krmili jako zvířata v klecích. O tom také psal Nehru své dceři z vězení.

V Arábii Angličané přispěli k upevnění moci emíra Ibn Sauda a rovněž mu napomohli zmocnit se vlády nad téměř celým Arabským poloostrovem. Každý měsíc mu vypláceli gáži pět tisíc liber šterlinků, což byly na tu dobu obrovské peníze. Přitom nesmíme zapomínat, že Ibn Saud byl hlavou islámské sekty wahhábitů, kterou v 18. století založil Abd al-Wahháb. Sekta hlásala nezbytnost reformy islámu a odmítala řadu tradičních obřadů i kultů. Mezi masami mohamedánů časem našla širokou odezvu. Díky tomu se Anglii podařilo zapálit plamínek budoucích nesvárů – v daném případě náboženských – v celém islámském světě.

¹⁰³ Неру, Д.: *Взгляд на всемирную историю*, М. 1989, т. 2, с. 183.

¹⁰⁴ Тамтѣж, стр. 187.

V Iráku, na nějž Anglie dostala od Společnosti národů mandát, jenž ji opravňoval zemi řídit, zase Angličané ve velkém rozsahu využívali válečné letectvo. Bombami zasypávali irácká a kurdská města i vesnice a zabíjeli pokojné obyvatelstvo, ženy i děti! Protože se lidé před bombardováním ukřívají a své příbytky v tu dobu opouštěli, začali Angličané používat bomby se zpožděným načasováním. Kalkulovali s tím, že se lidé po bombardování vrátí domů a zde je výbuchy „dostihnou“.

Události staré sto let se až zarážejícím způsobem překrývají s děním na konci dvacátého a počátku dvacátého prvního století. Nezkušený čtenář možná namítne, že se to odehrálo na začátku minulého století, ale teď že máme jiné časy, demokracii... Na vysvětlenou musím takovým lidem připomenout, že vládnoucí oligarchie Anglie z řad zednářské elity, posílená světovým sionismem, páchá nyní zločiny proti lidstvu mnohem vytríbenějším způsobem.¹⁰⁵ Navíc je daleko prohnanější v ohlupování lidí. Vraťme se tedy na začátek 21. století, do Iráku okupovaného USA a Anglií. Agrese, jíž se Angloameričané, pohrdající mezinárodním právem, vůči Iráku dopustili, se ničím neliší od Hitlerovy agrese vůči evropským zemím a SSSR za druhé světové války. To musí vidět každý, kdo si zachoval byť jen špetku zdravého rozumu!

Za lživou zástěrkou o zbraních hromadného ničení, které Irák údajně vlastnil, a jeho údajném spojení s Al Kajdou,¹⁰⁶ se skrývaly skutečné příčiny, jež mezinárodní zločince a loutky v rukou „Rady tří set“ – G. Bushe a T. Blaira – vedly k rozpoutání války. Jejím stěžejním cíle jsou:

1. *Bezpečnost Izraele (mj. využitím války k zakrytí likvidace palestinského odporu).*
2. *Ukořistění irácké ropy.*
3. *Vytvoření silné vojenské základny spiklenců, z níž mohou kontrolovat naftové oblasti Blízkého východu.*

O zajištění bezpečnosti Izraele krasořečnil již James Carter v pozdravném poselství „k židovskému národu Ameriky, Izraele i k Židům celého světa“ týden před svým zvolením prezidentem USA a poté, co byl v roce 1976 vyznamenán mezinárodním sionisticko-zednářským řádem B'nai B'rith:

„Zajištění životaschopnosti státu Izrael se musí stát klíčovým úkolem americké zahraniční politiky. Bezpodmínečně musíme uspokojit všechny potřeby Izraele a nabídnout mu takovou ekonomickou i vojenskou pomoc, která mu zajistí mír z pozice síly tak, aby byl chráněn před každým útokem, jaký si jen lze představit.“¹⁰⁷

Jasněji se už vyjádřit nelze! – Barbarské bombardování iráckých měst a masové vraždění pokojného obyvatelstva provázela masivní propaganda světových sdělovacích médií. Angloamerické zrůdy zabily i několik žurnalistů a kameramana, a bombami zasáhli také čínské velvyslanectví v Bagdádu. Ale nic se nestalo... Světová masmédiá mlčela jako zařezaná. Ona totiž tolik proklamovaná a vychvalovaná svoboda tisku

¹⁰⁵ V žádném případě se však nevzdává ani „osvědčených“ barbarských metod. Stačí si připomenout např. „ukázněvání“ Srbska bombami s ochuzeným uranem roku 1999. Kdo by se neotřásl odporem při vzpomínce na Židovku, která tehdy z obrazovek televize jásala nad „mírovými bombami“, dopadajícími na srbské civilní obyvatelstvo; pozn. editora.

¹⁰⁶ Není na škodu připomenout „zapomětlivým“, že když později již nešlo utajit, že *absolutně nic z toho není pravda*, reagoval na to G. Bush doslova neuvěřitelně zrůdným výrokem: „... a přece to byla dobrá válka!“, pozn. editora.

¹⁰⁷ Емельянов, В.: *Десионизация*. М. „Русская Правда“, 2002, с. 200.

atd., je pouhým žvástem, určeným prostoduchým masám. Takovou „svobodu“ nežádají pro jiné, nýbrž jen pro sebe. Masmédia, plně kontrolovaná sionisticko-zednářskými strukturami „Rady tří set“, si plně zaslouží označení prostitutka.

Již za hřmění války v Iráku zahájil Izrael důkladnou čistku arabských organizací odporu v Palestině, eliminování hlavních vůdců palestinského lidu a zničení infrastruktury jeho státních institucí. To všechno provázela pro Židy tak příznačná krutost, za niž se ovšem Palestinci budou mstít až do posledního dechu.

Vtržení USA a Anglie do Iráku rovněž provázelo barbarství a zločiny, které se před nežádoucími zraky pečlivě skrývaly. „Angličtí vojáci se psy vnikali do našich domů a zbraněmi mířili na ženy a děti. Jsme muslimové. ... Nebudeme psy v našich domech trpět,“ prohlásil vůdce šiítské obce Madžory západním novinářům na vysvětlenou, co obyvatele přimělo k účasti na protestním mítinku.¹⁰⁸

Odpovědí na pokojný mítink byla střelba anglických vojáků gumovými projektily do žen a dětí! Newyorský analytik Sol Liberman prozradil, jak si Angličané na jihu Iráku počínali při prvních raziích:

„Vráželi do domů, hulákali vulgárnosti, všechny lidi sráželi k zemi a kopali do nich. Když hledali zbraně, hrabali se dokonce i v ženském prádle, což je u muslimů totéž jako ženu zostudit...“¹⁰⁹

Všechno se nahrávalo na videokazety a na Západě se promítalo. Odpovědí bylo naprosté ticho. ... Zdegenerovaní lordi z OBSE a EU jako by měli vyříznutý jazyk. Tím jen opět světu předvedli, komu vlastně slouží!

V květnu 2004 se provalil celosvětový skandál. Novinářům se podařilo někde získat snímky, dokumentující sadistické chování k zadrženým Iráčanům. Angličtí a američtí kati svlékali do naha irácké válečné zajatce, a armádní děvky se vysmívaly vysvětlečným mužům, které navíc za pomoci psů týrali sadisti z CIA (což, jak víme, je zednářská složka „Rady tří set“, známá v řadě zemí, v nichž se angloameričtí zločinci dopustili a dopouštějí mezinárodních zločinů – Korea, Panama, Vietnam, Afrika, Blízký východ, atd.).

Ostatně začtěte se sami do úryvku tajného hlášení o mučení Iráčanů; je to mimořádně odporné, ale pravdivé:

„... bití zatčených; skákání jim po nohou; využívání videokazet a fotografií s nahými muži a ženami; nucení svlečených vězňů k zaujímání vysloveně sexuálních poloh; nucení mužů k masturbaci a nahrávání jejich počínání; dávání na krk nahému muži psí obojek, který drží vojanda; několik nahých vězňů muselo udělat valnou hromadu, na niž pak vojáci z výšky skákali; znásilňování zadržených žen vojáky; rozbíjení luminiscenčních lamp a vylévání jejich obsahu na vězně; vyhrožování mužům znásilněním; jejich polévání ledovou vodou, zavádění luminiscenční lampy nebo násady koštěte do konečníku vězněných mužů...“

A to je pořád jen zlomek „pokusů“, které s vězni provozovali zdegenerovaní sadisté a za něž by se nemusel stydět ani Josef Mengele. Angloameričané dobře věděli, že takové ponižování je pro muslimy tisíckrát hroznější než jakákoli jiná fyzická muka. Asi sotva kdo uvěřil nesmělému kuňkání Tony Blaira, jenž se pokoušel omlouvat anglické sadisty a jejich zločiny na jihu Iráku včetně Basry. A na tvrdou kritiku barbarství ame-

¹⁰⁸ *Известия*, М. 26. 6. 2003, с. 200.

¹⁰⁹ *Власть, коммерсантъ!*, М. № 25, 2003, с. 39.

rických vojáků ministru obrany Rumsfeldovi v přítomnosti novinářů, čekajících na oznámení jeho odvolání z funkce, měl G. Bush ještě drzost prohlásit: „Svou práci plníte výborně... Jste velice silným ministrem obrany a celý náš národ je vašim velkým dlužníkem.“¹¹⁰

Není to snad jasný projev genetické degenerace, duševního úpadku člověka, spojený s naprostou arogancí?

Ať už se budeme zabývat jakoukoli dramatickou událostí v Rusku, můžeme si být jisti, že v ní má prsty odvěký nepřítel – Anglie. Ta v současné době podporuje teror v Čečně i čečenské teroristy v ruských městech. Vláda zednářské loutky Tonyho Blaira financovala bohulibou organizaci „HALO-TRUST“, jež se údajně zabývá odminováním zemí, které zasáhly válečné konflikty. – Do Čečny pronikali zmínění „hrdinové“ nelegálně. Samozřejmě se vůbec nevěnovali odminování, ale naopak čečenské bojovníky učili podminovávat objekty.

V průběhu tří let to Britové naučili kolem 180 lidí. Navíc připravovali skupiny Čečenců na odvoz do Německa, kde jiná bohulibá organizace – GERBERA – nedaleko Berlína cvičila ženisty a minéry. – A podle zjištění FBS angličtí emisaři z „HALO-TRUST“ provedli rozsáhlou výzvědnou operaci, zaměřenou na komplexní topografické zmapování Čečny. Obývaná místa do map pak zanesli podle souřadnic, používaných v NATO. Stejně tomu tak bylo svého času v Kosovu před druhým vpádem vojsk NATO.¹¹¹

Právě Anglie vzala pod svou ochranu i nepřitele našeho lidu, zloděje, arcišejdíře a zločince B. Berezovského, a také odpůrce Čečenců i Ruska, horalského Žida-teroristu Ugudova. Anglie přátelsky kyne našim zlodějům, čachrářům a tunelářům z židovské diaspory a nabízí jim možnost se k ní uchýlit s ukradenými miliardami v případě, že by je vláda Ruska podle zákona začala stíhat... A tomu se říká sionisticko-zednářská demokracie!

Počátkem roku 2004 žilo v Londýně 250 000 takzvaných Rusů. 700 z nich je multimilionáři.¹¹² Zatímco v Rusku lidé umírají při hladovkách, jimiž se snaží zruďnou moc přinutit, aby vyplatila alespoň ubohý výdělek, který jim po tři i čtyři měsíce zadržuje, oni si užívají v přepychu za nakradené peníze. Hodují v restauracích, dopřávají si v barech a kasinech Londýna, a nelitují peněz, jen aby se jejich zdegenerovaní potomci něčemu naučili a později vytvořili solidní agenturu.

Naivně se domnívají, že se díky nahrabanému majetku dostanou do tzv. nejvyšší anglické společnosti. V ní ovšem všichni vědí, že jejich kapitál je zločinný. Z toho důvodu se k nim chovají jako k dotěrnému hmyzu s *výjimkou velice bohatých Židů*, přičemž jejich čistokrevnost nebude zdaleka posledním faktorem, hrajícím roli při výběru mezi zločineckou elitou Anglie. Potomci Rusů s anglickými diplomy však u nás doma dostanou cejch: „Jsem synem (dcerou) zloděje, studoval(a) jsem u nepřátel Ruska.“ Až nastane čas odplaty – a ten přijde, protože dějiny se vyvíjejí v kruhu, jež se jednou uzavře – budou „sešrotováni“. A protože pohrdají historií, nemají vůbec tušení o tom, co je čeká...

¹¹⁰ *Известия*, М. 12. 5. 2004, с. 5.

¹¹¹ *Комсомольская правда*, М. 12. 8. 2000.

¹¹² *Независимая газета*, М. 28. 11. 2003.

2.

Není pochyb, že britská aristokracie a elita časem degeneruje z pohledu genetiky i morálky. *Ostatně ve všech místech, do nichž pronikla judaistická diaspora a smísila se s jinou rasou, místní obyvatelstvo tam nevyhnutelně zdegenerovalo.* Podívejme se na konkrétní fakta a příklady. Je to důležité pro pochopení, jak aristokracie a elita Anglie sklouzly na šikmou plochu a pustily se do boje s lidstvem.

Ztotožňování Anglie s biblickým Izraelem, představa, že Anglie je zvláštními pouty spjata s Bohem, započala v 17. století. Zejména puritáni byli přesvědčeni, že „Angličané, podobně jako kdysi Židé, jsou národem vyvoleným Bohem“.¹¹³ – „Anglie jako Nový Izrael... je vyvolená a unikátní,“ prohlašoval v roce 1580 John Lili. – A William Symonds roku 1607 ve svém kázání spojoval zákon Boží a Abrahámův „s anglickým lidem, vyvoleným národem nového věku, jehož si Bůh vybral“. – Stejně jako „synové Izraele vyhnali Kanánce... museli Angličané vyhnat původní obyvatelstvo z jeho půdy v Novém světě“.¹¹⁴

Od časů Cromwella, tedy od poloviny 17. století, začali Anglii zaplavovat evropští Židé; ovšem ne ledajací! Jen ti nejbohatší a nejortodoxnější, přičemž se jako první ze své diaspory snažili obsadit nejvýhodnější sinekury. Po vyhnání z Anglie ve 13. století Židé znovu zaměřili svou pozornost na ostrovní stát. Obklopena mořem a přitom od Evropy vzdálena pouhých 32 kilometrů, což je z hlediska obchodu nesmírně výhodné, se v té době Anglie jevila jako nezdolatelná pevnost. Země, omývaná ze všech stran mořem, je „odsouzena“ mít flotilu, mnohonásobně převyšující námořnictvo jiných evropských zemí. Flotila totiž slouží nejenom jako vojenská ochrana vlastní země i nástroj k napadení jiných, ale také k dopravě a obchodu.

Vlastnictví právě takového námořnictva přispívalo k rozmachu obchodu mezi kontinenty, pěstovalo v lidech odvahu při hledání nových zemí i k bitvám za získání dalších koloniálních území, a tudíž přinášelo i neslýchané bohatství. To pak zase, v porovnání se státy kontinentální Evropy, podporovalo nebývalý rozmach Anglie. Je tedy pochopitelné, proč Anglie byla mnohdy daleko vpředu i v oblasti technických a průmyslových novinek.

Již v 18. století se v Evropě stala vůdčí zemí i v otázkách ekonomických, finančních, politických i vojenských. A 19. století se stalo věkem vlády již zformované Británie, koloniální, kruté a zákeřné říše. Začala tzv. viktoriánská epocha, období individuální síly říše, nad níž slunce nezapadá. Královna Viktorie, jež na trůn usedla jako osmnáctiletá v roce 1837, vládla zemi dlouhých 63 let až do roku 1901. Za tu dobu díky loupeživým nájezdům na své kolonie – zejména na Indii, Austrálii a Kanadu – a také zásluhou svého monopolu na obchod s drogami se Anglie stala supervelmocí. Vlastnila obrovské bohatství a disponovala vojenskou silou i vynikající diplomacií, s níž se žádná evropská země ani jiné státy světa nemohly rovnat.

Při budování britské říše sehrál rozhodující roli kapitál Židů, kteří se do Anglie přistěhovali z Evropy. To, co královna Alžběta II. po druhé světové válce prohlásila o alianci anglické aristokracie s mezinárodní židovskou oligarchií, bylo jen *de iure*. *De facto* zmíněná aliance existovala již od časů Cromwella, tedy více než tři století. Pokud

¹¹³ Dibelieu, Wilhelm, *England*, Leipzig 1929, S. 70.

¹¹⁴ Саркисьянц, М.: *Английские корни немецкого фашизма*, СЦБ, 2003, с. 61-62.

bychom se začali „hrabat“ v genealogii anglické šlechty, všude narazíme na judaistické kořeny, podobně jako ve Španělsku!

Když Cromwell roku 1653 poprvé řečnil v anglickém parlamentu, velice dobře věděl, ke komu se má přirovnávat: „Anglie byla povolána Bohem stejně jako Židé, aby spolu s Ním vládla a naplňovala Jeho vůli.“¹¹⁵ – Ne náhodou židovští lichváři vsadili právě na něj, když se rozhodovalo o svržení a popravě anglického krále a o přijetí zákona, umožňující jejich návrat do země. Po Cromwellově „revoluci“ v roce 1656 byl přijat zákon, dovolující Židům stěhovat se do Velké Británie, což vedlo k hotovému přívalu bohatých židovských lichvářů, šejdírů, velkoobchodníků a burziánů z Holandska, Řecka, Belgie, Polska, Francie...

Následoval proces, vypracovaný již v průběhu staletí v desítkách jiných zemí, především ve Španělsku, jemuž judaisté vládli téměř sedm století. Nezůstala tam ani jediná větve španělské šlechty, která by nebyla smíšená s židovskou krví. Ať už současná sionistická propaganda vykřikuje do světa nejrůznější výmysly typu „vyhnání Židů ze Španělska zničilo sílu této země a vedlo k jejímu pádu jako světové velmoci“, je všem známo, že to byla judaistická msta, která obsáhla celý svět s cílem zlikvidovat Španělsko, a tedy ne vyhání Židů z něj.

Pravdou je, že z úderů, které Španělsko během tří století od mezinárodního Židovstva utrpělo, se nedokázalo vzpamatovat jen proto, že genetická mutace, vzniklá smíšením dvou ras, katastrofálně narušila dědičný rasový typ Španělů a způsobila naprostý úpadek jejich „passionarity“.¹¹⁶ A protože Španělsko nevydrželo koordinované rány, zasazované mu nepřetržitě mezinárodním Židovstvem v podobě různých čachrářů, obchodníků s otroky, ilegálních kšeftařů s alkoholem i zločinů všech možných královských lékařů a rabinů, spadlo s piedestalu světových dějin.

Judaistická „vyvolenost Bohem“ likvidovala všechny velké státy, do nichž židovské plemeno vtrhlo – od Egypta po Babylón, od starého Říma po Byzancii, od Ameriky po Rusko. Budeme-li analyzovat tzv. anglickou elitu a zvláště aristokracii, zarazí nás její národnostní pestrost a genetická transformace jejího zdegenerovaného potomstva. Kupování titulů za peníze je vlastně know-how finanční oligarchie z uplynulých staletí. – A to spolu s uzavíráním smíšených manželství vedlo k úpadku elity Velké Británie.

Přestavte si, že zloděj, jenž oloupil stát nebo velký podnik, si za takové peníze koupí titul barona, nebo že si vrah národů tím způsobem obstará třeba titul vévody. Jejich beztoho geneticky pošramocené potomstvo se spojí s anglickou šlechtou a plodí ještě zdeformovanější „elitu“. Králové a královny Anglie dokonce nejednoho kata národů – tzv. kolonizátora – povýšili do rytířského stavu a odměňovali je tituly a hodnostmi... Z toho důvodu všichni ti sirové, peerové a různí blairové představují tu nejodpornější část lidstva, která je zbrcena krví nevinných obětí a nese břímě těch nejtěžších zločinů proti lidstvu.

Podíváme-li se blíže na rozmanité složky „Rady tří set“, doslova prošpikované anglickou aristokracií a elitou, nemůžeme přehlédnout obrovské množství Židů a těch, kteří jejich víru přijali. V roce 1850 v Anglii oficiálně napočítali všeho všudy 45 tisíc Židů. Počátkem 20. století jich zde žilo už 300 000. A to je pořád řeč o oficiálních údajích! Judaističtí agenti odedávna pronikali do politického, ekonomického i kulturního života Velké Británie a začali čile budovat sionistické a zednářské organizace. Násled-

¹¹⁵ Kohn, Hans: *Idee des Nationalismus*, Heidelberg 1950, S. 243.

¹¹⁶ Od slova *Passionara*, La, smělá, vášnivě oddaná – pozn. překl.

ně jejich vlivu využívali, takže židovský kapitál a tím i vliv pronikal až do nejvyšších aristokratických kruhů. V roce 1847 byl baron Lionel Rothschild zvolen do anglického parlamentu; sir Solomon se roku 1855 stal lordem a primátorem Londýna; roku 1866 se také baron Rothschild stal lordem a Žid Disraeli obsadil post ministerského předsedy Anglie (1868 a 1874-1880). Sir Rufus Isaac se v roce 1919 stal místokrálem Indie, Leslie Hore-Belisha byl od roku 1923 členem anglického parlamentu, 1935 ministrem dopravy a 1937 ministrem vojenství v Chamberlainově kabinetu, a lord Samuel ministrem kabinetu. Je to tentýž Samuel, který se v roce 1920 stal vysokým komisařem Palestiny a byl příbuzný Stuarda Samuela, prezidenta Svazu židovských obcí Anglie.

Jiný židovský „aristokrat“ Anglie, lord Alfred Melchett, zuřivý stoupenec sionistického hnutí, předseda Sionistické federace Anglie a hlava Evropské agentury, byl nejen členem parlamentu (1905-1928), ale i ministrem práce a následně v době první světové války ministrem zdravotnictví. Anglický král z něj učinil peera Anglie. Když Melchett zemřel, král i královna jeho příbuzným vyjádřili soustrast. Další Žid, někdejší adept na místo lékárníka, Rufus Isaac, se v roce 1936 stal lordem Rufusem Danielem Readin- gem a místokrálem Indie (1921-1926), tedy de facto vládcem 500 milionů indických otroků. Není se tedy co divit, že vůdce Anglické říšské fašistické ligy, Arnold Liz, kdysi Londýn označil za „nový Jeruzalém“ a Angličanům předpověděl: „Budoucností Anglie je fašismus nebo *záhuba*.“¹¹⁷

Všechna vedoucí státní místa ve Velké Británii zaujímal Angličané, nějakým způsobem spojení s Židovstvem nebo přímo Židé, případně ti, kteří na jejich víru přešli. Kupříkladu britský premiér Stanley Baldwin (1923-1939, 1935-1937) byl na Židech plně závislý svými intimními styky s Židem R. Valsey-Kohenem. Jeho tajemníkem byl judaistický agent G. S. Frey. Osobní sekretářkou vůdce labouristů a premiéra Jamese Ramsaye MacDonalda (1924, 1929-1931) byla Židovka Rosenbergová. Syn státního sekretáře pro dominia, Jamese Henryho Thomase, sloužil v židovské obchodní kanceláři „Baylis & Co.“.

Následovník ministra lorda Halifaxe byl zasnouben s vnučkou Rothschilda. Teta Josefa Chamberlaina, bratra britského premiéra Nevilla, byla Židovka, pocházející z rodiny Harbeců. Manželka ministra vnitra, lorda Johna Simona, udržovala těsné styky se sionistickým hnutím v Anglii. Kmotrem jednoho ze synů ministra války, Alfreda Duff Coopera, byl Otto Kahn, spoluhlavitel banky „Kuhn, Loeb & Co.“, jenž do bolševické revoluce v Rusku investoval desítky milionů dolarů. A tak bychom mohli ve výčtu pokračovat. Manželka tajemníka a později ministra obrany, R. V. Grimstona, byla čisto- krevná Židovka rozená Najmanová. Státní tajemník pro Indii, markýz of Zeland, byl velmistr zednářského řádu a ředitel Národní banky Skotska, kde byl zase jeho asistentem Žid Cecil Kitsch. Bratr ministra obchodu, sira Waltera Runcimana, se s otcovým požehnáním oženil s Židovkou Lehmanovou.

Židé ze zákulisí hýbali dokonce i britskou admirálitou prostřednictvím Židovek větve Rothschildů kolem přítele ministra námořnictva, Stanleje. Ostatně i sám Winston Churchill měl za matku Židovku.¹¹⁸ Ani státní tajemník pro zahraniční otázky, Anthony Eden, se něčemu takovému nevyhnul, přestože se tvrdilo, že pochází od jakéhosi „polského občana“ F. Szaffalického. Eden také se přátelil s rodinou Rothschildů a jeho

¹¹⁷ Родзаевский, К.: *Завещание русского фашизма*, М. 2001, с. 30-33.

¹¹⁸ Jennie Jeromeová, dcera Leonarda Jerome, newyorského burzovního makléře, finančníka a tiskového magnáta; pozn. překl.

osobní tajemník byl synem Žida sira Morrise Hankeye. Nechvalně známým sionistou byl ministr kolonií David Ormsby Gor (lord Herlach). Ministr veřejných prací, sir Sassoon, byl Žid a příbuzný Rothschildů. Ministr sociálních věcí G. H. Rambosham byl ženatý se Židovkou Steinovou... a tak bychom mohli zaplnit ještě desítky stránek.

Je zcela přirozené, že na počátku druhé světové války židovská kádrová kolonizace britských mocenských míst ještě zesílila. Protože anglické Židovstvo bylo těsně propojeno se zednářskými lóžemi, do tenat judaistů zcela zákonitě upadla i královská rodina. Nesmíme zapomínat, že Cromwellova revoluce byla možná jen díky financím amsterodamského rabína Menaše ben Izraele, a že Cromwell nechal krále popravít na příkaz Židů. ***Židé již tehdy potomkům popraveného krále Karla I. Stuarta i všemu anglickému panstvu dali jasně najevo, co se s nimi stane, budou-li se vzpírat židovským požadavkům.***

Z toho důvodu svolání výše zmíněného Arnolda Lize k anglickému králi Jiřímu VI. před vypuknutím druhé světové války bylo spíše jen hlasem volajícím na poušti:

„Zapřísaháme Vaše Veličenstvo, aby jednou provždy učinilo přítrž ďábelskému řádění židovského draka, aby Británie opět začala žít svým vlastním životem, a co se týče zahraniční orientace, aby následovala svůj vnitřní hlas a nikoli příkazy Židů. Spoléháme na Vaše Veličenstvo v naději, že zednářství odsoudí, místo aby je podporovalo, a že nezklame lid, který jej při korunovaci tak nadšeně vítal, a že britská monarchie bude pod jeho vedením anglická a ne židovská...“¹¹⁹

Ve své předválečné publikaci „Britský fašista“ napsal:

„... Část ministrů jsou skuteční Židé, jiní jsou Árijci, sloužící zájmům Židovstva a další se již stihli pevně se spříznit s židovskými rodinami...“ – „Diktatura v Anglii je de facto soustředěna v rukou neoficiální organizace ‚PEP‘ neboli ‚Political and Economic Planning‘. Jejím zakladatelem a vůdcem je v současné době nejmocnější anglický Žid Izrail Moisej, majitel bankovní firmy ‚Marks & Spencer‘“.

Také o tom, jak byli Židé po druhé světové válce implantováni do centra státní moci Anglie, lze psát do nekonečna. Těsné propojení Anglosasů skrze obchodně-finanční, vojensko-průmyslové, bankovní a mocensko-politické svazky se upevňovalo prostřednictvím členství ve stovkách různých judaistických, sionistických a zednářských organizací i v aristokratických klubech. Všechno se ještě pojišťovalo sňatky mezi rodinami a míšením dvou ras, což vedlo k degeneraci geneticky mnohem slabší rasy Anglosasů.

Na světě neexistuje stát, do něhož by Židé nepronikli, aniž by ho také současně nerozložili. To se stalo i s Velkou Británií. Tupá a prodejná elita bílé rasy evropských států si ani během mnoha staletí nedokázala vypracovat obranné metody a zůstala bezmocná před tlakem rasy judaistů, která vládne bohatým arzenálem zbraní, namířených proti lidstvu i tisíciletými zkušenostmi v ujařmování jiných národů a zemí bez použití zbraní.

Dokud se Britové drželi své proklamované nelítostné zásady nemísit se s jinými rasami, dokud to tvořilo základ jejich koloniální politiky, vítězili ve všech směrech a ze své země vybudovali nejsilnější světové impérium. V časech jeho rozkvětu se rasový odstup, který si Britové ve vztahu ke svým „barevným“ státním příslušníkům udržovali, považovali za „zdroj imperiální síly“. Domnívali se, že právě on poslouží k tomu,

¹¹⁹ Tamtéž, str. 35.

aby se vyhnuli „rasovému míšení“. Proto již v roce 1869 žádali „tvrdý trest pro každého Angličana, jenž by na světlo světa přivedl... smíšenou rasu.“¹²⁰

Intenzita anglického rasismu nadchla dokonce i Hitlera, který s lítostí konstatoval, že obraz „nemilosrdného Žida“ Shylocka vytvořil Angličan William Shakespeare, zatímco z pera Němce Lessinga¹²¹ vyšel zcela odlišný obrázek moudrého a lidského Žida Nathana. Anglický dramatik Žida vykreslil v antisemitském duchu, německý v opačném, filosemitském.¹²²

Britský rasismus, *oploďný judaistickým sadismem*, pak nechal vyklíčit anglickému fašismu. Za pouhá dvě století se v povědomí Angličanů pohrdání k jiným národům zakořenilo natolik, že jejich krutost vůči porobeným zemím během koloniálních válek neznala hranic. O jejich až barbarském sadismu v pokořené Indii je všeobecně známo. Když Indové již nemohli snášet takové zacházení a v roce 1857 povstali, angličtí fašisté se jich snažili pobít co nejvíc bez rozdílu. Dokonce i takové, na něž padl jenom stín podezření, okamžitě věšeli, stříleli a napichovali na bodáky. Právě po tomto povstání začali Indům říkat „černé huby“ a „od té doby je řadili k nejnižším formám života – na stejnou úroveň jako krysy, hady a hmyz...“¹²³

Stejnou míru cynismu a krutosti projevili Britové při kolonizaci Nové Anglie v Severní Americe. „Bůh tuto zemi přichystal pro náš národ, když tuzemce vyhubil mozem“ – který sem přivezli angličtí rybáři. Tvrzení, že Boží prozřetelnost určila Novou Anglii právě Angličanům, podporovalo i vypuknutí morové epidemie, jež místní kmeny vyhubila a zemi „vyčistila“ pro anglické puritány. V roce 1653 pak již z Nové Anglie „s pocitem hlubokého uspokojení oznamovali, že díky ‚zázračné činnosti velkého Jehovy‘ počet massachusettského kmene Indiánů z 30 000 poklesl na 3 000“.¹²⁴

Angličané se zvěrstev dopustili rovněž při obsazování Austrálie. Německým SS se co do krutosti a bestiality ani zdaleka nepodařilo přiblížit k anglickým fašistům. Robert Knox ve svém „Filosofickém výzkumu rasového vlivu“ o zdecimování Tasmánie Angličany psal:

„Evropané zde mohou doufat v rozkvět, jelikož... černí brzy vymizují... Budou-li místní obyvatelé střeleni stejně, jako se v některých zemích odstřelují vrány, pak jejich počet časem výrazně klesne.“¹²⁵

„V Sydney byli členové divokých kmenů utýráni a odsouzeni k nuceným pracím, v Tasmánii do jednoho zlikvidováni přestěhovanci... Všichni toužili získat půdu a nikdo z nich neměl v úmyslu černým hubám dovolit, aby jim v tom bránily... Ve chvíli, kdy některá část domorodců se zabráním své půdy nesouhlasila a chopila se kopí, začali je bez milosti likvidovat jako divou zvěř a pořádali na ně hotové štvance,“ napsal Alan Moorehead.¹²⁶

Kolik jen lží vychrlila Anglie na lidstvo, když vlastní občany a zvláště jeho elitu líčila jako zosobnění křesťanského dobrodiní, když černé vydávala za bílé, a krvavé za něžně růžové. Je to již dávno, co se v Anglii biblické křesťanské hodnoty propadly do

¹²⁰ Саркисьянц, М.: *Английские корни немецкого фашизма*, СПб, 2003, с. 38.

¹²¹ Gotthold Ephraim Lessing (1729-1781), dramatická báseň Moudrý Nathan; pozn. překl.

¹²² Picker, H.: *Hitlers Tischgespräche*, Stuttgart 1976 (?), S. 456.

¹²³ Cathryn: *Castle Britannia's Children's Reading*, Manchester 1996, p. 42.

¹²⁴ Milton, John: *Works*, Evans New York, 1831, p. 18 a 20.

¹²⁵ Knox, Robert: *The Races of Mankind*, 1862, p. 145.

¹²⁶ Саркисьянц, М.: *Английские корни немецкого фашизма*, СПб, 2003, с. 66.

ztracena a zdegenerovaná britská smetánka se beznadějně „nakazila“ liberálními viry: lží, sadismem, nenávistí k lidem, narkomanií, zvráceností a sexuálními úchytkami. – A taková svinstva Anglie ještě vydává za demokratické hodnoty, neboť, jak prohlašoval oxfordský profesor James Froude:

„... když se Britové dopouštějí takových činů, činí tak jen ve prospěch lidstva.

Jakmile však takové skutky páchá někdo jiný, jde o hřích, jenž nelze nikdy odpuštět.“¹²⁷

O britské prolhanosti kolují legendy. V tomto „sportu“ se vyrovná dokonce i judaistům. Hitler se rmoutil, že zde Němci za Angličany zaostávají. V roce 1942 se nechal slyšet, že je třeba „... německý národ... podobně, jako to umějí Angličané, naučit lhat s tou nejpřírodnější tváří...“¹²⁸

Mimořádně drzým lhaním se vyznačovali zvláště angličtí představitelé nejvyšších mocenských složek. Kupříkladu lži madame Tatcherové, premiérky Anglie v osmdesátých letech minulého století, byly soustavným předmětem skandálů, propíraných i tiskem. Je ovšem pravdou, že ji začal nenávidět i vlastní národ za obrovské úsilí ve službě judaisticko-zednářským figurám v pozadí, za podvratnou činnost vůči SSSR, za vytvoření co možná nejvýhodnějších podmínek pro mezinárodní židovský kapitál ke skoupení anglického státního majetku,¹²⁹ za koloniální válku s Argentinou o Falklandské ostrovy, za rozdrčení dělnického hnutí v Anglii i za krvavé zúčtování se severoirským lidem. Tatcherová ovšem anglickým národem pohrdala. Lidé jako ona neslouží národům, nýbrž zrudám z „Rady tří set“... Za lokajské služby byla odměněna nevýznamným titulem baronesy, ovšem ten si lze v Anglii prostě koupit i za peníze.

Ministerský předseda Anglie, Tony Blair, je jen žalostným stínem někdejších hrozných premiérů Velké Británie. Podlé manipulace s falešnými informacemi o údajných zbraních hromadného ničení na území Iráku a o tom, že Saddám Husajn cvičil bojovníky z Al Kajdy vedla k řadě ostudných skandálů nejen na půdě anglického parlamentu, ale i v celém světě.¹³⁰

Tuto neudržitelnou lež záhy nahradila jiná – v Iráku jsou prý chemické a biologické zbraně. Smrt (spíše vražda) experta ministerstva obrany, Davida Kellyho, jenž odhalil, že tzv. obžalovací svazek na Irák (o vlastnictví zbraní hromadného ničení) je *od prvního do posledního písmene vylhaný*, spočívá na svědomí T. Blaira, který v zájmu zahájení války proti Iráku klamal celý národ včetně parlamentu.

Ponechme teď stranou ministry, kteří se na první stránky londýnských novin dostávají v souvislosti s braním úplatků, s homosexualitou a pod., když samotná královská rodina až po uši vězí v mnohem horších špinavostech. Stačí se jen podívat na prince Charlese a jeho polodementní výraz. Nese všechny znaky zdegenerovaného anglického národa. Skandály související s následníkem neutichají... Jednou šlo o neskrývanou nevěru princezně Dianě s bývalou milenkou, jindy dokonce o zavraždění princezny, což potvrzují její podezření, zachycená v poznámkách, jež po ní zůstaly. Otevřeně tam píše, že princ Charles má v úmyslu ji nechat zabít. Koncem roku 2003 vypukla nová

¹²⁷ James Froude's novel *Cyril or Oceana*, 1889, Chapter XVIII, Hflle, 1928, p. 167.

¹²⁸ Саркисьянц, М.: *Английские корни немецкого фашизма*, СПб, 2003, с. 66.

¹²⁹ Byla to právě Tatcherová, která k tomu použila tzv. kuponové privatizace, jíž pak náš současný „král bosáků“ Václav Klaus u nás zopakoval za stejným účelem a z ješitnosti jí pak ještě vydával za vlastní vynález; pozn. editora.

¹³⁰ *Известия*, М. 19. 9. 2002.

aféra. Tentokrát v souvislosti s únikem informace, narážející na princevu homosexualitu a jeho nepřirozené styky s vlastním komorníkem Michaellem Fawcettem.¹³¹

Anglie se velice rychle rozkládá. Jako by nestačilo, že se homosexualita stala zcela běžným jevem, teď už se zvrhlíci mohou dokonce nechat zaregistrovat jako partneři. To znamená, že partneři téhož pohlaví dostali stejná práva, jako mají při vstupu do manželství heterosexuálové. Zvrhlíci ve vládě anglické královny tvrdí, že to prý ve vztahu společnosti k lesbičkám a homosexuálům přispěje ke „kulturním změnám“. Z uvedeného tedy plyne, že zdravá část obyvatelstva se má rovnat pederastům. A tomu se říká demokracie vyvolené panské rasy!

Co rovněž Anglii není ani trochu ke cti, je vzkvétající obchod s lidmi, a především s dětmi. Tony Blair byl tvrdě kritizován za to, že se do Anglie přivážejí ročně tisíce dětí ze zaostalých zemí, které jsou následně vystaveny různým formám násilí včetně sexuálního.¹³²

Na začátku 21. století je už zbytečné zkoumat, co s Anglií udělali světoví spiklenci. Zhruba za půl století v Angličanech otrávil liberalismem árijského ducha velmocí a svedli je k pocitu Bohem vyvoleného národa k světovládě. Za zmíněné období uštědřili Angličanům velmi drsné lekce, aby jim náhodou neselhala paměť a nezapomněli, že nemůže existovat žádný druhý „Bohem vyvolený národ“, protože takový je pouze **jeden**, a ten celý hrdý Albion pevně drží ve svých spárech!

Tu Angličané, tu Němci či zase Američané se nevědomky Židy pokoušeli pobavit prohlášením se za „vyvolený národ“. Při pohledu na současnou Anglii nepřekvapuje, že hitlerovský fašismus čerpal své ideje právě z britského rasismu. Anglie byla kolébkou rasového šovinismu, přičemž velmi mnohé převzala od judaistů s jejich falešným výkladem Starého zákona. Již na počátku minulého století anglický spisovatel Houston Stewart Chamberlain materializoval metafyzický dualismus a učinil pak z něj rasovou ideologii. Konkretizoval spekulativní pojmy a na jejich základě vytvořil celý program praktických činů.

„Všechny, kteří k nám nepatří... je nutné nemilosrdně rozdupat (...) nenávidím je z celé své duše, nenávidím a nenávidím...“ – psal Chamberlain o Židech. Byl přesvědčený, že člověk činí dobro nebo páchá zlo podle toho, jaká krev mu koluje v žilách... Odstranění „zla“, údajně zosobněného v Židovstvu, „spasí“ lidstvo a tudíž je „nezbytné zlikvidovat všechny Židy“.¹³³

Právě Chamberlain se klaněl Hitlerovi v době, kdy jej ještě prakticky nikdo neznal. V září 1923 (před mnichovským pučem) prohlášoval, že Hitler představuje sílu v „kosmickém smyslu slova“. A proč asi až do vypuknutí druhé světové války dál vycházely v Anglii fašistické noviny a časopisy, a nad vůdcem anglických fašistů, sirem Oswaldem Ernaldem Mosleyem, držela ochrannou ruku anglická vládní elita a aristokracie? Dokonce se i proslýchalo, že Mosley v roce 1936 jako budoucí premiér za panování krále Eduarda VIII. již sestavil seznam členů svého kabinetu.

¹³¹ Комсомольская правда, М. 11. 11. 2003.

¹³² Известия, М. 12. 8. 2003. – Pozn. editora: Rovněž zde jde převážně o systematické akce mafie vysoce postavených deviantů. Například na podnět bratrstva homosexuálů a pedofilů z nejvyšších kruhů USA včetně senátu a kongresu proběhla invaze Spojených států na Haiti, odkud se „dovážely“ objekty jejich zvrácené orientace a nová vláda ostrovní země tomu hodlala zabránit... A takové zrůdy v lidské podobě ještě pokrytecky vyhlásí 25. květen za Mezinárodní den pohřešovaných dětí!

¹³³ Саркисьянц, М.: Английские корни немецкого фашизма, СПб, 2003, с.

Pro Anglii je příznačné, že i když byla v roce 1939 nucena vyhlásit Třetí říši válku, britský Svaz fašistů nebyl zakázán. V době pro Albion nejtěžší sice Mosleyho internovali, ovšem měl tam čtyřpokojové apartmá s obsluhou a o jeho zdraví pečoval králův osobní lékař.

Část anglické smetánky se domnívala, že za oslabení britského impéria nesou vinu Židé, rozkládající zemi zevnitř. Proto ve vůdcích fašistického hnutí Anglie spatřovala duchovní a organizační sílu, schopnou vzkřísit někdejší věhlas impéria. Spolupracovník Mosleyho, vůdce Imperiální fašistické ligy (založené v Anglii roku 1928), Arnold Spencer Leese, „židovské spiknutí, zaměřené na podkopání Británie, spatřoval v pokračujícím otravování... anglosaské krve žlutou negroidní hordou...“ Demokracie podle něj uvolňovala cestu k nastolení židovské nadvlády.¹³⁴ V roce 1935 se Leese zasažoval za „řešení židovského problému komorami smrti“.

Anglický šovinismus a rasismus posílil také německý fašismus, a to snahou rukama Němců zničit Sovětský svaz a učinit z něj něco jako německou Indii, pravzor anglické kolonie. Angličané podobně jako Heinrich Himmler soudili, že Rusové jsou „zvířecí podlidé“. Od druhé světové války uplynulo šedesát let a ve stanu nepřátel Ruska se vůbec nic nezměnilo. Stejná bestiální nenávist k ruskému národu až podnes málem duší zdegenerované evropské mutanty, a zvláště v Anglii. Zapomněli, že to byli právě Rusové, kdo za poslední celosvětové válečné tragédie jejich hadí ostrov zachránil před totální čistkou divizemi SS. – S bezmocnou zlobou, že se nás *zatím* nedaří zničit vojenskou cestou i ze strachu před odplatou nám tito spiklenci škodí, kde jen mohou. Využívají přitom jak naše zrádce, tak pátou kolonu.

V roce 2003 ctihodný list „Guardian Tribune“ v úvodníku prohlašoval: „Rusko je jako kus lejna zabaleného do zelného listu, jež se povaluje ve špinavém chlívku.“ Kdo to napsal? Naskrz zvrácený tisk, jenž oslavuje a omlouvá zločiny spiklenců z hadího ostrova, spáchané na národech světa i ostrova, který už dávno bylo třeba srazit na dno oceánu spolu se všemi zrůdami z Ruska, jež poté, co oloupily náš národ, se tam ukrývají ve snaze uniknout před nevyhnutelným trestem.

3.

Původní obyvatelstvo Anglie nemá ani tušení, že se postupně, desetiletí za desetiletím, mění v otroka judaisticko-zednářské aristokracie. Ta je zase podřízena zločincům z „Rady tří set“. Jejich cílem je záhuba bílé rasy a nastolení kontroly nad zmutovaným lidským plemenem, které degeneruje v důsledku nepřirozeného směšování ras. Současná masa populace již nemá šanci se z hlubokého bahna vyhrabat. V roce 2004 populace Anglie dlužila na úvěrech 985 *miliard liber*, tj. 16 500 liber na každého jedince včetně nemluvňat. Takový dluh převyšuje *roční HDM* Velké Británie! Složky „Rady tří set“ mají danou situaci pevně pod kontrolou a proces směřuje k logickému konci...

Jak píše J. Coleman ve zde již častokrát citované knize, je rafinovanost zmíněné organizace tak nesmírná, že 95 procent Britů již od roku 1700 jako svůj díl dostává méně než 20 procent z bohatství země. A právě *tomu* oligarchové říkají demokracie! Elegantní a uhlazení gentlemani jsou ve skutečnosti mimořádně nelítostní. Činy, jež spáchali v Indii, Súdánu, Egyptě, Íránu, Iráku a v Turecku, se v mnohem hroznějších roz-

¹³⁴ *Gothic Ripples*, No 96, Januar 1953, p. 4.

měrech zopakují v každé zemi, jakmile bude instalován Nový světový řád – Jedno-světová vláda!

Zneužijí kterýkoli národ a jeho bohatství, jen aby si zajistili moc a rozmařilý život. Majetek britské aristokracie je velice složitě propletený a pospojovaný obchodováním s drogami, zlatem, diamanty i zbraněmi, s komercí a průmyslem, s naftou, s masmédií i zábavním průmyslem.¹³⁵

Snad nejvíce lží a tajností se nahromadilo kolem obchodu s *narkotiky*. Poprvé se opium dostalo do Anglie z indické provincie Bengálsko v roce 1683 na „čajových kliprech“ britské Východoindické společnosti. Bylo přivezeno na zkoušku ke zjištění, zda by nebylo možné učinit na něm závislým prostý lid, rolníky a nižší třídy. Angličtí rolníci a tzv. nižší třídy však kouření opia odmítli. Pokus tedy skončil fiaskem. „Tehdy se oligarchové a plutokracie pustili do hledání odbytí, jež by bylo ‚vnímavější‘.“ – A našli ho v Číně.

„V dokumentech, které jsem studoval v Indickém úřadu v části ‚Ostatní staré zápisy‘ jsem objevil důkazy, že odchod s opiem se v Číně rozběhl současně se vznikem Východoindické společnosti. Ač navenek představovala jen společnost křesťanských misionářů, ve skutečnosti šlo o ‚reklamní agenty‘, zabývající se šířením nového tovaru, tedy opia, na trh,“ uvádí J. Coleman.¹³⁶

Veškerý byznys britské Východoindické společnosti oficiálně tvořil obchod s čajem. Ovšem čajem se dá vydělat stěží jediné procento oněch obrovských částek, jež se do firmy hrnuly... Téměř 13 procent všech příjmů Indie za britské nadvlády pocházelo z prodeje bengálského opia a jeho rozšiřování v Číně, což se dělo pod britskou kontrolou; Anglie měla výhradní monopol na dodávky opia do Číny. Šlo o oficiální monopol britské vlády a královských osob! Indicko-britský obchod s opiem v Číně byl jedním z nejpřísněji střežených tajemství, z něhož se zrodily legendy, bajky a báchorky o „indických pokladech“. – Dějiny britské okupace Indie a „opiové války“ Británie v Číně představují jednu z nejtemnějších kapitol v historii západní civilizace. Není pochyb, že jakmile se současná Čína domůže postavení světové supervelmoci, náležitě se „odmění“ hadímu ostrovu za genocidu svého lidu, jíž se Angličané v průběhu několika století dopouštěli.

Čínská historie je příznačná jako živý příklad toho, jak se státy likvidují zevnitř! – Britským sadistům se nepodařilo udělat z Číny svou kolonii jen proto, že měla silnou ústřední moc a akceschopnou vládu. Ta jednotu země dokázala udržet až do poloviny 19. století. Neúspěšná kolonizace přivedla Brity k využití staletými osvědčených judaistických zkušeností – ve smyslu vnitřního rozkladu států. Opium se pro ten účel stalo hlavním nástrojem. Prostřednictvím misionářů se do Číny valil proud opia a zmocňoval se jednoho města za druhým. Lodě Východoindické společnosti ani nestačily opium v Indii nakládat a poté je vykládat ve velkých čínských přístavech. Jako hmyz se v Číně množily opiové kuřárny a pomalu obyvatelstvo vybíjely. Například jen v Šanghaji počet opiových kuřáren s licenci stoupl v letech 1791 až 1894 z 87 na 663! – Je třeba si také uvědomit, že obchod s opiem současně ze země odčerpával i obrovské finanční částky, čímž se zákonitě zpomaloval její rozvoj.¹³⁷

¹³⁵ Колеман, Д.: *Комитет 300*. М. 2001, с. 200.

¹³⁶ Тамtéž, стр. 142.

¹³⁷ Неру, Д.: *Взгляд на всемирную историю*, М. 1989, с. 224-225.

Když si pak nakonec čínská vláda uvědomila katastrofální následky expanze ochodu s opiem, vydala v roce 1800 nařízení, zakazující jeho dovoz k jakýmkoli účelům. – Ovšem Britové zákaz ignorovali a opium do Číny dováželi dál ilegálně za pomoci podplacených úředníků. V důsledku toho vláda zakázala úředníkům stýkat se s cizinci, ovšem nebylo to nic platné. Aby toho nebylo málo, roku 1834 Anglie ukončila monopol Východoindické společnosti a ochod s opiem umožnila všem anglickým kupcům, což logicky vedlo k bouřlivému nárůstu pašování drogy. To nakonec přinutilo čínskou vládu k přijetí rázných opatření. Zasluhou zvláštního komisaře pro boj s narkotiky, Lin Cej-sua, jenž učinil přísné kroky, se kýžené výsledky přece jen dostavily. Valnou část opia nechal komisař zničit a kupce pod hrozbou konfiskace lodí přinutil podřídit se čínské vládě. Ale cožpak se mohla se ztrátou takového eldoráda smířit nadutá britská koruna, drzá aristokracie a oligarchie, namlsaná pohádkovými zisky? A tak roku 1840 pod záminkou ochrany neexistující anglické cti zahájili proti Číně tzv. opiovou válku.¹³⁸ Anglické válečné loďstvo zablokovalo Kanton i další přístavní města. Čína byla nakonec nucena kapitulovat a na základě Nankingské dohody přinucena otevřít pět přístavů pro zahraniční obchod. Navíc si Anglie přisvojila ostrov Hongkong a donutila Čínu vyplatit obrovskou finanční kompenzaci za zničené opium i náklady na válku, kterou jí sama vnutila! Je příznačné, že čínský císař se tehdy na anglickou královnu Viktorii obrátil s osobním poselstvím. Uctívou formou ji upozorňoval na děsivé důsledky ochodu s opiem, jenž byl jeho zemi vnucen. Královna se mu ani neobtěžovala odpovědět!¹³⁹

Po první opiové válce následovala 1858 druhá.¹⁴⁰ Do ní se již zamíchala také Francie. A její následky byly doslova příšerné! Evroptští barbaři pochodovali na Peking,¹⁴¹ kde vyloupili, pobořili a podpálili jednu z nejkrásnějších budov města – letní císařský palác Jüan-min. V konečném důsledku Anglie Čínu silou přinutila souhlasit s další likvidací svého lidu opiem... Do té doby dějiny tak amorální a krutý zločin nepoznaly! – J. Coleman ve své knize píše:

„Každý britský monarcha měl od roku 1729 z kšeftu s opiem obrovský prospěch. V zájmu úplnosti je třeba dodat, že totéž platí o současné korunované hlavě. Ministři koruny dohlíželi, aby bohatství do jejích pokladen teklo proudem. Jedním z nich byl za královny Viktorie lord Palmerston. Jako klíště se držel zásady, že v žádném případě nelze dopustit ani sebemenší možnost přerušení britského ochodu s opiem do Číny. Jeho plán spočíval v dodávání opia čínským vládním kruhům v takovém množství, aby jejich členové byli sami zainteresováni na rozšíření zmíněného obchodu. Následně navrhoval dodávky na čas zastavit. Jakmile bude Čína sražena na kolena, přísun opia se okamžitě obnoví, ovšem již za daleko vyšší ceny s tím, že britský monopol zůstane samozřejmě zachován...“¹⁴²

Koncem 18. století byli oligarchové z řad judaistů a Britů doslova zahlceni obrovskými zisky z opiového obchodu. Jejich výnosy z něj jen v Číně převyšovaly zisky Davida Rockefellera o *několik miliard dolarů ročně!* Podle současného kurzu jde zhruba o jeden bilion... Uvedená fakta získal J. Coleman studiemi historických pramenů

¹³⁸ První opiová válka 1839-1842; pozn. překl.

¹³⁹ Tamtéž, str. 226-227.

¹⁴⁰ Druhá opiová válka 1856-1858; pozn. překl.

¹⁴¹ Vojsku velel lord Elgin; pozn. překl.

¹⁴² Колеман, Д.: *Комитет 300*. М. 2001, с. 169.

v Britském muzeu a v Indické kanceláři. Některé mu rovněž zpřístupnili vysoce postavení kolegové.¹⁴³

Čínsko-britské vztahy uzavřela Hongkongská smlouva, která pro obchod s opiem stanovila rovnocenné partnerství. Hlavním problémem takového spojení ovšem bylo, že Čína z opiového zisku žádala větší podíl. Anglie z toho vyklouzla souhlasem s předáním Hongkongu Číně (1997), přičemž ten stejně zůstal střediskem opiového obchodu. Zisk z něj si obě země rozdělily napůl. V současnosti je Hongkong centrem obchodu s *drogami i zlatem*.

Čínští producenti nedůvěřují papírovým dolarům, takže platby za drogy dostávají ve zlatě. Tím se rovněž vysvětlují rozsáhlé ochody se zlatem na hongkongské burze. Coleman píše:

„Provedl jsem rozsáhlý výzkum, abych zjistil vztah mezi cenami zlata a cenami opia. Těm, kdo mi naslouchají, zpravidla říkám: chcete-li znát ceny zlata, zjistěte si, jaká je cena jedné libry či jednoho kilogramu opia v Hongkongu.

Kritikům jsem odpovídal: Podívejte se, co se stalo roku 1997 – tedy v roce pro cenu zlata kritickém! Čínská banka šokovala prognostiky, když náhle bez varování vrhla na trh za dumpingové ceny 80 tun zlata. V důsledku toho cena zlata výrazně klesla a odborníci žasli, kde se v Číně takové množství zlata vzalo. Šlo o zlato, které Čína dostávala na hongkongském trhu za obrovské dodávky opia. V současnosti je čínská ekonomika s Hongkongem spojena natolik (nemám na mysli televizory, textil, počítače, hodinky atd.), že kdyby nebyla založena hlavně na obchodu s drogami, o nějž se dělí s Anglií, utrpěla by hodně tvrdý úder. Britská Východoindická společnost jako taková svou činnost již ukončila, nicméně potomci těch, kteří kdysi zasedali v její radě, jsou dnes členy „Rady tří set“.¹⁴⁴

Starobylé britské rodiny, které v posledních 200 letech stály v čele opiového obchodu, v němž zůstávají i nadále. Jeho nebezpečí mj. spočívá i v tom, že ohrožují národní suverenitu. Ostatně posuďte to sami ze slov velvyslance Venezuely při OSN:

„Otázka drog již dávno přestala být jen problémem zdravotním či sociálním. Změnila se v mnohem závažnější fenomén s dalekosáhlými důsledky, jež ohrožují naši suverenitu. Změnila se v problém národní bezpečnosti, protože narušuje nezávislost národa. Narkotika, ať již na ně nahlížíme z kterékoli strany – tedy z pohledu jejich výroby, prodeje či používání – způsobují naši degeneraci, hubí náš etnický, náboženský i politický život, naše historické a ekonomické výdobytky.“¹⁴⁵

Jenže *právě o to* sluhové „Rady tří set“ usilují, aby mohli nastolit vládu Nového světového řádu... V současnosti představují drogy nejmocnější zbraň, „debilizující“ a následně likvidující valnou část lidstva, a rovněž vedou k totální kontrole všech ostatních.

Tak úděsného zla se nedopouštějí novodobí Hitlerové nebo Bin Ladinové, nýbrž ctihodní pánové a dámy, hlavy pomazané, aristokracie i jejich lokaji z řad nejvyšší úřednické byrokracie. Ti všichni jsou spleteni do jednoho hadího klubka. Pokud je lidstvo nezničí, zhyne samo, protože je řízeno a ovládáno *prodejností a zradou*. Jak uvádí Co-

¹⁴³ Tamtéž, str. 146.

¹⁴⁴ Колеман, Д.: *Комитет 300*. М. 2001, с. 149-150.

¹⁴⁵ Tamtéž, str. 150.

leman, ve skutečnosti diriguje Ameriku 300 rodin a Anglii 100. Ty jsou vzájemně propojeny sňatky, bankami a různými společnostmi, nemluvě o provázání prostřednictvím Černé aristokracie, zednářstva, Řádu svatého Jana Jeruzalémského, atd. Tito lidé díky nastrčeným figurkám nacházejí spolehlivé možnosti ochrany při transportu obrovského množství heroinu z Hongkongu, Turecka, Íránu a Pákistánu, a tím také zajišťování dodávek na trhy USA a západní Evropy (v současnosti i Ruska), a to s minimálními výdaji a rizikem.

Občas jsou dodávky narkotik zadrženy a konfiskovány. Zpravidla jde o obyčejnou komedii pro uklidnění veřejnosti, anebo takové zboží patřilo novým organizacím, pokoušejícím se do kšeftu proniknout. V tom případě se konkurence neutralizuje přesnou informací příslušným mocenským složkám, kde se očekává náklad a kdo je jeho vlastníkem. „Velké kšefty“ samozřejmě probíhají nerušeně dál. Vždyť heroin je příliš cenný! Za zmínku stojí i fakt, že operativní pracovníci americké Agentury pro boj s drogami mají do Hongkongu vstup zakázán.

Protože se nemilosrdnou kontrolou drogového obchodu zabývají vysoké složky „Rady tří set“, je na místě z knihy Johna Colemana uvést zde alespoň malou část jmen zločinců z tzv. světové elity, kteří byli a jsou členy této fašistické Rady, hubící systematicky lidstvo:

Její Veličenstvo královna Alžběta II.; Haakona VII., norský král;¹⁴⁶ Její královská Výsost Margarette II.;¹⁴⁷ dánský král Frederik IX.; savojská princezna Beatrix; Henry Kissinger; Olof Palme;¹⁴⁸ princ Rainier a mnozí další. Nacistickým zrudám Německa se ani nesnilo o rozsahu zločinů proti lidstvu, jichž se tyto aristokratické bestie a členové tzv. elity dopustily.

MOSKVA 1991 – CHABAD – NEW YORK 2001

1.

Státní výbor pro mimořádné události (SVMU), že je dítkem Chabadu? Co asi tak mohou mít společného události ze srpna 1991 v Moskvě a ze září 2001 v New Yorku? Ukazuje se však, že je nejen cosi spojuje, ale že jde dokonce o články jednoho řetězu, jenž směřuje k nejzlověstnější a nejnebezpečnější organizaci – jmenuje se „Rada tří set“. Někdejší pracovník zvláštních služeb Anglie, J. Coleman, ji označil za světového spiklence.

Do třetího tisíciletí nevstoupili spiklenci s výsledky, jaké si naplánovali po druhé světové válce a s nimiž ke konci minulého století počítali. Po globální třetí světové válce – tzv. studené (1946-1991) – dosáhli nejvyššího vítězství likvidátoři Sovětského svazu, kteří se následně zmocnili Ruska... Nicméně Nový světový řád se jim k roku 2000 nastolit nepodařilo. Navíc se objevily nové globální síly, které jsou schopny všechny jejich plány překazit.

¹⁴⁶ 1872-1957; pozn. překl.

¹⁴⁷ Od r. 1972 dánská královna, dcera Frederika IX.; pozn. překl.

¹⁴⁸ 1982-1986, předseda vlády Švédska, 1. 3. 1986 zemřel po atentátu, spáchaném 28. 2.; pozn. překl.

Jako bájný fénix z popela tisíciletého nebytí povstává Čína, kterou v současnosti již nikdo nemůže napadnout, aniž by sám utrpěl smrtící protiúder.¹⁴⁹ Do let 2020 až 2030 se Čína dostane na první místo ve světě ohledně HDP a bude mít okolo půl druhé miliardy obyvatel. Vojenské i průmyslové síly nabývá rovněž sousední Indie, která do počtu obyvatelstva může Čínu ještě předstihnout. Ovšem nejnebezpečnějším prvkem se pro světové spiklence stává islámský svět. Ten v 18. až 20. století zaznamenal úpadek, následně netečnost a fázi obskurnosti, avšak na konci 20. století dostal povzbudivý impuls, jenž na počátku 21. století vedl k formování silného a sebevědomého etnického systému, sjednocujícího téměř miliardu muslimů. V období let 2020 až 2030 se islámský svět může rozrůst až na 1,2-1,3 miliard lidí s obrovským finančním a duchovním potenciálem.

Zatímco po celé uplynulé století světoví spiklenci loupili a ničili Rusko, Sovětský svaz a následně zase Rusko, nástup svých mnohem hrozivějších protivníků – z pohledu ekonomiky, duchovní síly a odvahy – poněkud podcenili. Aby tedy nové protivníky mohli srazit na kolena, musejí světoví spiklenci přeskupit síly a prostředky, což také urychleně dělají. Zvítězí ten, kdo si vlastní rozvoj zajistí potřebnými zdroji. Proto budou někdy v letech 2020 až 2030 pod praporem nevyhlášené čtvrté světové války zuřít boje, v nichž půjde o energetické zdroje (ropu, plyn, uran) včetně pitné vody. Hlavním bitevním polem budou nejpravděpodobněji Rusko a Blízký východ. Nikdo nemůže zaručit, že zmíněná válka nakonec nepřeroste v „horkou“ – pátou světovou – a s „Radou tří set“ jako vítězem.

Jak jsme si již výše ukázali, po smrti královny Viktorie, hlavy benátských guelfů,¹⁵⁰ se část aristokratů rozhodla, že v zájmu získání moci nad celým světem je nezbytné, aby představitelé šlechty „svůj osud“ v celosvětovém měřítku spojili s neurozenými, nicméně mimořádně silnými vůdci korporací.¹⁵¹ V důsledku toho byly dveře k absolutní moci otevřeny i „prostému plebsu“.

Korunovaní potomci feudální šlechty tedy vstoupili do aliance s „obyčejnými lidmi“ z korporací – a to konkrétně s mezinárodní židovskou oligarchií z oblasti byznysu, bankovníctví, vojensko-průmyslového komplexu, masmédií, armády, tajných služeb a kulturně-zábavní sféry. Všichni jsou vzájemně propleteni členstvím v judaisticko-zednářských lóžích, ortodoxních židovských a sionistických organizacích případně sňatky s představiteli dynastií a mocných korporací.

Zde je nutné připomenout, že ve středověké Evropě se feudálové dělili na dvě hlavní části. V čele jedné stála církev vedená římským papežem, která si činila nároky na uplatňování nejvyšší autority. Její stoupenci ve 12. až 13. století dostali italské jméno

¹⁴⁹ Zde se autor nechává poněkud unášet neopodstatněným optimismem. Pro příklad nemusel chodit daleko. Sovětský svaz s jeho celým blokem rovněž „nikdo nemohl napadnout, aniž by sám utrpěl smrtící protiúder“, a přesto se ten během velice krátké doby zevnitř zhroutil. Tytéž mechanismy mají světoví spiklenci také proti Číně v podobě páté kolony i domácích zrádců, jejichž oddanost mají mnohonásobně pojištěnou, a stejně jako v bývalém SSSR ovládají i čínské finance i ekonomiku zatažením do světového obchodu prostřednictvím svých kádrů na klíčových místech. Totéž platí s nepatrnými obměnami o Indii, islámském světě, atd.; pozn. editora.

¹⁵⁰ Politický směr v Itálii 12. až 15. století, vzniklý v souvislosti s bojem za vládu v Itálii mezi Svatou říší římskou a papežstvím. Guelfové podporovali římské papeže. Ve 14. století se guelfové ve Florencii řadě dalších městských států rozdělili na černé (strana nobilů) a bílé (strana bohatých měšťanů); pozn. překl.

¹⁵¹ Tj. se světovou oligarchií; pozn. překl.

guelfové (podle Velfů, vévodů Saska a Bavorska, bojujících proti císařské dynastii Hohenstaufů). Stoupenci imperátorů si říkali ghibellini.¹⁵² Jedni jako druzí byli katolíci a v otázkách víry se z počátku lišili jen málo. Zatímco guelfové se opírali o autoritu římské kurie a kněžstva, ghibellini zastávali koncepci vlády císaře, stojícího nad mocí papeže.¹⁵³

Právě složky zmíněné Rady po druhé světové válce projevem W. Churchilla ve Fultonu 5. března 1946 zahájily třetí světovou (studenou) válku proti Sovětskému svazu a zemím východní Evropy. Studená válka nebyla namířena proti komunismu, jak to deklarovali západní politici, jestřábi a rusofobové nejružnějšího kalibru, tisk a televize, nýbrž proti globálnímu protivníkovi, který jim stál v cestě k nastolení Nového světového řádu. Dlouhá tichá válka „Rady tří set“ proti Sovětskému svazu skončila pro ně triumfální operací v srpnu 1991. Nesla krycí název Státní výbor pro mimořádné události.

Světoví spiklenci z posledně jmenovaného výboru tedy jednali podle přesně vypracovaného a úzkostlivě dodržovaného plánu. Maximálně při tom využívali pátou kolonu zrádců z vládních struktur a státních institucí SSSR. Na počátku léta 1991 byla de facto zakončena přípravná práce pro předání moci zrádcům z nejvyšších vládních složek – lidem, jež vytáhl z neznáma M. Gorbačov –, mladým spiklencům, vedených Borisem Jelcinem.

KGB, přesněji určitá zasvěcená část jeho vedení, se tohoto procesu aktivně zúčastnil. Ne náhodou se J. Coleman ve své publikaci odvolává na fakt, že KGB byl prošpikován agenty „Rady tří set“ a že Lubjanka byla těsně propojena s jejími složkami. Přesto se nyní raději podívejme na skutečnosti, vztahující se k naší současnosti. Již dávno není tajemstvím, že jednotlivá oddělení KGB se aktivně podílela na vývozu obrovských finančních prostředků, vojenské techniky, strategických materiálů, diamantů, zlata, ropy a dalších surovinových zdrojů – a to na příkaz vedení SSSR v čele s Gorbačovem.

Roku 1988 Gorbačov jmenoval předsedou KGB nevýrazného človíčka V. A. Krjučkova, který nikdy nebyl profesionálním rozvědčíkem. Jeho jedinou předností byla na prostá oddanost svým bezprostředním šéfům a možná se také řídil určitými, pro nezasvěcené jen sotva známými pokyny. Pro danou situaci je charakteristický fakt, uvedený v novinách *Duel*:

„Důstojník bezpečnostní služby velvyslanectví SSSR v Kanadě jednou náhodou v malé restauraci narazil na ambadora A. Jakovleva (budoucí šedou eminenci perestrojky) v hovoru s jakýmsi cizincem. Když si sledováním zjistil jeho jméno, požádal moskevské ústředí o informace o daném subjektu. Odpověď jej šokovala! Jak se totiž ukázalo, oním mužem byl občan USA, vysoce postavený pracovník CIA.

Důstojník tedy do Moskvy poslal zprávu o případné spolupráci A. Jakovleva s CIA a navrhl zahájit jeho aktivní zpracování. Okamžitě byl povolán na Lubjanku. Zde jej přijal Krjučkov a dozvěděl se od něj, že to nemá v hlavě v pořádku, že nesplňuje nároky na své služební postavení, překračuje pravomoci, atd. Snížili mu hodnost a odsunuli jej na podřadné místo do Volgogradu.“¹⁵⁴

¹⁵² Podle německého hradu Weiblingen; pozn. překl.

¹⁵³ Někde tam se již skrývají prvopočátky pozdějšího tragického rozkolu v Církvi – přesněji řečeno proti Církvi –, které pak vyvrcholily v pozdějším protestantství; pozn. editora.

¹⁵⁴ *Дуэль*, М. № 45, 2000.

O roli A. Jakovleva při likvidaci naší země vědí snad všichni, ovšem o lidech jako je Krjučkov se toho příliš neví. Přejděme tedy ke konci osmdesátých let minulého století, do doby likvidace SSSR rukama Gorbačova a jeho smečky, k tzv. Státnímu výboru pro mimořádné události (SVMU).

Všichni ze SVMU byli jmenováni Gorbačovem. Jak je známo, do nejvyšších státních funkcí instaloval výlučně lidi, kteří mu byli oddáni a tudíž mu vděčili za svou kariéru, postavení i odpovídající privilegia. Domnívat se tedy, že Gorbačova kdosi zradil, jak se svého času tvrdilo, je naprostý nesmysl. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak vystává otázka – proč tak neučinili již dříve, v letech 1987-1990, kdy i slepý musel vidět, že v čele státu stojí nepřítel a zrádce? Proč jej nezavřeli, když rozvracel zemi, likvidoval vojensko-průmyslový komplex – základ naší ekonomiky; když zradil a vydal východní Evropu včetně NDR, když podporoval separatismus a rozpoutal krvavé konflikty mezi národy, když ničil ekonomiku země, když v naší zemi legalizoval mezinárodní podvratné sionistické a zednářské složky a nejrůznější náboženské sekty, když schvaloval otevření pobočky sionisticko-zednářského řádu B'nai B'rith v Moskvě a rádia Svoboda, což financovala CIA, když zemi mohl loupit každý, komu se jen zachtělo, atd., atd.?

Mimochodem, všichni „hrdinové“ SVMU byli mocnými po „osvobození“ odměnění a dostali se (včetně jejich potomků) k různým sinekurám – v byznysu, bankovníctví a politice. Všichni, kromě Borise Puga (ministra vnitra SSSR), byli spiklenci. Ovšem ne proti Gorbačovovi, nýbrž důsledně s ním proti celé zemi a národu. Není tedy pochyb, že tato banda zdegenerované stranické nomenklatury Gorbačova i chátra kolem Jelcina plnily stejný úkol, který jim zadali stejní „velitelé“, zaoceánští loutkoherci ze sionisticko-zednářských struktur. Stěžejním posláním jedněch i druhých bylo pokojné předání moci, vylučující vypuknutí občanské války. Samozřejmě nikoli z obavy, aby snad nezahynuli lidé, nýbrž ze strachu, že by v jejím průběhu mohly být zničeny největší podniky na těžbu surovin, jež Západ tak potřebuje, a samozřejmě hlavně proto, aby se „nepovolání“ nezmocnili jaderných zbraní, jimiž by případně mohli zasadit smrtelný úder USA, Evropě a tedy i hlavnímu doupěti bestie – Londýnu. Anebo, Velký Staviteli Všehomíru uchovej, aby se snad neobjevil *ruský* vůdce, jenž by se postavil do čela ozbrojeného lidu a svrhl prokletou okupační vládu!

Nejméně od roku 1988 se datují těsné kontakty M. Gorbačova s jednou z předních sionisticko-zednářských složek – s Trilaterální komisí. Jako prostředník tehdy figuroval finanční dobrodruh, zednář a agent izraelské tajné služby Mossadu, George Sörös. Počátkem následujícího roku se Gorbačov tajně stává členem zmíněné komise a setkává se s její „hlavou“ a kurátorem pro Sovětský svaz – Davidem Rockefellerem. Koncem roku 1989 se Gorbačov se svými nejbližšími spolupracovníky – A. Jakovlevem, E. Ševardnadzem, G. Arbatovem a dalšími – sešel na Maltě s tehdejším prezidentem USA G. Bushem starším. Jak byli již tehdy mnozí přesvědčeni, právě Malta se stala místem osudových dojednání mezi Gorbačovem a Bushem ohledně scénářů, jejichž realizace zanedlouho vedla k rozpadu SSSR a východní Evropy.¹⁵⁵

Je příznačné, že den před „pučem“ do Moskvy v tichosti přijela z Paříže devítičlenná skupina judaistických zednářů v čele s jakýmsi individuem, jež se drželo v pozadí, jinak členem zednářské lóže „Puškin“. Ta byla v SSSR otevřena již v roce 1990. Tento Žid, který emigroval z Oděsy v roce 1922, se bez ohledu na události, které v té době

¹⁵⁵ Платонов, О.: *Тарновский венец России. Тайная история масонства*, М. 1996, с. 409.

v Moskvě právě probíhaly, věnoval podvrtné lóžové činnosti, aniž by se nějak zvlášť tajil s tím, že KGB de facto neexistuje. A 30. srpna 1991 otevírá zednářskou lóži „Novikov“.¹⁵⁶ Přímo se vnučuje předpoklad, že zmíněná skupina dobře věděla o nastávajících událostech i o tom, že SVMU je pouhou fraškou, zinscenovanou jenom pro národ. V opačném případě bychom se museli domnívat, že šlo o naprosté idioty, neboť pouze ti by se zabývali podvrtnými akcemi a zůstávali by v zemi, kdy v ní dochází k „převratu“.

V této souvislosti rozhodně nejsou bez zajímavosti slova někdejšího charkovského rabína Eduarda Chodose o plánech chasidů z fašistické sekty Chabad, což je *největší a nejvlivnější křídlo světového ortodoxního Židovstva, které drží pod krkem vládu USA*. V době, kdy Chodos ještě nebyl hlavním rabínem Ruska, mu představitel nejvyšších kruhů Chabadu – Berl Lazar – daroval album (vydané v New Yorku roku 1989!) s názvem „Stejný časový úsek. Čtyřicet let“. Šlo o jakési chabadské „evangelium.“ V albu jsou všechny fotografie doplněny určitým znakem. Tak na jedné je například zobrazen projekt chabadského centra v Moskvě. Jako místo byla pro něj určena Mariina Rošča. Album vzniklo v časech, kdy byl SSSR ještě alespoň navenek pevný a nikdo neměl ani potuchy, že se zde jednou objeví členové této fašisticko-judaistické sekty, a kdy do založení SVMU zbývaly tři roky. Projekt z alba v současnosti již stojí v Mariině Rošči na místě bývalé synagogy. Když se v září 2000 otevíral, tleskali mu přední činitelé Ruska včetně mistera Putina!¹⁵⁷ Pozoruhodné jsou rovněž další snímky alba. Například Rudého náměstí v Moskvě a Světového obchodního centra v New Yorku, které bylo 11. září 2001 zničeno teroristickým útokem.

Jakmile se „provalil“ tzv. puč SVMU, mnozí zdravě uvažující lidé přemítali o spouště absurdních skutečností a nejasností, k nimž v srpnu 1991 došlo. Dokonce i nezasvěcení Američané byli šokováni nesmyslností moskevských událostí. Kupříkladu odborník z amerického týdeníku Newsweek, D. Voller, se v rozhovoru pro dopisovatele petrohradských novin „Čas“ nechal slyšet:

„Mimořádné překvapení u expertů z CIA vyvolal fakt, že nebyli okamžitě internováni mister Jelcin a jeho stoupenci z ruského vedení (řadoví pracovníci CIA samozřejmě nemohli znát to, co jejich vedení, tedy že v Moskvě byla rozehrána fraška, naplánovaná v USA). O účasti Gorbačova na spiknutí SVMU byla přesvědčena i většina emigrantů z SSSR.“¹⁵⁸

Již výše zmíněný E. Chodos, který věděl o mnoha judaistických tajemstvích, píše:

„V červenci 1991 po všesvazovém setkání hnutí Chabad v moskevském hotelu Kosmos jsem už znal celé chabadské vedení, pracující v SSSR...“

Po vypuknutí srpnového puče v roce 1991 Moiša Moskovič,¹⁵⁹ vyslanec Lubavičského rebeho, k němu zůstal klidný a lámanou ruštinou prohlásil: „... Rebe všem řekl, aby setrvali na svých místech.“ Dva dny na to, 22. srpna, s úžasem v televizi sledoval, jak v době mimořádného sjezdu lidových poslanců RSFSR, vedeného B. Jelcinem, do sálu v černých kloboucích a kaftanech napochodovali šéf Chabadu v Rusku Berl Lazar (v současnosti hlavní rabín Ruska a zemí SNS) a jeho soukmenovci.¹⁶⁰

¹⁵⁶ Платонов, О.: *Россия под властью криминально-космополитического режима*, М. 1998, с. 44.

¹⁵⁷ Ходос, *Еврейский синдром 2½*, Харьков 2002, с. 148-149.

¹⁵⁸ *Час пик*, Л-д, № 35, 2. 9. 1991.

¹⁵⁹ V současnosti hlavní rabín Charkova a charkovské oblasti; pozn. překl.

¹⁶⁰ Ходос, *Еврейский синдром 3*, Киев 2002, с. 97.

Již v září roku 1991 se setkaly delegace vedoucích činitelů šesti hlavních židovských komunit SSSR pod vedením Berl Lazara, aby si v předvečer porcování Sovětského svazu „nastavily velitelský čas“.¹⁶¹ – E. Chodos, jenž byl také členem delegace, se ve Washingtonu sešel se senátorem Joe Liebermannem, ortodoxním Židem a chránněncem Chabadu. Při projednávání různých otázek v americkém senátu – včetně postavení Židů v SSSR – Liebermann mezi řečí prohodil, že Sovětskému svazu zbývá už jen několik měsíců života. To se stalo 1. září 1991. A co víc, Chodosovi rovněž prozradili, kdo se pod příslušné dokumenty – tedy de facto ortel – podepíše, protože právě v Rusku, na Ukrajině a v Bělorusku chabadský výsadek pracoval nejaktivněji. Zde se připravovaly kádry a rozpracovávaly plány dalších aktivit židovských komunit.¹⁶²

Abychom za tímto tématem již mohli udělat tečku, musíme se znovu začíst do knihy J. Colemana „Rada tří set“:

„Jeden ze zakladatelů Římského klubu, Aurello Peccei a autor knihy ‚Před propastí‘ ukázal, že plány zmíněného Výboru jsou plány na *pokoření člověka, jehož nazval nepřitelem*. Peccei citoval Felixe Dzeržinského, jenž svého času v době vrcholícího rudého teroru s mnoha miliony zabitých Rusů Sydney Reillymu řekl: ‚Proč by mě mělo znepokojovat, kolik lidí zahyne? Dokonce i křesťanská bible tvrdí, že o člověka se postará Bůh. Pro mne jsou lidé z jedné strany mozky a z druhé továrny na hovna.‘¹⁶³

„Sydney Reilly byl operačním pracovníkem MI-6. Jeho úkolem bylo sledovat Dzeržinského činnost. Předpokládá se, že jej zastřelil právě jeho přítel Felix, když chtěl z Ruska uprchnout. Vyhržoval totiž, že odhalí roli ‚Rady tří set‘ při nastolování kontroly nad ropnými ložisky v Baku, i rozhodující funkci, kterou sehrál poskytnutím pomoci Leninovi a Trockému v době bolševické revoluce. Události, k nimž došlo po roce 1991, plně odpovídaly tomu, co Peccei ve svých knihách napsal.“¹⁶⁴

Vraťme se ještě k E. Chodosovi a k proslulému albu, vydanému roku 1989 v New Yorku. Na jedné z fotografií je zachyceno Rudé náměstí v Moskvě. V pravém horním rohu je znak budoucího vítězství nad poraženým Ruskem – portrét Lubavičského rabína, vůdce judaisticko-fašistické sekty Chabad. A skutečně k onomu vítězství nad poraženým Ruskem došlo právě zde, když několik let po rozpadu SSSR po náměstí vítězně projely chabadské tanky a po nich auta, v nichž se chabadští vůdci prohánějí městem a pomáhají Židům splnit jedno z přikázání tóry.

Na znamení vítězství nad Ruskem byla v roce 1998 vydána v Izraeli publikace pro „vnitřní potřebu“, nazvaná „Nepokoření“. Pojednává o vyhnání Chabadu ze SSSR a jeho návratu, jež končí následujícími slovy:

„Židovstvo a tóra již nejsou v ilegalitě. ‚Tanky‘ na Rudém náměstí už nejsou snem. Příliš dlouho Židé riskovali, až příliš mnoho ze své duše vydávali a zhusta i životy pokládali, aby to už nebylo snem.“¹⁶⁵

¹⁶¹ Pojem z vojenské terminologie. Před zahájením operace si podřízení srovnávají svůj čas na hodinách podle času velitele; pozn. editora.

¹⁶² Tamtéž, str. 98-99.

¹⁶³ Колеман, Д.: *Комитет 300*. М. 2001, с. 210.

¹⁶⁴ Tamtéž, str. 211.

¹⁶⁵ Ходос, *Еврейский синдром 2½*, Харьков 2002, с. 149-150.

Od jejich okupace Ruska v roce 1991 uplynulo 13 let. Za tu dobu rukama svých chráněnců dovedli zemi do stavu, z něhož se nelze vyhrabat *mírovou cestou*. Zrádci a pátá kolona dostávali zcela konkrétní úkoly: zmocnit se vedoucích pozic v zemi; přivlastnit si největší ropné, plynové i ostatní surovinové zdroje, plynovody a ropovody včetně infrastruktury těchto odvětví; vybudovat kontrole podřízený finančně-bankovní systém, aby bylo možné držet na uzdě nekontrolovatelné mocenské oblasti, vojáky a lid; zlikvidovat všechna odvětví na produkci zboží; zmocnit se kontroly a zprivatizovat vojensko-průmyslový komplex; rozložit a odzbrojit armádu; vytvořit v zemi takové sociální a životní podmínky, které povedou k rychlému vymírání domácího obyvatelstva a zejména – v souladu s plány „Rady tří set“ – rozporcovat Rusko na menší surovinové enklávy.

Vláda se snaží držet národ v informačním vakuu a krmí jej oficiální lží. Tak např. byly zkonfiskovány všechny výtisky publikace se statistickými údaji o skutečném stavu ekonomiky a předních průmyslových odvětví. ... Prostřednictvím kontrolovaných masmédií výkonná moc implantuje do vědomí národa dezinformace a vykresluje mu iluzi skvělé situace – a to v době, kdy národ umírá při hladovkách, jimiž se snaží si vynutit zadržovanou mzdu. Něco takového se nedělo ani za Hitlera na našich okupovaných územích!

Situace je následující: v období let 2000-2004, tedy za pět roků, nebyla vyřešena ani jediná strategická otázka ohledně obnovy ruského potenciálu. Dokonce jsme nezaznamenali ani náznak snahy něco v tom směru udělat kromě demagogického slovíčkaření a bohapustých slibů. Říkají nám, že v průběhu pěti let se podařilo zachovat celistvost státu, jenže to by se dalo zvládnout za tři měsíce. Stačilo by přece zastřelit pár největších idiotů z řad loupeživých gubernátorů a desítky jich na doživotí poslat na nucené práce... Naše vlast by si upevnila pozice natolik, že by ji už nerozdělila ani jaderná bomba.

Stojí před námi šest globálních strategických problémů:

1. *Rozvrácený průmysl a ekonomika.*
2. *Loupeživé rabování surovinových zdrojů.*
3. *Absence národnostně semknutého lidu.*
4. *Prodejnost a korupce vládnoucí „elity“.*
5. *Moskva, jež ztratila politicko sjednocující status Ruska.*
6. *Silné sionisticko-zednářské podvrtné struktury, likvidující Rusko.*

Vyřešili jsme za oněch pět let třeba jeden jediný problém? Nebo jej alespoň nastolili k řešení? Rozpracovali jsme byť i jen jediný problém do strategických plánů na jeho vyřešení? NE! Jaké bludy nám tedy hlásají z televizních obrazovek? Bez vyřešení zmíněných šesti problémů nelze splnit žádný taktický úkol. Nejdůležitější odvětví země zkolabovala. Závislost státu na surovinách se dramaticky zvýšila. Sjednotit okradený národ vylhanou demagogií nelze ani za sto let! „Boj“ s korupcí spočívá ve střelbě na králíky, zatímco velká zvířata vládnoucích zlodějů a šejdířů z řad byznysmenů si v poklidu prospívají. O vyčištění Moskvy od nich samozřejmě vůbec neuvažují, o sionisticko-zednářských strukturách ani nešpitnou... Co je to tedy za vládu, a komu vlastně slouží?

V nepříliš vzdálených letech se důsledkem řady ekonomických, technických a demografických faktorů uzavře proces nevratného sražení Ruska do pozice surovinového zdroje na úrovni třetího světa; s konečnou platností se zakotví status quo a lidu uloupe-

ný majetek zůstane vládnoucí nomenklatuře lupičů; odzbrojená armáda s demoralizovanými důstojníky a zlodějskou generalitou bude pod pláštěm snižování počtu jaderných zbraní definitivně zlikvidována... Kdy náš vzdělaný lid – který se ovšem dosud nenaučil přemýšlet – konečně začne uvažovat, kdo a kde vypouští kouřové clony a hází mu písek do očí, a kde začíná skutečná práce, přinášející konkrétní výsledky?

Po těžkém roce 2005 a následném pádu v roce 2006 zanedlouho začnou Rusko dělit na surovinové enklávy. Proběhne to za zvuků fanfár a jáсотu pseudovlastenců, kteří budou žvanit o výhodnosti takového zločinu s tím, že regiony dostanou více samostatnosti a umožní to příliv zahraničních investic. – Západ si už Rusko podle svých zájmů a ekonomických potřeb rozdělil.

Celý proces bude samozřejmě probíhat za nelítostného soupeření lovců cizího bohatství. Uvnitř státu nemá kdo vzdorovat. Boj o ruské zdroje bude bezohledný, protože ve hře je „zlatá miliarda“, ale také úspěch Západu ve čtvrté světové válce proti islámskému světu a Číně.

Bushismus proti Americe! Jako spolu souvisejí rozpad Sovětského svazu a tzv. puč SVMU z 19. srpna 1991 s útokem na „dvojčata“ Obchodního centra v New Yorku 11. září 2001? ***V obou případech figuruje jeden a tentýž zákazník, který si objednal, stejní sponzoři, stejné metody a stejní organizátoři. Pouze vykonavatelé jsou různí.*** Než se začneme zabývat událostmi, které následovaly, i různými nejasnostmi a nesmyslnými situacemi onoho tragického 11. září 2001, podívejme se nejdříve na to, co jim předcházelo.

Na počátku tohoto tisíciletí světoví spiklenci svých konečných cílů ještě nedosáhli, protože ***globální geopolitická válka***, kterou rozpoutali v roce 1848, neskončila ani rozpadem Sovětského svazu. Na několik let je oslabila všeobecná euforie z tohoto strategického vítězství. Řada již dříve rozběhnutých podvratných projektů se začala zpomalovat. Život šel dál a přinášel nové a nové problémy. Soustavná potřeba nafty první desítky vyspělých států Západu, Číny a Indie vedla k růstu cen energií za současného nízkého tempa růstu ekonomického. To zase samozřejmě vedlo k zvyšování inflace, cen spotřebního zboží a k poklesu příjmů obyvatel zmíněných zemí.

Takový vývoj vnitřní ekonomické situace vyspělých států spolu se stagnací mezinárodní finanční soustavy tyto země přinutil snížit výdaje na výrobu, především na úkor poklesu průmyslové produkce a snížení počtu pracovních míst. To zase pochopitelně vedlo k nárůstu nezaměstnanosti a sociálnímu napětí, zejména v Americe, jejíž ekonomika je těžce nemocná, o jejím dolaru ani nemluvě.

Ekonomika Západu a především USA se stále více stávala rukojmím zemí Blízkého východu, které vládnou téměř 60 procenty světových zásob ropy. To odedávna vyvolávalo závist, ale také nenávist zemí, jež na nich byly závislé. Tajné přání zmocnit se řečených zdrojů Západ nikdy neopouštělo, a tím spíše USA, drtiče kostí, který sice není schopen přemýšlet, ale o to lépe dokáže ničit.

Druhý aspekt geopolitické situace spočíval v záměrech „Rady tří set“ ponechat na Zemi „jednu zlatou miliardu“ a „přebytečné jedlíky“ – tedy 3-4 miliardy – prostě vyhubit! Na dosažení uvedeného cíle se zaměřily stovky podvratných organizací Rady po celém světě. Zmíněný aspekt ovšem od osmdesátých let minulého století povzbudil islámský svět. Ve snaze využít ho v boji se Sovětským svazem to vyprovokovali sami Američané. Rozdíl mezi tím, co by po sobě zanechaly USA, a co po sobě zanechal SSSR, je nebetyčný.

Po rozpadu SSSR, jak už to tak bývá, zůstaly školy, nemocnice, kulturní zařízení, bytový fond atd. Po USA by zůstaly jen jámy po bombách, drogy, rozkradené národní bohatství a zničená města. V posledních letech rozvoj muslimských zemí nabral určitou dynamiku. Příklady vzkvétající Malajsie, bouřlivě se rozvíjejícího Íránu, Pákistánu i dalších zemí, a také bojující lid Palestiny – to všechno do žil islámského světa vlilo novou a silnou morální i psychologickou mízu. Začalo být jasné, že islámský svět, jenž čítá miliardu obyvatelstva a disponuje stovkami miliard „ropných“ dolarů, se v brzké době může změnit nejen v silného soupeře, ale co je horší, v odpůrce, který by přerušením dodávek ropy mohl kriticky ohrozit ekonomiku USA a Západu.

Třetím aspektem geopolitických problémů Západu je Izrael, který je pevně v ruce světového sionismu. Západní Evropa a zejména ovšem USA jsou nuceny bojovat se světem, a především s arabským, v zájmu zajištění bezpečnosti Izraele! Navíc se někdejší spojenec USA – Irák – stal nesmiřitelným nepřítelem Izraele za jeho zločiny na lidu Palestiny i v mnoha dalších islámských zemích. I pro ně je Izrael nepřítelem číslo jedna.

Všechny uvedené problémy se zhustily do jednoho jediného – do *islámského světa* jako hlavního zdroje bolestí hlavy Západu a USA. Ten totiž zosobňuje hlavního protivníka světových spiklenců v podobě „Rady tří set“. Bylo tedy třeba okamžitě přijmout potřebná opatření k neutralizaci odpůrce světového sionismu, Izraele a Západu, dokud daleko horší nepřítel – Čína – ještě nedosáhl takové ekonomické i vojenské síly, kterou nebude možné zdolat.

Aby judaisticko-zednářští spiklenci mohli zahájit globální tažení proti islámskému světu, musejí nejdříve zajistit bezpečnost Izraele, jenž měl dva hlavní problémy: Palestinu a Irák. Nejprve tedy bylo nutné vyprovokovat Palestince k odplatě a následně je obvinít z terorismu, rozpoutat nový konflikt mezi Palestinou a Izraelem, a zadusit zrod palestinského státu. Je zcela jasné, že vyhánění, mučení a zabíjení pokojných Palestinců Izraelem vyvolá další kolo zuřivého střetu arabských islámských zemí daného regionu na jedné straně a Izraelem a USA na straně druhé.

Jakmile bude blízkovýchodní situace v důsledku obětí na obou stranách rozpálena do běla, propagandistická mašinérie „Rady tří set“ začne do celého světa vyřvávat a vykreslovat obraz teroru, údajně rozpoutaného Palestinci a islámskými zeměmi, které je podporují. Nastává čas vyprovokovat nějakou globální tragédii a obvinít z ní muslimy a celý islámský svět.¹⁶⁶ A vyprovokovat proti komu? Samozřejmě proti USA!

Za první: jde o spojence – lépe řečeno vazala – Izraele; *za druhé:* disponují obrovskou vojenskou silou, schopnou také samostatně uskutečnit vojenské operace po celém světě; *za třetí:* mají zdroje ke globálnímu tažení proti islámskému světu; *za čtvrté:* sionisticko-zednářské elita USA patří nejen do „Rady tří set“, ale také do tisíců jejich dalších složek.

Před prezidentskými volbami v USA roku 2000 se situace mezi Palestinci a Izraelci začala stabilizovat a měla blízko ke kompromisnímu řešení. Ariel Šaron, nepotrestaný terorista se čtyřicetiletou „praxí“, kat a sadista, který svého času v uprchlických táborech Šabra a Šatíla přichystal palestinským ženám a dětem krvavou lázeň, se měsíc

¹⁶⁶ A západní veřejnost bohužel pořád ještě na sionistickou propagandu „slyší“. Po teroristických útocích na New York a Washington 11. září 2001, s nimiž islámský svět jako takový neměl absolutně nic společného, se v amerických městech začaly objevovat nápisy „Zabíjejte Araby!“ a pod.; pozn. editora.

před volbami v doprovodu ochranky a vojáků „producíval“ po Chrámové hoře v Jeruzalémě, přičemž poskvrnil pro muslimy posvátnou půdu – mešitu Al Aksá. Reakci Palestinců bylo snadné předvídat. Arabové po něm začali házet kamením a střet rychle přerostl v intifiádu. A právě to měli světoví spiklenci v plánu.

Izraelští jestřábi, ohánějící se nutností intifiádu zastavit, si vybrali za premiéra A. Šarona jako člověka, schopného problém vyřešit. Židovské obyvatelstvo Izraele netušilo, co mu jejich jestřábi přichystali a kolik Židů Šaron ve jménu světových spiklenců zahubí. Krev se valila proudem na obou stranách. Na tankové střely, rakety z vrtulníků a na buldozery, ničící jejich domy, odpovídali Palestinci výbuchy náloží v lidnatých oblastech Izraele. Neváhali na to obětovat životy svých synů a dcer.

Na řadu nyní přichází **globální provokace**. Je pravděpodobné, že pro jistotu bylo vypracováno několik variant operací. Když nevyjde jedna, spustí se druhá; když se nepodaří ani ta, přijde na řadu třetí, čtvrtá... Až se nakonec najde ta, která kýžený účel splní. Jenomže dílo se podařilo hned na poprvé. Ostatně světoví spiklenci z Rady, konkrétněji CIA a MI-6, k takovým záležitostem přistupují se vši vážností, přičemž využívají výhradně služeb prvotřídních profesionálů. Nelitují ani peněz, ani životů nevinného obyvatelstva, jež je pro úspěch akce nutné obětovat.

Onoho jasného rána 11. září 2001 v New Yorku dvě letadla narazila do „dvojčat“ Světového obchodního střediska (World Trade Center/WTC) a jedno letadlo se zapikovalo do budovy Pentagonu ve Washingtonu. Výsledkem pak byly tisíce mrtvých a šok Ameriky, jejíž občané se domnívali, že jiné národy lze vraždit, aniž by následovala odplata, protože jejich země je nezničitelná bašta a armáda neporazitelná – alespoň podle hollywoodské produkce. Ukázalo se však, že před mezinárodním terorismem je i americký lid zcela bezbranný. Spiklenci si radostně mnuli ruce. Stačil jediný úder a vyřešili hned několik hlavních úkolů.

První: Byla to vynikající příležitost strachem z mezinárodního terorismu přitisknout americký lid ke zdi a zavedením ještě mnohem tvrdší kontroly každého jedince výrazně omezit občanská práva a svobody.

Druhý: Významně vzrostla role armády i tajných služeb a vojensko-průmyslový komplex získal další dlouhodobé zakázky. A logicky také nebyvale vzrostl armádní rozpočet.

Třetí: Pro nadcházející válku s islámským světem byly potřebné i ohromné výdaje, s nimiž rozpočet předtím nemohl počítat. V důsledku toho Federální rezervní fond v rukou soukromých židovských bank vytiskne stovky miliard dolarů, které půjčí vládě a pak je s patřičnými úroky dostane zpět v podobě daní amerických občanů.

Čtvrtý: Zasadit úder islámskému světu a v první řadě Iráku, jenž na Blízkém východě zaujímá strategické postavení, a současně vyzkoušet nové druhy zbraní a střeliva. Na území Iráku poté vybudovat několik základů strategického významu, jejichž vojenská síla dokáže nejen islámské státy regionu držet v šachu, ale časem bude schopna se zmocnit i jejich ropných zdrojů.

Pátý: Okamžitě ovládnout irácká ropná ložiska a tím stabilizovat stav americké ekonomiky, která každoročně jen na nákup ropy vydává 290 miliard dolarů.

Šestý: Zbavit Izrael nesmiřitelného nepřitele a islámský svět rozpoltit na dvě části: západní a asijskou, a dále sevřít Írán mezi kontrolovaný Afghánistán a okupovaný Irák.

Sedmý: V budoucnu kontrolovat resp. obsadit všechny arabské islámské státy Perského zálivu, Blízkého i Středního východu, vlastníci ropná ložiska, nastolením loutkových „demokratických“ vlád, složených ze zrádců vlastního národa. Tím by se islámské země i jejich náboženství rozkládaly zevnitř a vytvořily by se podmínky pro jejich postupné vymírání. Tedy přesně tak, jak to dělají v Rusku.

Jak je tedy vidět, provokace se vydařila, nicméně všechny plány ještě zdaleka nejsou splněny. Pokud jde o samotnou provokaci, je třeba se ohlédnout do nepřiliš vzdálené minulosti. Spatříme v ní řadu podobných kroků, podniknutých světovými spiklenci z judaisticko-zednářských kruhů. Např. napadení Pearl Harbouru v předvečer vstupu Ameriky do druhé světové války. Japonci tehdy zničili 188 a poškodili 128 amerických bojových letadel, přičemž sami přišli o pouhých 29 strojů. Potopili i dva těžké křižníky, tři torpédoborce, několik pomocných lodí a řadu dalších poškodili. Celkem zahynulo 2 897 námořníků a vojáků.

Smrt Američanů v zásadě zavinili prezident Roosevelt, někdejší člen „Rady tří set“, a jeho nejbližší spolupracovníci. Díky znalosti japonského kódu předem věděli, že Japonsko zahájí proti USA válku a že Pearl Harbour bude napaden. Potřebovali válku, kterou si americký lid nepřál. Z toho důvodu tedy bylo nutné umožnit Japonsku zasadit Spojeným státům úder s vysokým počtem obětí a tím vyvolat v Američanech vlnu vlasteneckého nadšení pro odplatu. Sionistu a zednáře Roosevelta samozřejmě životy prostých amerických vojáků a námořníků vůbec nezajímaly. – V souvislosti s tím již v roce 1945 jeho administrativu vyšetřovali.¹⁶⁷

Jen několik dní po tragédii v New Yorku 2001 předseda Islámského výboru Ruska, známý islámský politik a publicista Gejdar Džemal, v rozhovoru pro „Nezavisimuju gazetu“ prohlásil:

„Napadení USA bylo výsledkem spolčení mezinárodní oligarchie s fašizujícími elementy uvnitř americké administrativy a silových struktur.“¹⁶⁸

Na potvrzení slov G. Džemala uvedu bohužel jen málo známá fakta, týkající se jednak „puče“ SVMU v srpnu 1991 v Moskvě, a útoku na „dvojčata“ v New Yorku v září 2001, abych dokázal, že šlo o činy světových spiklenců z jednoho a téhož hnízda.

Za první: Prakticky nikdo se dosud vážněji nezabýval nevysvětlitelnou „humánností“ teroristů, kteří se rozhodli na věže zaútočit v 8.45 hod., a ne řekneme v 10 hod., kdy by na svých pracovištích bylo asi 32-40 tisíc lidí, navíc tzv. výkvětu finanční elity. „Humánní“ teroristé tedy z jakéhosi důvodu napadli věže před začátkem pracovního dne, kdy se v budovách pohybovalo jen nepatrné množství zaměstnanců, vesměs technického a pomocného personálu.

Za druhé: V budovách Světového obchodního střediska podle informací izraelských novin „Jerusalem Post“ pracovalo více než 4 000 Izraelců.¹⁶⁹ Ovšem prezident Bush, zřejmě aby pozornost od Židů odvedl, oficiálně oznámil, že tehdy zahynulo 130 Izraelců. Byla to však sprostá lež! Jeho tvrzení ve svém článku vyvrátil dopisovatel „New York Times“ Erik Litton, a rovněž Alon Pinkas, generální konzul Izraele v New Yorku,

¹⁶⁷ Яковлев, Н.: *Перл-Харбор, 7 декабря 1941 года. Быль или небыль*. М. 1988, с. 252.

¹⁶⁸ *Независимая газета*, М. 20. 9. 2001.

¹⁶⁹ *Jerusalem Post*, Izrael, 12. 9. 2001.

jenž přiznal, že 11. září 2001 přišel o život pouze *jeden jediný občan Izraele!*¹⁷⁰ – Kdo tedy Izraelce varoval, aby osudného 11. září nechodili do práce?

Za třetí: Celou událost tehdy jako v připravené televizní show nahrávaly z nejrůznějších úhlů desítky videokamer. A když pak kromě toho policie oznámila, že zadržela skupinu Izraelců, jak si kamerami ze střechy jednoho domu v Brooklynu nahrávají útok na věže, vyšetřovací orgány New Yorku na to nereagovaly, a informace, která se o tom v televizních zprávách mihla, se už víc neopakovala.¹⁷¹ V této souvislosti je nutné připomenout černobylskou havárii a pročíst si knihu „Golgota Ruska. Boj o moc“, která se věnuje podobným záhadám uvedené tragédie.

Za čtvrté: Podle informací americké televizní společnosti FOX, jež se dostala k tajným dokumentům FBI, mezi cizinci, zadrženými na území USA v souvislosti s napačením „dvojčat“, bylo 60 občanů Izraele, „aktivních agentů izraelské armády či rozvědky“. Vyšetřovatelé jsou přesvědčeni, že ti se ve Spojených státech zabývali špionáží.¹⁷²

Americká informační kancelář „Fox News“ informaci o izraelských vyzvědačích umístila na internet. Okamžitě však byl na ni vyvinut silný tlak, takže ji následující den odstranila z internetu a dokonce i z archivu.

Agenti FBI zjistili, že izraelští špioni žili na Floridě v jedné ulici s teroristy, a očividně kontrolovali jejich aktivity a odposlouchávali jim telefonáty. Pracovníci Agentury pro boj s drogami, Imigrační služby i samotné FBI, kteří americké agentuře „Fox News“ poskytli rozhovor, se nechali slyšet, že „zabývat se výzvědnou činností Izraele nebo to jen navrhnout se rovná konci jakékoli kariéry v orgánech, majících za úkol dohled na dodržování zákonů“.

Nicméně zcela se skandál ututlat nepodařilo. Odhalení rozvědné sítě Izraele v USA ukázalo, že byla těsně propojena s izraelským podsvětím, zabývajícím se obchodem s drogami, prostitucí a pašováním diamantů. Počátkem roku 2002 bylo v řadě měst Floridy, Kalifornie, Texasu a Arkansasu zatčeno a následně z USA vypovězeno 120 mladých Izraelců, pracovníků rozvědky, kteří studovali na amerických univerzitách.¹⁷³

Jelikož známe roli chasidů Chabadu v provokacích „puče“ SVMU v Moskvě v srpnu 1991, nemůžeme si nepovšimnout přiznání bývalého rabína E. Chodose, jež v souvislosti s událostmi 11. září v New Yorku učinil ve své publikaci „Židovský syndrom“.

Šest dní před teroristickým útokem v New Yorku, 5. září 2001, se Ariel Šaron setkal v Moskvě s prezidentem Putinem. Šaron tehdy prohlásil, že s Ruskem cítí a že chápe i příčiny protiteroristické operace v Čečně. Vzápětí se konalo další setkání, o němž už ví jen málokdo, Ariela Šarona s chabadským judaistickým nacistou, který zastával rovněž funkci hlavního rabína celé Rusi – Berl Lazarem. Šest dní po památných moskevských schůzkách, 11. září, začal celý svět mluvit o srážce civilizací. Mimoděk se vnučuje myšlenka, že se v Moskvě tehdy sešli dva dispečeři, aby uvedli do souladu cestovní plán „útočných letadel“.

Za páté: Protože Američané do svých globálních záležitostí s oblibou zatahují další země, je zcela nevysvětlitelné, že odmítli zahraniční záchranáře s daleko většími zku-

¹⁷⁰ New York Times, 22. 9. 2001.

¹⁷¹ *Stringer*, M. НЮНЬ 2002, с. 3.

¹⁷² *Сегодня*, М. 14. 12. 2001.

¹⁷³ *Stringer*, M. НЮНЬ 2002, с. 2.

šenostmi, než mají jejich američtí kolegové. Z obavy, že by cizinci narazili na nějaká podezřelá fakta, která by odhalila tajemství, jež oficiální moc přede všemi skrývala?

Za šesté: Jak zaznamenal francouzský spisovatel Thierry Meyssan, který se útokem na „dvojčata“ podrobně zabýval, budovy hořely, ale nebortily se:

„V jednom z mrakodrapů se nacházel ilegální štáb rozvědky. Jeho činnost byla odhalena. Poté, co CIA nasměrovala obrovská letadla na Světové obchodní centrum a budovy se nezbořily, vyhodila je do vzduchu. Mrakodrapy byly pro jistotu podminovány v různých poschodích a trhací zařízení bylo aktivováno.“¹⁷⁴

Televizní diváci ostatně mohli vidět požár horní části mrakodrapu. Pak se najednou zhroutil jakoby následkem jediného výbuchu kdesi ve spodní části.

Oficiální teorie vládních míst, že letecké palivo prudce zvýšilo teplotu hoření tak, až se kovová konstrukce roztavila, zásadně odmítli newyorští požárníci i odborný časopis „Fire Engineering“. Dokázali, že konstrukce budovy mohla vzdorovat ohni ještě velmi dlouho.¹⁷⁵ Navíc hasiči ze 47. brigády Louise Cacchioliho prohlásili, že u základů mrakodrapů slyšeli exploze. Významný expert z Báňsko-technologického institutu z Nového Mexika, Van Romero, dospěl k jednoznačnému závěru, že takovou katastrofu mohla způsobit výhradně výbušnina.¹⁷⁶

Za sedmé: Zvláště zaráží nesmyslnost taranu do budovy Pentagonu. Již zde zmíněný Meyssan ve své knize „Velký podvod“ tvrdí, že do Pentagonu nenarazil boeing, nýbrž že budovu nechaly explodovat americké zvláštní služby. Místo největšího poškození je daleko menší, než rozpětí křidel boeingu, jáma po výbuchu při nárazu je také příliš malá.

Je opravdu zarážející, že ač rozpětí křidel boeingu činí 38 metrů, díra v budově po nárazu měla jen pouhých 19 metrů. Z vybuchlého letadla nezůstal dokonce ani trup, což je zcela absurdní. Jak Meyssan píše, aby bylo možné zasadit Pentagonu citelnou ránu, musel by boeing o váze 115 tun narazit na střechu budovy. To je navíc u objektu, vysokého pouhých 24 metrů, daleko snadnější, než taran do jeho stěny. Bez ohledu na obrovskou váhu zničilo letadlo jen část vnějšího prstence Pentagonu, přičemž úder směřoval (že by jen náhodou?!) do části, která se opravovala a byla téměř prázdná. Ne-poškozeny zůstaly dokonce trávníky před napadenou částí Pentagonu.¹⁷⁷

Mohli bychom zde uvést ještě desítky dalších nesrovnalostí až nesmyslností, dokazujících, že nešlo o útok teroristů, nýbrž o přísně tajnou operaci organizací na takové úrovni, že ve srovnání s nimi je CIA hotovým nedochůdčetem. A supertajná organizace je ve světě pouze jedna – „Rada tří set“. Ta může rozkazovat jakémukoli pracovníku CIA, MI-6, Mossadu, Pentagonu i nejvýše postaveným představitelům včetně prezidentů nejrůznějších států. Vždyť *údajní* arabští teroristé rovněž disponovali identifikačními kódy a šiframi Bílého domu, prezidentského letadla, vojenských vzdušných sil i mnoha jinými nejtajnějšími informacemi USA!

Je snad až zbytečné zmiňovat plastové nože na otvírání dopisů, kterými byli teroristé údajně vyzbrojeni, když napadli cestující boeingu, jako by na palubě letadla ne-

¹⁷⁴ Мейссан, Т.: 11 сентября 2001 года. Чудовищная махинация, М. 2002, с. 34-35.

¹⁷⁵ Fire Engineering, USA, leden 2002.

¹⁷⁶ Мейссан, Т.: 11 сентября 2001 года. Чудовищная махинация, М. 2002, с. 34-35.

¹⁷⁷ Тамtéž, str. 13-20.

byli žádní muži, kteří by se teroristům s takovými „zbraněmi“ dokázali postavit;¹⁷⁸ složité manévrování s letadlem, chystajícím se na taran budov, které by s obtížemi zvládli jen velmi zkušení piloti, což zjevně potvrzuje použití majáčků ve „dvojčatech“, jež letadla naváděly na cíl! Jejich přítomnost ve věžích zaznamenali radioamatéři, kteří jimi vysílané signály zachytili. Narazili na ně, protože rušily signály televizních antén, rozmístěných na věžích; o nečinnosti amerických vzdušných sil, které v průběhu první hodiny po únosu letadel nedostaly rozkaz vzlétnout – prý kvůli tomu, že hackeři narušili řídicí počítačový systém; kde se nachází černá skříňka z letadla, které narazilo do Pentagonu?¹⁷⁹ Stačí jen poznamenat, že činnost řídicího letového střediska nebyla ochromena pouze v jednom státě Unie, ale v celé zemi, což je podle plukovníka ve výslužbě, odborníka na tyto otázky z GRU¹⁸⁰ generálního štábu SSSR, prakticky nemožné bez pomoci agentů uvnitř uvedeného systému.

Bez povšimnutí nelze nechat ani důležitou skutečnost, že G. Bush o teroristických činech věděl předem. Jak prohlásil, záznam prvního úderu viděl ještě než došlo k druhému. Thierry Meyssan píše:

„Uvedené záběry nemohly být tytéž, které náhodně nafilmovali Jill a Gedeon Nodeovi. Bratři ‚dvojčata‘ nahrávali celý den. Agentura Gamma jejich videozáznamy šířila do celého světa až třináct hodin po útoku. – Takže řeč je o tajných snímcích, které byly Bushovi předány do místnosti pro bezpečné spojení, zřízené již předem kvůli jeho návštěvě základní školy. Z toho ovšem vyplývá, že zvláštní služby o nadcházejícím teroristickém aktu věděly...“¹⁸¹

Má tedy vůbec smysl se ještě divit, že jen nějakých pět či šest hodin po napadení mrakodrapů WTC, kdy po nějakém vyšetřování nikdo ještě ani nevzdechl a celá Amerika a tudíž i její vedení byly v šoku, se již z vládní tiskové služby hrnula prohlášení typu – odpovědnost za útok má Al Kajda a osobně Usáma bin Ladin – aby pak následně G. Bush oznámil zahájení křížového tažení proti „*mezinárodnímu terorismu*“ (čti proti islámskému světu). Současně zazněla judaisticko-bolševická výzva, tak silně připomínající časy krvavé občanské války v Rusku (1918-1923): „Kdo nejde s námi, jde proti nám!“

Analytici zvláštních služeb různých zemí včetně Ruska přesvědčivě dokázali, že bojůvkáři Al Kajdy, ukrytí v jeskyních Afghánistánu a v horách Pákistánu, se na takovou akci nezmohou ani za sto let. ***Jde o spiknutí nejvyšších kruhů světové oligarchie***, disponující obrovskými finančními i technickými prostředky. Ve spiknutí mají prsty rovněž zvláštní služby, které jsou schopné dodat pomocný personál i přímé vykonavatele. V předvečer taranu na věže WTC se světoví oligarchové v New Yorku zabývali řešením otázek spojených s globální krizí, z níž se lze „vyhrabat“ výlučně válečnou cestou nebo rozsáhlými odvetnými údery. Tím se chtěli vypořádat s ekonomickými i politickými potížemi našeho století, které *sami způsobili*.

Vraťme se však ještě k známé judaisticko-fašistické větvi sionismu – k Chabadu, jež nedrží pod krkem pouze Rusko, ale především Ameriku. Již výše jsme připomněli

¹⁷⁸ Navíc již řadu let jsou na palubách letadel, a to především v USA, vždy agenti v civilu, ozbrojení a vycvičení právě pro případ pokusu o únos; pozn. editora.

¹⁷⁹ *Stringer*, M. июнь 2002, с. 3.

¹⁸⁰ Vojenská kontrarozvědka Sovětského svazu; pozn. editora.

¹⁸¹ Мейссан, Т.: *11 сентября 2001 года. Чудовищнейшая махинация*, М. 2002, с. 34-35.

vyjádření bývalého charkovského rabína E. Chodose k albu, vydaném Chabadem v roce 1989, jež dostal darem v New Yorku.

E. Chodos nenápadně obracel pozornost čtenářů k faktu, že fotografie v albu nebyly nijak náhodné, že měly určitý význam, podobně jako snímek Chabadského střediska v Mariině Rošči v Moskvě, jež tam bylo později skutečně postaveno... Ve zmíněném albu byla rovněž fotografie dvou věží WTC v New Yorku a vedle ní snímek sedmého lubavičského rabína – současné hlavy Chabadu. *Ten trůnil přímo v místech pozdějších taranů letadel v roce 2001.*

Je na čase zmínit nejdůležitější událost, o níž sionisty kontrolovaný tisk mlčel jako hrob. Těsně před katastrofou v New Yorku a Washingtonu v září 2001 se v jihoafrickém Durbanu pořádala pod záštitou OSN světová konference o boji proti rasismu, rasové diskriminaci a xenofobii, jíž se účastnili zástupci více než 150 zemí světa. Na jednání byla vypracována rezoluce, odsuzující sionismus a označující Izrael za agresora a nepřítele arabského světa. Třebaže rezoluci schválily všechny státy, USA a Izrael její přijetí zablokovaly.¹⁸² – Nic to ovšem nezměnilo na konstatování, že **celý svět označil sionismus za nepřítele veškerého arabského světa**. Budeme-li na otázku nahlížet z celosvětového pohledu, tedy že se týká všech národů této planety, pak je rovněž nepřítelem lidstva i židovský národ jako takový.

Události v New Yorku konferenci přerušily a téhož dne se Izrael a USA – z rozhodnutí světových spiklenců – z **nepřátel Arabů rázem změnil v jejich oběti!** Poté, co Izrael přenechal Americe „právo první noci“ – tj. vypořádat se s islámským světem –, otevřel „druhou frontu“ proti Palestincům a Jásira Arafata označil za Usámu bin Ladinu číslo dvě.

G. Bush poté, co v Iráku příliš neuspěl – stovky mrtvých a tisíce zraněných amerických vojáků – začal reformovat celý Blízký východ. Koncem května 2004 v Bílém domě na počest Winstona Churchilla shromáždil jeho příbuzné, členy své administrativy a kongresmany, a přednesl projev, v němž sám sebe přirovnal k Churchillovi:

„Churchill varoval celý svět před komunismem a všechny vyzval k boji s ním.

Já říkám, že islám představuje pro svobodu vážné nebezpečí a vím, jak nad ním zvítězit. Blízký východ je nutné demokratizovat.“¹⁸³

Ubohá a duševně i morálně zdegenerovaná figurka nahlas oznámila stěžejní strategický úkol světových spiklenců pro nejbližší desítky let. – J. Coleman píše:

„Prohnilé americké rodiny, spojené ďábelským partnerstvím (rodinný byznys Bushů a bin Ladinů), skrz naskrz zkorumpované a libující si v nečistém luxusu, se proměnily v to, čemu se dnes říká ‚východní liberální establishment‘.¹⁸⁴ Jeho členové pod přísným dohledem britské koruny řídili a řídí zemi od zdola až nahoru prostřednictvím tajné paralelní vlády na nejvyšší úrovni, jež je úzce provázána s ‚Radou tří set‘ – tedy s *absolutně tajnou společností*.“

Čím dříve Amerika zkrachuje, tím více je šancí na spásu světa.

¹⁸² Ходос, Э.: *Еврейский синдром 3*, Киев 2002, с. 153.

¹⁸³ *Власть, коммерсант!*, М. № 22, 2002, с. 42.

¹⁸⁴ Mínení východ Spojných států v čele s New Yorkem; pozn. editora.

BUDOU USA EXISTOVAT I PO ROCE 2013?

1.

Proč právě tento rok? Jde jen o rok symbolický. Spíše však o počátek odpočítávání mechanismu rozpadu nejagresivnějšího a nejtvrdšího fašistického, sionisticko-zednářského satrapy na světě.¹⁸⁵ Před sto lety od výše uvedeného roku židovští bankéři Evropy a Ameriky vytvořili Federální rezervní banku, neboli jak se jí říká dnes – Federální rezervní fond. Jeho *soukromí* vlastníci získali právo na tisk dolarových bankovek USA a tím jejich vládu beznadějně zadlužili. Prakticky tedy od roku 1913 se veškerá finanční soustava USA nachází v soukromých rukou židovských bankéřů!

Stejně jako se podle matematických zákonů zborťí jakákoli finanční pyramida, musí jednou nezbytně padnout také dolarová pyramida USA. Druhým symbolickým rokem je 2029, kdy uplyne sto let od *velké krize*. Tedy od první systémové krize USA, vyprovokované mezinárodní židovskou oligarchií s cílem likvidace těch amerických bank, které nebyly pod její kontrolou, a tím získání plné vlády nad USA. Mezi těmito dvěma úseky – 1913 a 1929 – leží *16 let*. A v tomto časovém úseku – 2013 až 2029 – se také bude Amerika nezvratně rozkládat. Takový proces se nikomu nepodaří zastavit, protože choroba Ameriky je neléčitelná.

Vzpomeňme si ostatně na naši vlast, na Rusko. S nástupem N. S. Chruščova k moci roku 1953 byly zahájeny kroky restaurace ilegálních sionistických kruhů, které následně pronikly do nejvyšších sfér moci a ekonomiky SSSR. Uvedený proces pokračoval zhruba do poloviny vlády L. I. Brežněva – do roku 1975. Ti, kteří v té době pracovali na nejvyšších postech, o tom velice dobře vědí. Následovalo *16 let* rozkladu a likvidace naší země, až se jí v roce 1991 zmocnila pátá kolona. A stejně jako byla Rusku určena konkrétní role, podobný scénář existuje i pro Ameriku.

Uplynulé 20. století bylo beze sporu stoletím Ameriky. Zkoncentrovala v sobě všechny již dříve zformované tendence mocného impéria a poté nastolila hegemonii, která z USA učinila supervelmoc. Od chvíle vzestupu a pádu USA uplyne asi 250 let s možnou odchylkou plus minus 20-30 roků, což souvisí s nepředvídatelnými pandemickými faktory. Abychom nevyhnutelný krach a následné rozčlenění USA pochopili nikoli jen citem, nýbrž rozumem, musíme porozumět genezi procesů, vedoucích k rozpadu USA. Ovšemže ne na základě vylhaných informací, ne na základě dohadů a předpovědí různých „jasnovidců“, nýbrž na bázi konkrétních historických událostí a časových zákonitostí zrodu a pádu velmocí, a rovněž na principu politických, sociálně-demografických, ekonomických a náboženských procesů, probíhajících jak v USA, tak v okolních státech.

Za poslední čtyři století, po evropské reformaci v 16. století, která položila základy likvidaci feudálního systému pod duchovním řízením katolickou církví, proti níž nasadili všechny své síly vůdci reformace jako Martin Luther (1483-1546), Jean Kalvín (1509-1564) a Ulrich Zwingli (1484-1531), vznikly pouze dvě velmoci, které vládly více než sto let a na nichž závisel geopolitický vývoj světa. Další tři pokusy o vybudování takové říše skončily krachem.

¹⁸⁵ Satrapa – staroperský královský místodržící v satrapii; satrapie – vojenská a daňová oblast v Perské říši s dosazeným správcem; pozn. překl.

Než se budeme zabývat otázkami výstavby světových mocností, musíme se dotknout velice důležitého prvku, vztahujícího se k vzestupu, hegemonii a následně pádu takových mocností. Řeč je o Velké Británii, USA, Rusku, Německu a Francii. Pro všechny zmíněné země je příznačné, že do nich *pronikli judaisté a zmocnili se kontroly peněžního systému a klíčových politických i ekonomických postů*. Proces „šlechtění“ uvedených států judaisty a nastolení jejich světové hegemonie s cílem vyrabování všech zemí a národů světa je podmíněno získáním takové síly, která by jim nakonec umožnila zmocnit se vlády nad světem.

Tyto procesy, jak už to tak bývá, provázelo „oplodňování“ elit jmenovaných států starozákonním paradigmatem o „Bohem vyvoleném Izraeli“, tedy i Židů. Tím se v jejich podvědomí rodila potřeba kráčet cestou, předurčenou judaistickými „proroky“.

Již v 17. století se ztotožnění Anglie s biblickým Izraelem považovalo za všeobecně uznávané. Vydávalo se za pravdu, že „Angličané jsou, podobně jako kdysi judaisté, národ vyvolený Bohem“.¹⁸⁶ Nemůže nás tedy udivit, když Cromwell ve své první řeči roku 1653 v parlamentu prohlásil, že anglický lid je „Božím národem“, Novým Izraelem, bojujícím v Božích bitvách, a že „Anglie byla, jako kdysi judaisté, povolána spolu s ním vládnout a naplňovat jeho vůli“.¹⁸⁷

Budování Anglie jako velmoci vyžadovalo celé století, přičemž 18. a 19. století byly obdobím neotřesitelné britské hegemonie. Ovšem po necelých čtyřiceti letech, která od počátku minulého století uplynula, sílu britského impéria nahradil úpadek. Po druhé světové válce Anglie z piedestalu světové velmoci spadla a stala se jen jednou z několika vyspělých zemí Západu. Zatímco v roce 1870 z pohledu HDP zaujímal první místo ve světě, v roce 1950 poklesla na třetí, hned za USA a SSSR. A v roce 1985 byla dokonce odsunuta na šestou pozici – za USA, SSSR, Japonsko, SRN a Francii.¹⁸⁸

Nyní je na místě zabývat se USA. V roce 1850, kdy se tato říše rozmáhala velice rychle (od Ruska koupila Aljašku, od Francie Louisiana, Španělsko připravila o Floridu, a Mexiko o Texas a Kalifornii), známý americký spisovatel Herman Melville prohlásil: „My, Američané, jsme vyvoleným národem, jsme Izraelem našich časů.“¹⁸⁹ – A neřekl to bezdůvodně, protože USA se na rozdíl od Anglie koncipovaly a budovaly již v prvním století své nezávislosti jako judaisticko-zednářský stát! Občanská válka Severu proti Jihu v letech 1861-1865 výrazně urychlila proces monopolizace ekonomiky i formování amerického impéria. Na vybudování Ameriky jako říše světového formátu bylo zapotřebí celého 19. století, tedy stejně dlouhý čas, jaký na to potřebovala Anglie.

Uplynulé století bylo ve znamení americké nadvlády, předminulé anglické. Světové války Ameriku nevídaně posílily a obohatily. V roce 1950 se HDP Spojených států ještě rovnal HDP Sovětského svazu, Anglie, Francie, Japonska a SRN dohromady... A v roce 1991, kdy se SSSR rozpadl, dosáhly USA vrcholu svého vojenského a politického rozmachu. Zatímco v letech 1950-1970 jejich síla z hlediska všech faktorů – průmyslového, ekonomického, finančního, vojensko-politického, sociálně-etnografického i morálně-psychologického byla absolutní –, v roce 1991 začala již klesat, jelikož velkých vítězství nelze dosáhnout bez patřičně vysokých výdajů.

¹⁸⁶ Dibelieu, Wilhelm, England, Leipzig 1929, p. 70

¹⁸⁷ Саркисьянц, М.: *Английкие корни немецкого фашизма*, СПб, 2003, с. 62

¹⁸⁸ *Economist*, June 29 – July 5, 2002, p. 8.

¹⁸⁹ Melville, H.: *White Jacket*, New York 1850, ch. 36.

V době vítězství nad SSSR ve studené válce, tedy v roce 1991, síla amerického impéria ještě výrazně stoupla ve vojensko-politické a morálně-psychologické oblasti, avšak v průmyslově-ekonomické oslabila a ve finanční a sociálně-etnografické klesla. To znamená, že v průběhu 30-40 let po druhé světové válce v Americe nastaly – pro necvičené oko sice neviditelné – nicméně zásadní změny k horšímu. Jen výhradně vojensko-politické a morálně-psychologické prvky umožnily USA zachovat si světovou hegemonii.

Nyní se od daného téma odchýlíme, abychom zmínili tři neúspěšné pokusy učinit stejné velmoci z Francie, Německa a Ruska. Uvedené experimenty mezinárodní židovské oligarchie, sionistů a zednářů ztroskotaly na protivnících – Napoleonovi, Hitlerovi a Stalinovi, kteří jejich plány zhatili, za což zaplatili vlastními životy.

Francouzská revoluce roku 1792 byla zorganizována Židy ze sionistických a zednářských lóží a za peníze židovských spekulantů a bankéřů. Když vynášeli Napoleona do výšin, aby jim pomohl vyřešit jejich zásadní úkol svržení evropských monarchií, prošpikovali jeho cestu k moci judaisty a polokrevnými Francouzi ze zednářských lóží Anglie a Francie. Možná by skutečně dokázali vybudovat z Francie velmoc (v letech 1800-1812 ve světě nebyl silnější stát), kdyby byl Napoleon, který jejich zájmy odhalil, s nimi nepřerušil svazky a neprohlásil se za císaře. Jeho osud, stejně jako osud Francie, je dostatečně znám.

Rusko se jako nejvzdornější země dlouho drželo. Proto také ve srovnání s jinými státy utrpělo mnohem větší ztráty. Nicméně cizí i domácí judaisté, kteří za peníze amerických a anglických židovských bankéřů uskutečnili státní převrat a v roce 1917 se Ruska zmocnili, zde začali budovat judaisticko-bolševickou mocnost. Stalin setřásl jejich kontrolu, moc jim vyrval z rukou, nejkrvavější katy popravil a začal tvořit národní říši. Nakonec Stalina zrádci otrávil, Sovětský svaz zlikvidovali a neumožnili mu obsadit první místo ve světě.

Totéž se opakovalo v Německu. Nejdříve ho jako katalyzátor zneužili v první světové válce, oslabili porážkou, pak se tam pokusili po sovětském vzoru vnést revoluci a zmocnit se vlády. Po neúspěchu na tomto poli tedy prostřednictvím zednářských lóží a peněz obsadili celý finanční systém a přední posty ve Výmarské republice. Hitler se dostal k moci za přispění židovských bankéřů Wall Streetu a London City (což Hitler ve svých pamětech ani neskrývá) a rovněž zásluhou domácích průmyslníků, úzce spojených s židovskými bankéři USA a Anglie. Téměř všichni z nejbližšího Hitlerova okolí byli Židé, poloviční nebo alespoň čtvrtinová; výjimku představoval pouze Göring, ovšem ten měl za manželku Židovku. Jakmile Hitler splnil svou roli, zlikvidovali jej podobně jako Napoleona.

Rusko – Sovětský svaz – odolával mnohem déle než Francie nebo Německo, ovšem pouze proto, že nepředstavitelné útrapy, jimiž judaisté ruský národ vystavili, jej nezlomily a on navzdory tomu přežil, což by asi dokázal jen málokterý jiný národ. Navíc jsme měli štěstí, že Stalin byl u moci téměř třicet let. Přestože na něj judaistická propaganda nakydala hory lží a pomluv, asi žádný z vůdců dvacátého století se nemůže rovnat s jeho organizátorskými schopnostmi, pracovitostí, důvtipem, strategickým myšlením a obranou národa před zvlí nomenklaturních kádrů i parazitující mezivrstvou společnosti, zvanou inteligence. Není to vina národa, nýbrž jeho neštěstí, že Stalina pak nahrazovaly stále horší elementy, neschopné se postavit vnitřnímu systému moci, který vybuodovali judaisté v letech 1917-1920.

Po vítězství ve studené válce, trávající celých 45 let, se v USA začaly nevyhnutelně rozkládat velmocenské komponenty, spojené státním mechanismem v jeden celek, jež původně sloužily k vítězství v nesmiřitelném souboji se Sovětským svazem a ostatními státy Varšavské smlouvy. Odborníci takový jev velmi dobře znají. Je to trochu podobné jako ve sportu, kdy po tvrdém boji zpravidla na vítěze dolehne únava. Během řečeného procesu, kdy Amerika seděla na kolotoči zbrojních závodů (jako svého času také SSSR), z něž nedokázala seskočit, aniž by současně nenabourala celou ekonomiku a nevyvolala sociální otřesy, jež by mohly přerůst v občanskou válku. Závody pokračovaly. Aby se vojenský potenciál nějak využil, byl zde potřebný nový nepřítel. Ve jménu svých hegemonistických cílů zahnali světoví spiklenci Ameriku do ekonomické pastí.

Co se tedy s Amerikou za patnáct let od vítězství ve studené válce nad SSSR stalo? *Za prvé*: zůstal jí zachován pouze jediný prvek, vlastní hegemonii velmoci – vojensko-politický. *Za druhé*: zesílila stagnace průmyslově-ekonomického a urychlil se rozklad finančního komponentu, charakteristického pro velmoc. *Za třetí*: výrazně se zrychlil proces konfrontace v sociálně-etnografické oblasti a také pád morálně-psychologických prvků.

Úpadek a nezvratnost procesů, probíhajících v průmyslově-ekonomické, finanční a morálně-psychologické oblasti Spojených států nabyly trvalé podoby, což je stěžejní příznak rozpadu jejich velmocenské síly.

Jsem pevně přesvědčen, že se americká fašizující judaisticko-zednářská říše dostala do úzkých, takže diskutovat o tom, zda Amerika padne či nepadne, by bylo diletantství. Pád Ameriky je otázkou času. Závisí na tom, jakým směrem se v nejbližších 10-15 letech budou ubírat celosvětové procesy a jaké síly se jich zúčastní. Právě tyto faktory podmíní americkou agónii, ale v žádném případě nic nezmění na tom, zda americká říše vrahů a agresorů padne či nikoli.

Statistická čísla jsou neúprosná. Vezmeme-li např. v potaz rok 1950, kdy se HDP Spojených států rovnal HDP pěti nejvyspělejších států světa – SSSR, SRN, Japonska, Anglie a Francie, pak v roce 1985 tento poměr činil již 100 : 133 v neprospěch USA. Daleko razantnější změny v tom směru nastaly na počátku tohoto století. Třeba ještě dodat, že americkými propagandisty proklamovaný HDP USA, např. v roce 2003, kdy činil 10,9 bilionu dolarů, *není pravdivý!* Podle výpočtů našich znalců v současnosti nepřesahuje 8 bilionu.¹⁹⁰

Abychom se v HDP Spojených států mohli orientovat, musíme vzít v úvahu cenové ukazatele a úroveň produktivity práce. Ceny i mzdy jsou totiž v USA výrazně navýšeny. Tak třeba zámečnické kladivo v USA stojí pro Pentagon 62 dolarů, zatímco v maloobchodě 38. V Evropě stojí 18 euro neboli 22 dolarů, atd. Dále nesmíme zapomínat, že značná část amerického finančního trhu představuje obyčejnou mýdlovou bublinu, zejména v oblasti tzv. vyspělé technologie a ve službách. Ostatně si ještě pamatujeme aféry kolem takových monster americké ekonomiky jako „Enron“, „Qwest Communicationis International Inc.“, „Bank of New York“ a dlouhé řady falešných pojišťovacích společností a fondů s vylhanými čísly o aktivech, ziscích...

Podle londýnského vydání „Svět v roce 2003“ HDP Spojených států v roce 2002 činil 10,885 bilionu dolarů, Japonska 3,942, Německa 2,392, Anglie 1,771, Francie

¹⁹⁰ Комсомольская правда, М. 9. 6. 2004.

1,677, Itálie 1,422, Číny 1,388 a Ruska 0,392 bilionů dolarů.¹⁹¹ Dokonce i když budeme brát v úvahu nadhodnocený HDP Spojených států a žalostný HDP Ruska (z 38 procent v SSSR a 3,5 současného Ruska), tak HDP USA v porovnání se všemi vyjmenovanými státy představuje (bez Číny) 93,8 procenta. Kdybychom navíc počítali se snížením o podíl Ruska, HDP USA by se ve srovnání s výše zmíněnými zeměmi rovnal 69 procentům. To ovšem pořád za současného umělého nadhodnocení čísla samotnými Američany.

Budeme-li k dané problematice přistupovat seriózně a pracovat s reálnými (nikoli nafouklými burzovními hodnotami), HDP USA v porovnání s ukazateli – řekněme Německa, kde je produktivita práce vyšší než v Americe – dnes představuje částku od 7 do 7,4 bilionů dolarů. Začneme-li pracovat s nadhodnocenými cenami v USA a zkoriguje-li je podle evropských měřítek, pak HDP Spojených států ve skutečnosti činí 6,5-6,9 bilionů dolarů, což se rovná 68 procentům čtyř zemí: Japonska, Německa, Anglie a Francie, nebo 280 procentům HDP Německa či 170 procentům Japonska. Jestliže HDP přepočítáme na počet obyvatel, pak se *HDP Spojených států rovná pouhým 81 procentům HDP Německa*.

Zatím jsme zde ještě nemluvili o takových bažinách americké ekonomiky jako jsou obrovské záporné saldo zahraničního obchodu, rychlá inflace, bezprecedentní pokles hodnoty dolaru, vytlačování domácí produkce importem, nebývale vysoký rozpočtový deficit, gigantický státní dluh a obrovské dluhy obyvatelstva v podobě úvěrů.

Čtenáři se nepochybně setkávají s ruskými publikacemi, vychvalujícími Ameriku až do nebe. Na tomto místě musím upozornit, že psát ódy na zemi, která našemu lidu způsobila tolik neštěstí, může jen zákeřný nepřítel nebo naprosto neuvažující jedinec, který vůbec nerozumí rešerším a analýzám. Takoví rádoby analytici se zhusta nezabývají příčinami a následky procesů, nýbrž pouze událostmi a jednotlivými fakty, s nimiž pak manipulují podle ideologické či politické objednávky zákazníků.

Již 91 roků židovské banky v Americe, Londýně a dalších hlavních evropských městech ovládají finance Spojených států a plně jimi disponují. V zájmu světových spiklenců pomocí dolaru nemilosrdně vykořisťují nejen lid Ameriky, ale i národy zbytku světa. Po téměř jednom století dolar, nástroj loupeže celosvětových rozměrů, výrazně oslabil a hrozí zhroutilím.

2.

Střemhlav padající ekonomika: Konvergence (sblížení) národních ekonomik, za což Amerika vždy bojovala, si s ní ošklivě zahrála. Namísto aby studovala sociálně-ekonomické práce svého národního génia, automobilového krále H. Forda, zabývá se makroekonomickými teoriemi liberální pseudoekonomiky, kteří vykřikují nejruznější „Bohem vyvolení“ šejdíři. V Americe probíhá *strukturální krize*, jež zasáhla všechny směry ekonomické horizontály, což se za celou historii USA ještě nestalo.

Podívejme se na nejdůležitější ukazatele, charakterizující finanční a ekonomický stav Ameriky. V úvahu při tom ovšem vezmeme, že HDP Spojených států není oněch deklarovaných 10,9 bilionů dolarů, nýbrž pouhých 7 bilionů. Tak tedy:

– zahraniční dluh USA v roce 2004 činil 33 bilionů dolarů neboli 470 procent HDP;

¹⁹¹ *The World in 2003*, London. The Economist Publications, p. 93-99.

- banky Ameriky (r. 2004) mají bilanční závazky ve výši *6 bilionů dolarů* neboli *85 procent HDP*;
 - hypotéční dluh (r. 2002) se rovná téměř *5 bilionům dolarů*, tj. *71 procentům HDP*;
 - státní dluh (r. 2003) USA v cenných papírech představuje *6 bilionů dolarů* neboli *85 procent HDP*;
 - deficit federálního rozpočtu (r. 2003) USA přesahuje *500 miliard dolarů* neboli *7 procent HDP*;
 - deficit zahraničního obchodu (r. 2003) USA činí *489 miliard dolarů* neboli téměř *7 procent HDP*;
 - dluhy Američanů na úvěrech dosahují *jednoho bilionu dolarů*, tj. na jednu rodinu připadá v průměru téměř *10 000 dolarů*.
- (Převzato z listů „Financovyje izvěstija“, „Kommersant“, „Sověřsenno sekretno“, „Izvěstija“, „Sovětskaja Rossija“, „Economist“.)

Jak poznamenaly noviny „New York Times“, ještě v roce 1995 se na světovém trhu s fondy pracovalo s cennými papíry v nominální ceně *360 trilionů dolarů*. Tato částka **desetkrát překračuje společný celosvětový produkt!** Navíc si můžeme snadno představit, do jaké míry se v této ekonomické oblasti situace zhoršila. Jestliže se rozpadne, pohřbí mnoho menších států, orientovaných na americký dolar.

Před hrozící katastrofou varují již i někteří američtí ekonomové. Důkazem je např. citát z časopisu „Expert“:

„Bill Gross, šéf PIMCO – největšího fondu světa, jenž se specializuje na obligace (disponuje více než 350 miliardami dolarů) – v dubnovém prohlášení (2004) pro investory sobě vlastním způsobem řekl: ‚Doporučuji jít okamžitě ke všem čertům, vykašlat se na USA a své prostředky investovat v Londýně či ve Frankfurtu.‘ Také Alan Greenspan, hlava Federálního rezervního fondu USA, mluví otevřeně o případných potížích...“¹⁹²

Současný stav americké ekonomiky je doslova otřesný. Zároveň je vražedný pro každou jinou zemi a tím spíše pro samotné USA s tak neblahým systémem řízení. – V Rusku vládnoucí zrádci už od Jelcinových časů soustavu řízení neustále reformují „po americku“. Přitom v Americe momentálně všechno drží pohromadě na dvou vzájemně spojených faktorech: *Za první* – že Amerika tiskne tolik dolarů, kolik potřebuje na ucpání díry v bortící se ekonomice, čímž neodvratnou smrt pouze oddaluje. *Závislost vlády na Federálním rezervním fondu* již činí bezmála *jeden bilion dolarů* ročně! Skutečná čísla o vytištěných dolarových bankovkách USA se drží v přísném utajení, nicméně řada mezinárodních expertů se domnívá, že jde o *sto bilionů dolarů*. To znamená, že Američané si život v přepychu zajišťují na účet ostatního světa, jelikož dolar je světovým platidlem. *Za druhé* – že vojenská síla jiné státy světa *zatím* v zahraničním obchodě, především s ropou, nutí počítat v dolarech. Podle propočtů firmy Exxon Mobil světová spotřeba nafty v roce 2004 činila denně více než 80 milionů barelů neboli 29,2 miliardy ročně. Průměrná roční cena za barel představovala 37 dolarů, čímž světové platby na naftu činí *1,08 bilionu dolarů*. Proto se přepočítání ropy z dolarů na euro nebo jiné konvertabilní měny rovná pro USA katastrofě. Jenže takové přepočítávání je stejně nevyhnutelné, jako rozpad samotné Ameriky.

¹⁹² *Комсомольская правда*, М. 9. 6. 2004, с. 9.

Jak zmíněná firma Exxon Mobil vypočítala, aby rychle rostoucí trh s ropou (především díky nebývalému rozmachu ekonomik Číny, Indie, Malajsie, Vietnamu, atd.) bylo možné uspokojit, je nezbytné denní těžbu ropy zvýšit o dalších 80 milionů barelů, což celkové náklady zemí našeho světa (samozřejmě musíme počítat ještě s růstem ceny za ni) zdvihne na 2,5 bilionu dolarů.¹⁹³ A právě proto vojenský rozpočet USA rok od roku nebývale roste, aby bylo možné držet svět na uzdě. Začarovaný kruh se uzavírá!

Prezident USA G. Bush předložil kongresu rozpočet země na rok 2005, činící 2,4 biliony dolarů, přičemž suma na vojenské účely obrovsky vzrostla. ... Na uvedený rok dostane Pentagon 401 miliardu dolarů – v tom nejsou započítány přímé výdaje na válku v Iráku a Afghánistánu, na něž bude třeba 75-90 miliard dolarů – takže celkem bude ve hře téměř půl bilionu dolarů. Rozpočtový deficit může dosáhnout 600 miliard dolarů neboli 8,5 procenta skutečného HDP.¹⁹⁴

O chaosu v americké ekonomice svědčí také následující skutečnost. Když se Arnold Schwarzenegger v roce 2003 po zvolení kalifornským guvernérem seznámil s ekonomickou situací tohoto státu Unie, nechal se na tiskové konferenci slyšet:

„Zatím nemám tušení, co udělat v souvislosti s ekonomikou, doslova se rozpadající před očima... V současnosti ani vůbec pořádně nevíme, jaký je vlastně rozpočtový deficit... Ze 7 se zvýšil na 8 a následně na 10 miliard dolarů. Dnes ráno jsem se dozvěděl, že může dosáhnout i 20 miliard...“¹⁹⁵

Obyčejní Američané si dosud neuvědomili, do jaké propasti se jejich země řítí. Již několik desetiletí se v USA rok za rokem snižovala výroba zboží (výjimku tvořila jen oblast vojensko-průmyslová) a trh se orientoval na daleko levnější dovážené. Ameriku zaplavily čínský textil, elektronika, elektrospotřebiče, hračky a mnoho dalšího zboží z Japonska, Evropy a jihovýchodní Asie...

V posledních desetiletích studené války se americká ekonomika nafukovala jak mýdlová bublina, přičemž inflační dolary pumpovala do spekulací, do tzv. nových technologií (internet; investiční fondy; čachrářské pojišťovací společnosti; finanční a bankovní skupiny, propírající špinavé dolary, herny, atd.). – To všechno sice nemělo nic společného s reálnou ekonomikou, nicméně vyvolávalo iluzi ekonomického rozkvětu.

V červnu 2004 se v USA pořádal pompézní pohřeb čtyřicátého amerického prezidenta Ronalda Reagana, jehož zdejší masmédia začala označovat za největšího vůdce Ameriky (a naši ruští idioti to ještě papouškují). Jaký výsměch prostým Američanům, jaké ohlupování jejich mozků!

V Americe i v Evropě byly publikovány stovky knih a článků dokazujících, že tzv. reaganovská ekonomika narušila hospodářskou sílu USA a položila pod ni smrtící bombu. Reagan na příkaz „Rady tří set“ roztočil zbrojní závody až do krajnosti, protože světoví spiklenci zoufale spěchali. Měli totiž v úmyslu zlikvidovat SSSR do roku 2000 a právě závody ve zbrojení byly jedním z nejúčinnějších nástrojů zmíněného procesu. Aby hospodářství USA nabralo určitou dynamiku, reaganovská administrativa zrodila „novou technologickou ekonomiku“, do níž bylo možné pumpovat stovky miliard dolarů, vypouštět inflační přetlak, vyhýbat se bankrotům firem a tím i nebývalému růstu nezaměstnanosti. Právě reaganovská ekonomika v osmdesátých letech uplynul-

¹⁹³ *Финансовые известия*, М. 14. 11. 2002.

¹⁹⁴ *Известия*, М. 4. 4. 2004.

¹⁹⁵ *Известия*, М. 10. 10. 2003.

ho století nabourala základy ekonomické síly USA, které se na počátku tohoto století bortí ještě rychleji.

Z různých hodnocení vyplývá, že 25-30 procent americké ekonomiky produkuje právě to, co v USA nikdo nekupuje... Je to téměř totožné s tím, co se v SSSR dělo v osmdesátých letech dvacátého století. Zatímco kdysi bylo ještě snadné vrhnout takové zboží do Evropy a následně do zemí třetího světa, v současnosti se vývoz amerického zboží výrazně snižuje. Nahrazuje ho produkce z Číny a dalších zemí jihovýchodní Asie, která uspokojuje nejen kvalitou, ale i nízkou cenou v důsledku místní levné pracovní síly.

Velké americké korporace se snaží vymanit z uzavřeného kruhu bushovské ekonomiky. Pokoušejí se snížit náklady na výrobu a přenášejí ji do zahraničí... Například „Manpower Inc.“ má za hranicemi USA 72 % své produkce, „Gillette“ 66 %, „Mobil“ 63 %, „Digital Equipment“ 61 %, „Exxon“ 56 %, „Chevron“ 55 %, „Bankers Trust“ 52%, „CityCorporation“ 51 %, atd. Korporace zaměřené na vývoj vědeckotechnologických procesů a licence přešly za hranice již celé, hlavně do Japonska, Číny, Malajsie...¹⁹⁶

Nebývalá potřeba energetických zdrojů a především ropy je jednou z Achillových pat americké ekonomiky. Ve Spojených státech mají v současnosti 220 milionů dopravních prostředků, z nichž 132 miliony jsou osobní auta, 70 milionů nejrůznějších dodávek, zhruba 7 milionů nákladních vozidel a tahačů, a téměř 4 miliony motocyklů.¹⁹⁷ Celá ta „kavalerie“ denně spotřebuje 20 milionů barelů nafty neboli 7,3 miliardy barelů ročně! To tedy znamená, že USA jen v tomto ohledu každoročně potřebují 1 220 000 000 tun ropy, což představuje 280-300 miliard dolarů. Zdražení ceny nafty o jeden jediný dolar vyžaduje navýšení nákladů o 7,3 miliardy dolarů.

A teď si představme, že se vyplní předpověď některých ekonomů a cena nafty již v nejbližších letech vyskočí na 65-70 dolarů za barel! V takovém případě budou USA potřebovat navíc 250-270 miliard dolarů. V důsledku toho samozřejmě vzrostou ceny i v dalších odvětvích, takže celkové zvýšení výdajů Ameriky může nakonec obnášet 820-900 miliard ročně.

A co se bude dít s páteří americké ekonomiky – se spekulacemi – především v výrobní sféře? Jistě si vzpomeneme na obrovský skandál kolem energetického gigantu „Enron“, do jehož pochybných kšeftů byli zapleteni prezident Bush a jeho viceprezident Dick Cheney. Uvedená společnost se zabývala machinacemi velkého stylu, prala špinavé peníze, vedla dvojí účetnictví, neplatila daně a okradla své investory, mezi nimiž byly i velké penzijní fondy.

V roce 1998 se finančním ředitelem „Enronu“ stalo „zázračné dítě“ se schopnostmi obrovského šejdiře – Andrew Fastow. Ten rozpracoval rafinované schéma, jak získat nové investice a současně neplatit daně, což mu v účetních dokladech umožnilo vyloučit ztráty. Zároveň s registrací společnosti po celém světě vytvořil v podobě oficiálních daňových rájů na tři tisíce levobočků (jen na Kajmanských ostrovech více než 700).

Partnerské firmy nakupovaly u „Enronu“ nezpenžitelný majetek společně s podílem a platily za to akciemi samotného „Enronu“, které dostaly jako podíl základního

¹⁹⁶ Rourke, J.: *Taking Sides. Clashing views on Controversial Issues in World Politics*; Clifford: McGraw-Hill, 2000, p. 81.

¹⁹⁷ Rourke, J.: *Taking Sides. Clashing views on Controversial Issues in World Politics*; Clifford: McGraw-Hill, 2000, p. 81.

kapitálu. (Ke stejným machinacím docházelo u nás v časech privatizace a poté během hypotéčních aukcí. Ovšem na rozdíl od Ameriky mister Putin naše zloděje nehodlá stíhat. Naopak, zásluhou poslaneckých poskoků protlačil zákon, z něhož byl odstraněn bod o konfiskacích nakradeného majetku odsouzených zločinců.) Tím způsobem tedy „Enron“ ze své bilance vylučoval zadluženost a navíc balíky akcií, vložených do zrodu dceřiných společností, dokládal příslušnými papíry jako aktiva, třebaže ve skutečnosti šlo pouze o jejich přesouvání z jedné kapsy do druhé. Uvedená machinace má oficiální název – systém Ponzi –, odvozený od jména podvodníka Charlese Ponzioho, jenž již ve dvacátých letech minulého století vytvořil první americkou finanční pyramidu.¹⁹⁸

Vedoucí představitelé „Enronu“ publikovali výhradně vylhané údaje a uměle několikrát nadhodnocovali tržní cenu energetického obra, což samozřejmě přineslo další investice, které ovšem rychle směřovaly do stejného daňového ráje. Jelikož přední činitelé „Enronu“ dobře věděli, že se pyramida brzy zhroutí, využili vysoké poptávky po jeho akciích a „házeli jich na trh“ další balíky, čímž se pohádkově obohatili. Jen šéf zmíněné firmy, Kenneth Lay, tak získal přes 101 milionů dolarů a Fastow 30 milionů.

Odhalení a následný krach „Enronu“ připravil o důchody desítky tisíc učitelů, hasičů, policistů... Auditorská firma „Arthur Andersen“, známá nejen v USA, ale i po celém světě, která činnost „Enronu“ prostřednictvím své texaské pobočky v Houstonu prověřovala, „neodhalila“ dvojí účetnictví a potvrdila jeho vylhaná vyúčtování. Jakmile ovšem začala „Enronu“ hořet půda pod nohama, David Danken, šéf houstonské pobočky auditorské firmy přikázal spálit všechny dokumenty z prověrky energetické společnosti.

A právě takovou „ekonomiku“ zavádějí v naší zemi liberální elementy mistera Putina, „Sobčakova dítko“, prohlašující nám, že státní vlastnictví je špatně „kočirovatelné“ a že je tudíž nutná jeho privatizace. Zločinnost takových projevů je až nebetýčná. Tito „kádři“ tím celému národu prostě sdělují, že je masa hlupáků, neschopných řídit ekonomiku své země. O státní majetek se naopak dobře pečuje tam, kde se u moci uhnízdili hlupáci a zloději, připravení pod rouškou podobných prohlášení loupit, co ještě ukradeno nebylo.

Národ pomalu chápe, že pro liberály je už samotná existence Ruska těžkým břemenem, a že se jim více líbí show, kdy za slavnostního bubnování a klaunovských ceremonií popíjejí šampaňské a předvádějí se před objektivy novinářů, kteří si přijdou rovněž na své. Je jim zcela lhostejná skutečnost, že v téže době lid nedostává ani svou ubohou mzdu a čeká na ni i půl roku, že v tutéž dobu v důsledku hladovek umírají lidé. Evidentně má pravdu voroněžský inženýr Alexej, jenž mi kdysi řekl:

„Tihle šmejdi bez duše, jsou mnohem horší než různí ti Hitlerové. Jediným skutečně pádným argumentem pro ně je provaz a kulka... jako za starých dob-
rých časů...“

Závěrem lze ještě k „Enronu“ poznamenat následující: Novináře Allana Mayersona, redaktora zpravodajského oddělení, který jako první zločinné machinace uvedené firmy odhalil, vyhodili z 15 poschodí budovy listu „New York Times“. – V Americe je spousta afér, podobných té v souvislosti s „Enronem“. V našem domácím tisku se psalo o skandálech s praním špinavých peněz ruského ministerstva financí. Šlo o 4,8 miliardy dolarů. Psalo se také o dalších kšeftech v souvislosti s „Bank of New York“.

¹⁹⁸ *Совершенно секретно*, М. № 3, 2002, с. 8.

Dále lze zmínit skandály kolem telekomunikační chobotnice „World Com“, finanční zločiny holdingu „Time Warner“, do něhož patří věhlasný televizní kanál CNN a desítky firem a časopisů, i mnohé jiné aféry. Koncem roku 2003 celý svět na televizních obrazovkách spatřil show, zinscenovanou FBI. Tehdy v New Yorku likvidovali valutovou síť a zatkli 47 lidí z obří společnosti „Madison Deane and Associates“. ¹⁹⁹ – To je ovšem jen zlomek činnosti dítek Wall Streetu, doupěte mezinárodních velkočachrářů.

Ekonomické podvody v USA spolykají triliony dolarů. Stačí poznamenat, že např. společnost „Qwest Communications International Inc.“, největší operátor místní telefonní sítě ve 14 západních státech USA, během vyšetřování přiznala, že své zisky zvýšila o 1,16 miliardy dolarů. ²⁰⁰ Částky, jež rozkradli různí podvodníci z pojišťovacích společností, přesáhly 30 miliard dolarů. ... Týká se to nejen pojištění automobilů, ale také zdravotnictví, nemovitostí, penzijních fondů, atd.

Důchodová aktiva Ameriky tvoří zvláštní část její ekonomiky. Rozšíření penzijního systému vyvolalo dosud nevídaný boom penzijních fondů, jenž několikanásobně předběhl tempo rozvoje HND Spojených států. Za dvacet let – od roku 1980 do roku 2000 – se penzijní aktiva USA znásobila *šestkrát* a činila *10 bilionů* dolarů. Tj. tato aktiva údajně HDP Ameriky převýšila, nicméně ve skutečnosti je uvedená suma nafouknutá do nemožnosti burzovními makléři, jelikož všechny fondy jsou aktivními účastníky investičního boomu na trhu s cennými papíry.

Krize fondů a krach trhu s cennými papíry znehodnotily aktiva penzijních fondů o bezmála 180 miliard dolarů. Současně z 5 na 1,25 procenta poklesla účetní hodnota Federálního rezervního fondu, což vedlo k úbytku dalších 290 miliard dolarů. „Díra“, jež tím v penzijních fondech vznikla – téměř půl bilionu dolarů – se rovná 40 procentům investic, vložených do americké ekonomiky. K „ucpání“ této trhliny jsou největší společnosti nuceny zvyšovat penzijní odpisy, což představuje přibližně 5 procent zisků korporací. ²⁰¹

Z obavy před hrozící finanční katastrofou Američané od operací s podvodnými fondy přecházejí ke kupování cenných papírů, které jim umožňují získat určité množství zboží a surovin, řekněme ropy, kovů, dřeva, apod., třebaže je to při krachu americké ekonomiky asi jen sotva spásí. Nelze ovšem tvrdit, že přemýšlející odborníci to nechápou a že se na apokalypsu tiše nepřipravují.

Když po událostech z 11. září 2001 náměstek ministra financí Paul O'Neill a vedoucí skupiny ekonomických poradců prezidenta G. Bushe přispěli k odmítnutí předchozí monetární politiky, což by zájmům Wall Streetu zasadilo citelný úder, byli oba okamžitě propuštěni. ²⁰² Jinak to ostatně ani dopadnout nemohlo, protože zájmy žraloků z korporací a bankovních skupin Wall Streetu jsou úzce spojeny se záměry „Rady tří set“. Ty sledují dezindustrializaci světové ekonomiky, přičemž USA jsou jakousi jadernou ekonomickou bombou, jejíž časovací mechanismus již tiká...

¹⁹⁹ *Известия*, М. 20. 11. 2003.

²⁰⁰ *Совершенно секретно*, М. № 3, 2002, с. 8.

²⁰¹ *Известия*, М. 27. 8. 2003.

²⁰² *Комсомольская правда*, М. 10. 6. 2004.

3.

Přišel konec dolaru. Již před dvěma stoletími americký vizionář Thomas Jefferson²⁰³ prohlásil:

„Jestliže americký lid někdy soukromým bankám dovolí kontrolovat emise dolarů, půjde to nejdříve cestou inflace a následně deflace. Banky a korporace, které se kolem takové ústřední banky vyrojí, budou lidem brát majetek tak dlouho, dokud se jejich děti neprobudí bez střechy nad hlavou v zemi, kterou jejich otcové vybojovali.“

Roku 1816 v dopisu Johnu Taylorovi učinil T. Jefferson ještě jeden pokus Američany varovat:

„Domnívám se, že bankovní společnosti jsou pro naše svobody nebezpečnější, nežli stálé armády. Stvořily totiž finanční aristokracii, která nikdy nevytvoří národní vládu. Stačí však bankám sebrat všechny pravomoci na emise a vrátit je vládě, již právem náležejí.“

Thomas Jefferson marně Američany vyzýval, aby vzali rozum do hrsti. Ti totiž neznali hlavní postuláty starého Rothschilda s jeho cynickým výrokem, když roku 1780 získal plnou kontrolu nad anglickými bankami:

„Nezajímá mě, kdo řídí politiku daného státu. Dejte mi možnost řídit finance a politiku budu určovat já.“²⁰⁴

Jelikož pro Židy je vždy hlavní kreditní a finanční monopol, nemohli připustit, aby se Amerika se svým bohatstvím rozvíjela *mimo* judaistický systém.

Nicméně zmocnit se finanční kontroly nad Amerikou bylo mnohem obtížnější než nad Anglií. S myšlenkou otevřít v Americe jedinou monopolní banku USA, podobnou Anglické bance, přišel roku 1781 Žid Alexander Hamilton, syn Rachel Levinové, manželky bohatého plantážníka ze západní Indiany. Na doporučení vlivných přátel se stal tajemníkem George Washingtona, prvního prezidenta USA, a následně ministrem financí.²⁰⁵

Od prvního pokusu o úplné ovládnutí kontroly finanční soustavy Ameriky v roce 1913 však uplyne ještě dlouhých 132 let. Pak vznikne Federální rezervní fond, který je – jak jsme si již řekli – soukromou bankou, jejímiž akcionáři jsou judaistické banky rovněž v soukromých rukou. Američané myšlenku vytvoření centrální banky odmítali, protože měli před očima smutný osud Bank of England. Právě jejím prostřednictvím se Židé zmocnili peněžní soustavy Velké Británie a dostali ji pod svou kontrolu. Z toho důvodu spiklenci v Americe pro řešení daného úkolu nejdříve připravili půdu.

Roku 1907 brokeři společnosti „Standard Oil“ a firmy „Morgan“ vyprovokovali finanční krach, který využili ke zdůvodnění potřeby vytvoření centrální banky. K hlavním spiklencům patřili židovští bankéři, kteří však jako obvykle zůstávali v pozadí. – Jejich klíčovým agentem při lobování za plnění uvedeného úkolu byl senátor Nelson Aldreich, ženatý s dcerou J. D. Rockefellera. Ústřední postavou spiknutí se stal německý Žid, bankéř Paul Moritz Warburg.²⁰⁶

²⁰³ 1743-1826, v letech 1801-1809 prezident USA; pozn. překl.

²⁰⁴ Дичев, Т., Николов, Н.: *Зловещий заговор*, Ургенч, 1992, с. 16.

²⁰⁵ Крыленко, А.: *Денежная держава*, М. 2002, с. 152-153.

²⁰⁶ 1868-1932; pozn. překl.

Spiklenci přivedli z Wall Streetu svého chráněnce, neúspěšného burzovního spekulant a poněkud prostoduchého profesora Wilsona, a prosadili jej do úřadu prezidenta USA. Poté se okamžitě pustili do „finanční reformy“. Za pomoci styků a peněz pak 22. prosince 1913 sněmovnou i senátem protlačili zákon o založení Federálního rezervního fondu USA. Mnozí senátoři i kongresmani chápali nebezpečí, plynoucí z předání funkcí centrální banky do soukromých, a navíc židovských rukou; všechno však zařídila většina, zpracovaná a koupená agenty bankéřů. ... A tak již následujícího dne, 23. prosince 1913, kongresman Charles August Lindberg prohlásil:

„Tento zákon povede k založení největšího trustu na světě. Jakmile prezident dokument podepíše, finanční klan jeho rukama uzákoní ‚nenáviděnou vládu‘. Národ se o tom nemusí dozvědět hned, nicméně čas odplaty není daleko.“²⁰⁷

Wilson zákon podepsal a Federální rezervní fond se vydal na cestu k cíli, jímž bylo ovládnutí Ameriky. Majiteli akcií FRF a tudíž jeho vlastníky se staly banky Rothschildů v Londýně a Paříži, banka bratří Lazardů v Paříži, banka Izraele Moisese v Itálii, banky Warburgů v Amsterdamu a v Hamburku, Lehmannova banka v New Yorku, banka Kuhn, Loeb & Co., Rockefellerova Chase Manhattan Bank v New Yorku a banka Goldmana Sachse v New Yorku.²⁰⁸

Výše uvedeným způsobem byl tedy židovskou mezinárodní oligarchií založen Federální rezervní fond, který začal *tisknout dolarové bankovky a půjčovat je na úrok vládě USA*. A samozřejmě za státní dluhopisy, jejichž největší část vlastní banky rodiny Rothschildů. Na vyjádření vděku signatářům zmíněného zákona vydal FRF bankovky nejvyšších hodnot s jejich portréty. Na stotisícovou dolarovku dal vytisknout tvář samotného prezidenta Wilsona. Na desetitisícové je Salomon Portland Chase,²⁰⁹ ministr financí za Lincolna, jenž v zájmu židovské oligarchie zákon o vytvoření národní banky USA protlačoval. Jeho zásluhou tedy byla zahájena finanční expanze evropských židovských bankéřů do USA. Ve skutečnosti se tak Federální rezervní fond stal *soukromou peněžní institucí ve vlastnictví rovněž soukromých mezinárodních bank*.

Po 16 letech pak majitelé FRF vyvolali lavinovitou krizi americké finanční soustavy s cílem srazit na kolena americké nežidovské banky a zmocnit se plné kontroly nad financemi USA. První znepokojivé příznaky bouře se projevíly v březnu 1929, kdy hodnota kurzu akcií řady společností začala klesat, a to od té chvíle až do „černého čtvrtku“ 24. října 1929, kdy se burza cenných papírů zhroutila a jen za jediný den bylo prodáno 13 milionů akcií (tříkrát víc než obvykle) a index se bleskově propadl o 12 celých procent.

Uplynulo plných *sedm měsíců*, během nichž FRF na záchranu situace nepodnikl žádné konkrétní kroky, ačkoli to měl na základě stanovených povinností udělat. A tak 29. října, na „černé úterý“, burza zkrachovala úplně. Toho dne se prodalo 16 milionů akcií a Downův index spadl o dalších 13 procent.²¹⁰ To byl začátek tzv. *velké deprese* a naprosté hegemonie Federálního rezervního fondu, přesněji řečeno mezinárodní židovské oligarchie nad USA. Současně to znamenalo i jejich naprosté podřízení „Radě tří set“!

²⁰⁷ Саттон, Э.: *Власть доллара*, М. 2003, с. 130.

²⁰⁸ Гоголицын, Ю.: *Тайные правители человечества*, СПб, 2000, с. 224-225.

²⁰⁹ 1808-1873; pozn. překl.

²¹⁰ *Деньги, коммерсантъ*, М. № 11, 2004, с. 54-55.

Jak známo, americký dolar do roku 1970 v souladu s postavením FRF kryl zásoby zlata Ameriky. Ovšem množství dolarových bankovek, které FRF do uvedeného roku vydal, bylo takové, že pokud by je vlastnické země vládě USA předložily a žádaly jejich proplacení, Amerika by okamžitě zbankrotovala. Poté, co prezident Charles de Gaulle USA žádal, aby miliardy dolarů nahromaděných ve Francii vyměnily za zlato, Amerika se s ní musela vyrovnat, ale poté byla nucena od „zlatého krytí“ svých valut ustoupit. Od té doby dolar „kryje“ drzá a agresivní politika Spojených států, podporovaná letadlovými loděmi a jadernými raketami. Od konce devadesátých let minulého století každá stodolarová bankovka, prodávaná do zahraničí, přináší ministerstvu financí USA 99,96 procent dolarového zisku.²¹¹ A tiskařské stroje FRF zásluhou této prosté skutečnosti přinášejí zisk rovnající se 20 miliardám dolarů.

Dolarové rezervy vyspělých států světa jsou obrovské. Například roku 2003 v Japonsku dosahovaly 580 miliard, v Číně s Hongkongem bezmála 500 miliard, v blízkovýchodních ropných zemích kolem 600 miliard, v jihovýchodní Asii 270-300 miliard, v Evropě více než 800 miliard, v Rusku 120-160 miliard, v Jižní Americe více než 300 miliard a v samotných USA něco málo přes 1 200 miliard. Takže v zahraničí bez Afriky, Austrálie, Kanady a Mexika se točí 3 100-3 200 miliard dolarů na bankovních účtech a v hotových penězích.

Navíc celá ta papírová pyramida roste geometrickou řadou. A teď si představme, co se stane se zeměmi a lidmi, když dojde ke krachu a oni se toho zeleného papírového braku nestačí zbavit? Mnozí majitelé dolarových „zásob“ je mají deponované v amerických bankách nebo v USA investují. Nikoli ovšem do oblastí výroby zboží, kde je zisk nízký, nýbrž do sféry, která představuje rychlý a vysoký zisk. Jde o tzv. spekulativní ekonomiku, jež se při prvotních příznacích krize hroutí jako první. Řada zemí proto svůj kapitál z USA vyváží. Například Saudská Arábie z celkových 750 miliard dolarů, investovaných v USA, již přesunula jinam více než 200 miliard.²¹²

Bez ohledu na nejnižší diskontní sazbu, stanovenou Federálním rezervním fondem za celou jeho existenci, investice do americké ekonomiky prudce klesají. Zatímco roku 2000 jiné země ještě v USA investovaly 301 miliard dolarů, v roce 2001 to bylo jen 124 a roku 2002 dokonce pouhých 106 miliard dolarů. Předseda FRF Alan Greenspan sice ještě nemluví o deflaci, nicméně ta už v americké ekonomice nastává. Po ní bude následovat krach. Deflace je vlastně odsunutá poptávka – tzn. když odkládáte nákup zboží, protože víte, že za několik měsíců bude levnější a za půl roku ho bude možné pořídit za poloviční cenu.

K čemu to povede? Jakmile majitelé firem narazí na pokles poptávky, začnou snižovat výrobu, platy a propouštět zaměstnance. V důsledku toho se potenciál solventních kupujících začne geometrickou řadou snižovat a situace se dostane do spirály nezvratného procesu s následným rozkladem ekonomiky.

A co teprve obrovský trh s ropou? Její spotřeba v roce 2004 přesahovala 4,8 miliardy tun. Cena nafty se rovná 1,105 bilionům dolarů při ceně jednoho barelu 37 dolarů. Již jen samotný přepočítání její ceny na eura dokáže americkou ekonomikou důkladně otřást. Jako první odmítla v amerických dolarech účtovat Severní Korea, kterou USA označují za jednu z hlavních „padoušských zemí“ světa. Prohlášení Saddáma Husajna,

²¹¹ 0,04 dolaru jsou náklady na tisk; pozn. překl.

²¹² *Известия*, М. 22. 8. 2002.

že začne ropu prodávat za eura, se stalo jednou z příčin jeho svržení a brutální okupace Iráku.²¹³

Hugo Chávez, prezident Venezuely (je na čtvrtém místě světového žebříčku zemí těžících ropu) začal ropu prodávat na barterovém principu²¹⁴ státům Jižní Ameriky a Kubě. Nelze se tedy divit, že v zemi téměř průběžně dochází k spiknutím proti prezidentovi. Pokusy Ameriky živit hysterii omíláním hrozby mezinárodního terorismu s cílem vyvolat křížové tažení (ve skutečnosti novou světovou válku) proti islámskému světu, ani nesmyslné zvyšování rozpočtu Pentagonu – nic z toho už její ekonomiku nezachrání. Tím spíše ji nespasí papírový dolar, jehož **skutečná hodnota se rovná čtyřem centům**. USA se neocitly v obyčejné cyklické krizi. Zasáhla je strukturální krize celé ekonomické soustavy, jež zákonitě dříve či později skončí naprostým krachem!

Někdy v letech 2010-2015 bude Čína ohledně HDP zaujímat druhé místo mezi velmocemi a možná i zavede zlatý jüan, který se stane platidlem pro bezmála dvě miliardy obyvatel více než dvaceti zemí jihovýchodní Asie. V období 2025-2030 rovněž islámský svět (57 států s více než miliardou lidí a již dnes s HDP ve výši 1,4 trilionu dolarů) může zavést vlastní společnou měnu – snad zlatý dinár. Je ve hvězdách, jak dlouho ještě dolar jako světové platidlo přežije, nicméně jisté je, že v období mezi dvěma stoletými jubilei světové židovské oligarchie – 2013 až 2029 – se *zhrouť nejen dolar, ale i celá americká říše jako taková*. Místo dnešních USA bude možná několik separovaných etnických států.

Zmíněné procesy mají globální charakter a dotýkají se zájmů všech lidí na světě. – Proto bez ohledu na nesmírnou finančně-organizační sílu „Rady tří set“ nelze řečené procesy zvrátit, protože se ve světové aréně objevili noví hráči, jež nebude tak snadné infiltrovat, jako se to stalo Evropanům a Rusku.

Postavení USA se jeví jako beznadějně rovněž proto, že zvláště v posledním století degenerace Američanů přesáhla únosnou míru. Více než kdy v minulosti všechno stojí na imigrantech. Etnická situace je stejná jako v ekonomice, což vede k předpokladu, že jakmile situace překročí osudnou hranici, vypuknou takové nepokoje, jaké svět dosud nezažil. Ti, kdo se do Ameriky dříve s vervou hrnuli, z ní pak budou jako lavina prchat, což spolu s finančně-ekonomickým krachem povede ke konečnému pádu této právem tak nenáviděné země.

4.

Sbohem Ameriko! Jestliže lidstvo nezachová na tomto světě vyvážený poměr sil, zhyne! Tak zvaný „Metternichův systém“ tvořilo pět evropských monarchií, jež se po vítězství nad Napoleonem rozhodly za každou cenu udržet status quo a dohlížely, aby se žádná ze zemí nestala příliš silnou. Díky této rovnováze se dařilo udržet příznivé podmínky nejen pro zmíněné země, ale i pro ostatní svět. Jenže judaisticko-zednářské kruhy si nedopřávají oddychu, neustále spřádají pikle, podněcují revoluce a provokují války. Bezbřehá chamtivost však v nich zadusila pud sebezáchovy a nebetyčně drzé sebevědomí je vede k častým neúspěchům.

²¹³ Ne však tou hlavní nebo dokonce jedinou, jak nám říkají pseudoanalytici, viz např. výše kapitulu Světoví spiklenci; pozn. editora.

²¹⁴ Obchod formou výměny zboží za zboží; pozn. editora.

Dva hlavní rusofobové a odpůrci Ruska, které i přesto mnozí hlupáci považují za moudré strategy – vysoký člen judaisticko-zednářského řádu B'nai B'rith, Henry Kissinger, a člen Trilaterální komise a židovský zednář Zbygniew Brzezinski – více než čtyřicet let rozdmýchávali nenávist k ruskému lidu a naší vlasti, a tím plnili zadaný jim úkol „Rady tří set“. Svou schizofrenickou nenávistí se však nechali unést natolik, že promeškali moment, kdy na scénu vstoupil globální geopolitický a průmyslově-ekonomický protivník světových spiklenců, Čína, a rovněž islámský svět, jenž začíná nabývat charakteru globální síly.

Je jen samozřejmé, že likvidace Sovětského svazu a obsazení Ruska byly potřebné k ovládnutí jeho surovinových zdrojů. Nicméně SSSR, třebaže disponoval obrovskou vojenskou silou, nebyl pro Západ globální hrozbou, neboť měl slabou a konkurence neschopnou ekonomiku. Navíc přístup k surovinám Sovětského svazu měl Západ zajištěn, protože země byla plně pod kontrolou sionistického politbyra a utajení agenti se usadili ve všech sférách nejvyšší moci. V současnosti světoví spiklenci zařadili Rusko do „osmičky“ jen proto, aby je udrželi pod kontrolou, dokud se nevyčerpá jeho jaderný potenciál. Kromě surovin totiž Rusko nemá potřebný ekonomický rozměr, aby na základě rovnoprávných podmínek mohlo řešit světové hospodářské a politické problémy.

Musíme si uvědomit, že světoví spiklenci a pátá kolona nepřátel uvnitř země, tedy ti nejodpornější zrádci, dostali naši zemi na úroveň států třetího světa. Ne náhodou začali na Západě označovat Putina za vůdce zemí třetího světa. Na navrácení Ruska mezi desítku světových vyspělých zemí a zajištění důstojného života pro národ musíme všichni vynaložit obrovské úsilí. K tomu však potřebujeme *skutečného vůdce*, jenž si nepošpinil ruce loupáním země, je schopen vyčistit mocenskou vertikálu, zkrotit byrokraty, potrestat zloděje a šejdíře z řad byznysmenů, na čas uzavřít hranice, obnovit sociální spravedlnost a vrátit lidem víru. Ovšem ne demagogií, nýbrž konkrétními kroky. Teprve pak Rusko zachrání, a to překvapí celý svět. ... Bohužel zatím u nás pořád ještě vládnou žvanilové, orientující se na liberálně-homosexuální Západ.

Vinou hérostratů z Královského institutu mezinárodních věcí, Trilaterální komise, Tavistockého institutu i dalších složek „Rady tří set“, a hlavně fašistů z newyorského doupěte Chabadu je choulostivá rovnováha narušena, což může vést k záhubě světa. – Ti všichni totiž v očekávání příchodu mesiáše ztratili smysl pro realitu, protože není možné nadlouho vytvořit jedno jediné centrum moci na Zemi. Slabí se pořád budou spojovat proti silnějšímu nepříteli, což je ostatně zcela přirozený lidský instinkt. Je nesmírně obtížné jej v lidech potlačit – stejně jako Achillovu patu lidstva, snahu se obohatit –, kterou stoupenci Talmudu využívají vskutku až ďábelským způsobem!

A jak se říká, první místo není nikdy prázdné. Pozici Ruska na světové scéně stále suverénněji dobývá Čína, která už dokázala téměř celou jihovýchodní Asii změnit v oblast svých národních zájmů. Její jüan zde již má přednost před dolarem. HDP Číny v současnosti činí přes 1,5 trilionu dolarů, což představuje 22 procent reálného HDP Ameriky. Přitom ještě před dvaceti lety se rovnal pouhým 4 procentům. Čínou vedená jihovýchodní Asie bude do roku 2020 vykazovat HDP, rovnající se 9-10 trilionům dolarů a bude mít snad *dvě miliardy obyvatel*.

Islámský svět má díky náboženskému paradigma a rychlému vzestupu šanci překonat své politické i světové rozpory. V geopolitickém rozložení sil může k rokům 2025-2035 s půldruhou miliardou obyvatel obsadit odpovídající pozici. Současně nesmíme

zapomínat ani na obrovský potenciál Indie, jež možná Čínu v počtu obyvatel ještě překoná.

Je ovšem jasné, že složky „Rady tří set“ nesedí se založenýma rukama a že už rozpracovaly stovky nejzákeřnějších pastí, aby rozvoj výše zmíněných sil zhatily. Mnohé bude záviset na tom, zda elity Číny, Indie a islámského světa svedou neutralizovat sionistické kruhy, jež do nich vrostly v podobě židovských diaspor (hlavně v bankovníctví). Hodně také záleží na tom, zda smrtelné nebezpečí Rady dokáže odvrátit tím, že v územních otázkách a ve věci víry nastolí konsens, a že nezapomenou na genocidu, kterou na nich Anglie stovky let páchala.

Bereme-li v úvahu veškerou sílu a možnosti, jimiž vládou podvrtné složky světového zla, musíme si současně uvědomit, že v nich jsou také *jen* chybní lidé. Tím nemáme na mysli bezcenné kreatury, které světoví spiklenci nasazují do hry a dělají jim reklamu ve světovém měřítku.

Nelze také zavírat oči před dynamikou rozvoje islámského světa. Například ekonomika šesti nejvyspělejších islámských zemí – Turecka, Egypta, Pákistánu, Saudské Arábie, Íránu a Malajsie – vytváří HDP více než 700 miliard dolarů (při 240 milionech obyvatel).²¹⁵ Přitom ještě v roce 1980 jejich HDP obnášel kolem 260 miliard. Islámský svět jako celek zahrnuje v současnosti *jednu miliardu* obyvatel a celkový HDP se rovná *1,4 bilionu dolarů*.

Nelze přehlížet, že islámský svět trpí hlubokou nejednotou a vzájemnými rozpory, ovšem i proto, že jsou světovými spiklenci všemožně ožívány a podněcovány. Také je pravda, že v ekonomické a vědecko-technické oblasti je islámský svět zatím chudý a slabý, nicméně má za vůdce státy, jejich ekonomika se dynamicky rozmáhá a dává příklad ostatním. Islámský svět je zatím slabý i z hlediska vojenského, ovšem jedna země již disponuje jadernými zbraněmi a v budoucnu by je mohly mít i další. Rozhodující však je, že islámský svět má to, co Západ již dávno ztratil – ***sílu ducha i schopnost sebeobětování ve jménu víry, národa a vlasti.***

A co Evropa s Amerikou? Evropa jde slepě cestou, prokletěnou prohnitou Amerikou a světovými spiklenci z Anglie. Tím jen plní objednávku „Rady tří set“. Evropa nejprve ze všech sil dotírala na Sovětský svaz a teď na Rusko. Společně s USA a Izraelem participovala na loupežích v Rusku, podporovala a financovala podvrtnou činnost páte kolony, ponižovala naši vlast a škodila jí, kde jen mohla, aniž by myslela na zítřek. Ten je pro ni neradostný! Liberální politika prodejné evropské elity žene národy starého kontinentu do otroctví. Evropa stále více žlutne a černá, je čím dál, tím méně bílá. A přesně tak si to světoví spiklenci naplánovali.

Přijetí deseti nových států východní Evropy a pobaltských zemí do EU a NATO sice ekonomiku západní Evropy trochu povzbudilo, ovšem vždy na účet nováčků. Ti se stávají odbytíštěm pro zastaralé zboží a produkci, trhem s levnou pracovní silou a místem pro využití zemědělských přebytků. O ostatních negativních dopadech se může každý přesvědčit sám.

Po nějaké době se tyto země s neprůbojným obyvatelstvem a řadou nevyřešených problémů stanou břemenem vyspělých států Evropy. Je docela dobře možné, že za 10-15 let bude třeba uvnitř EU vytvořit elitní trojku či pětku, aby se snížily narůstající výdaje monstra, zvaného Evropská unie. Pak ovšem nelze ani vyloučit, že v letech 2030-2040 Evropa přijde o své postavení jednoho z předních hráčů na geopolitické šachov-

²¹⁵ Модестов, С.: *Геополитика Ислама*, М. 2003, с. 188-189.

nici světa. Pomalu ji hubí liberální nádor. Stěžejní otázka tedy zní – dokážou se národní síly těchto zemí zkonsolidovat pod smrtelnou hrozbou judaisticko-zednářského fašismu?

Historickou šanci Evropa propásala v roce 1991 po rozpadu SSSR. Kdyby totiž krácela společně s Ruskem, pak by kolem roku 2020 žádná globální síla světa nemohla s vedoucí pětkou Evropy soupeřit. Je samozřejmé, že Rusko by zůstalo samostatným hráčem. Naše vlast je příliš veliká – co do potenciálu i rozlohy území –, aby vstupovala do jiných než partnerských vztahů.

A Amerika? Jen když se lidstvo sjednotí, dokáže zkrotit zuřivého kovboje, honosícího se jménem, jež zdravě myslící lidé právem nenávidí – USA. Současnou Ameriku je nezbytné rozdělit na několik etnických státních útvarů a tím předejít krvavé občanské válce. Kotel plný ras a národů už vře a doba výbuchu se blíží. Pak současně exploduje i americká ekonomika se svým dolarem. Agonie se může protáhnout na 30 i 50 let, což je však pro stát z historického hlediska krátký čas.

Všechno závisí na řadě faktorů. USA jsou zemí, jež má psychicky silně narušené obyvatelstvo. Jsou státem s degenerovanými vůdci, ochotnými rozpoutat i jadernou válku, budou-li přesvědčeni, že se jim nedostane adekvátního odvetného úderu. USA jsou zemí, na jejím počátku stáli ve značné míře zloději, kriminálníci, prostitutky, vrazi a nejrůznější šejdíři, kteří sem uprchli před potrestáním ve své vlasti. Genetické odchylky, způsobené experimenty v „kotli národů“, podmínily deformaci vědomí i genetického fondu. Stalo se to v důsledku nepřirozeného míšení krve. – Ne náhodou Židé v Izraeli dohlížejí na zachování její čistoty.

Američané nejsou národem, nýbrž symbiózou národů a etnik. USA nejsou státem, nýbrž pouze místem hromadění peněz. A právě ty jsou vnadidlem v pasti, která přitahuje pečlivě regulovaný a tříděný proud imigrantů z různých zemí. USA již spustily první automatickou linku na výrobu nového biologického zombie, zvaného homo sapiens.

Již ve třetí generaci Američanů lze pozorovat symbiózu několika ras a čtyř až pěti národů. Z hlediska pojmu národa tedy Američané *nejsou nikým!* Nejde o národ, o národnost, nýbrž o společenství, které dostalo název podle místa, v němž přebývá. Pečlivě vytríděný proud lidí s novým biologickým utvářením, bez národních kořenů a svébytnosti, krutý a bezzásadový, bez morálních hodnot, s primitivními zájmy a agresivními instinkty, který plyne do USA, už dávno není tím, čím býval.

Zřejmě ne náhodou se poslední vlna imigrantů do USA brání asimilaci a spolčuje se podle národnostní a rasové sounáležitosti. Etnická selekce národů, systematicky prováděná mezinárodními zločinci, přivedla tuto zemi na pokraj rasového, národnostního a sociálního konfliktu, jaký svět dosud nezažil.

S dlouhodobou perspektivou byla v USA rozpracována selekce lidského materiálu, jejímž cílem bylo získání fádniho, beztvárného krutého a poslušného robota. Ještě jednou se zde musíme vrátit k stěžejnímu úkolu, který si světoví spiklenci dali za cíl, aby zlikvidovali bílou rasu jako hybnou sílu celosvětových procesů a hlavního nositele archetypu lidského intelektu a potenciálu.

12. ledna 1952 na mimořádném setkání židovských rabínů v Budapešti rabín Emanuel Rabinovič otevřeně vyjevil plán A. Rothschilda:

„Cíl, k němuž jsme v průběhu tří tisíc let tak pevně směřovali, je již na dosah.

S jistotou mohu slíbit, že než uplyne deset let, naše rasa zaujme ve světě místo,

jež jí náleží. V něm bude každý Žid králem a každý gój otrokem. (*Bouřlivý poutesk.*) Po blížící se třetí světové válce otevřeně ukážeme naši totožnost s rasami Asie a Afriky. S jistotou mohu konstatovat, že dnes se rodí poslední pokolení bílých dětí; bílé ženy musí žít s muži tmavých ras, bílí muži s černými ženami... (což nezbytně povede ke genetickým deformacím; pozn. autora). Náš vynikající intelekt nám umožňuje bez potíží vládnout světu národů s tmavou kůží. ... Náboženství už nebudou a ani existence duchovních nebude pro naši vládu představovat nebezpečí. ... Jakožto atributy naší rodilé vládnoucí kasty zachováme rituály a obyčeje judaismu.“

Je tedy zbytečné divit se výsledkům v Americe, kde je již obyvatelstvo rozmělněno na všech úrovních. Sexuální zvrhlosti USA doslova zahltily. V tomto ohledu obzvláště vyniká Hollywood, přímo řízený judaisticko-zednářskými lóžemi. V Kalifornii žije více než 26 procent zvrhlíků všech odstínů. Podle informací New York Times (1993) se v USA ročně vyskytuje následující počet případů venerických chorob:

- kapavka: 1,1 milionu,
- syfilis: 120 tisíc,
- genitální herpes: 500 tisíc (a 31 milionů nositelů virů),
- trichomoniáza: 3 miliony.²¹⁶

Posty biskupů v USA již obsazují i homosexuály, jako to udělala např. Generální konvence americké episkopální církve. Obrovský skandál vypukl v roce 2002 v souvislosti s pedofilií. Kupříkladu bostonská eparchie si vysloužila cejch církevní Sodomy a Gomory. Pod tlakem policie i veřejnosti eparchie přiznala, že více než 80 duchovních „v průběhu 40 let beztretně uspokojovalo své sexuální choutky, přičemž přednost dávali malým dětem“. Obvinění ze sexuálního zneužívání bylo vzneseno i vůči arcibiskupům z New Yorku, Los Angeles, Milwaukee, i vůči kněžím ze Saint Louis, Detroitu, Filadelfie a Floridy. Do záležitosti bylo zapleteno na 3 000 duchovních.²¹⁷

Můžeme se potom ještě divit takovému úpadku morálky a psychickým poruchám přistěhovalců z jiných kulturních světů? P. Buchanan, někdejší kandidát na post prezidenta USA, píše o masových násilnostech v Los Angeles následovně:

„Kde se jejich aktéři berou? Ze zločineckých kruhů, jejichž pulty s časopisy a filmy jsou plné pornografie. Rodí se z televizních obrazovek. Povstávají také na rockových koncertech, kde rapeři oslavují zvířecí chlípnosti a vraždy policistů... Skandální spory o činnosti Národního fondu pro umění, v němž uráželi Kristův obraz, jsou známé celému světu. Jakýsi André Serrano ponořil krucifix do koryta s vlastní močí. Robert Meppelton zase sochu Bohorodičky vytvaroval jako věšák na kravaty. V knize ‚Město gnómů‘ popisuje ‚básník‘ Ježíše jako člověka, praktického zvrácení s šestiletým chlapcem.“²¹⁸

Ne náhodou Američané nazývají Kalifornii „modrým státem“ a San Francisco je považováno za hlavní světové město pederastů.

Faktem zůstává, že všechno se děje v duchu plánů „Rady tří set“. Stačí si připomenout její úkoly, směřující k likvidaci církví a náboženství, k rozkladu národů! Nejvyšší soud USA (jako poslušný orgán Rady) v roce 2002 zrušil zákon z roku 1996, zakazu-

²¹⁶ Дуэль, М. № 19, 1997.

²¹⁷ Известия, М. 17. 4. 2002.

²¹⁸ Завтра, М. № 50, 1996, с. 6.

jící virtuální dětskou pornografií na internetu.²¹⁹ Dnes už lze celý svět demoralizovat a rozkládat prostřednictvím internetu.

A samozřejmě v Americe rovněž kvete mezinárodní obchod s bílým masem, určeným k uspokojování sexuálních choutek zákazníků nesčetných bordelů. (Zde bych nemyslím jedincům, kteří obhajují zloděje státních investic a obrovského šejdiře Chodorkovského, rád doporučil, aby se zajímali o byznys, jímž se kdysi zabýval, a aby nezapomínali, že když tohoto skřeta obhajují, sami se tím staví mezi nepřátele národa.) Podle zjištění CIA se v současnosti do USA každoročně nelegálně doveze asi 50 000 dětí a žen z Asie, Afriky, Latinské Ameriky, bývalého SSSR a zemí východní Evropy, jejichž údělem je prostituce a otrocká práce.²²⁰

Američanům, kteří asi nikdy nepochopí, proč je svět tak nenávidí, velice dobře odhalil podstatu USA Arundhati Roy v listu „Guardian“:

„Svět je zneklidněn americkou zahraniční politikou: diplomacie dělových člunů, obrovský jaderný potenciál, vulgárně proklamovaná politika ‚vedoucí úlohy Ameriky ve všech směrech‘, až děsivá lhostejnost k životům jiných, kteří nejsou Američany, barbarské vojenské intervence, podpora diktátorských režimů, nelítostná ekonomická strategie a pohlcování hospodářství ostatních zemí. A jsou to také její nadnárodní společnosti, které se zmocňují ovzduší, jež dýcháme, půdy, po níž chodíme, vody, kterou pijeme...“²²¹

A tato země chce jiné národy učit morálce a právům člověka! Roku 2002 dala Čína USA pořádnou lekci. Číňané si prostudovali situaci ohledně lidských práv v USA a závěry zveřejnili ve zprávě, kterou pak rozšířili na půdě OSN. Nedostatečnou ochranu života, svobody a osobní bezpečnosti občanů USA charakterizuje nejvyšší míra kriminality v porovnání s ostatním světem. V amerických trestnicích je 3,6 milionu vězňů. A kolik desítek milionů si již mezitím svůj trest odpykalo a je zase na svobodě? Zatímco v roce 1998 bylo v USA spácháno 12,475 milionu trestních činů, v roce 2001 jejich počet již dosáhl 13,632 milionů a roku 2004 překročil 15 milionů! Za dvacet let (1976-1996) bylo v USA zavražděno přes 400 000 lidí, což je **sedmkrát víc než jich padlo ve válce s Vietnamem**. A v letech 1997-2001 zemřelo násilnou smrtí 480 000 osob.

List „International Herald Tribune“ podotkl, že než mladý Američan dosáhne 18 let, může v masmédiích vidět 40 000 vražd a 200 000 jiných násilných činů. Mučení a vynucování přiznání jsou v USA velice rozšířeným jevem, a počet neprávem odsouzených k smrti zůstává vysoký. V Americe vykazují největší počet odsouzených na světě. Věznice jsou přeplněné a zacházení s vězni je mnohdy doslova zruďné.

Propastný rozdíl mezi chudými a bohatými se každých deset let zdvojnásobuje. – Podle informací Amerického centra pro výzkum v oblasti potravin 19 milionů dospělých a 12 milionů dětí v USA trpí podvýživou. A to v době, kdy přes 11 procent obyvatelstva země patří k nejbohatším na světě. Vážným sociálním problémem USA zůstává také násilí páchané na ženách. Podle statistik je v průměru **každých 15 vteřin** jedna americká žena fyzicky napadena a ročně dojde k 700 000 znásilnění. Jiným hrozným problémem jsou zmizelé děti. Z údajů FBI vyplývá, že jen v roce 1999 zmizelo v USA 750 000 dětí! Po tříletém výzkumu pensylvánské univerzity vyšlo najevo, že se asi 400 000 amerických dětí živí prostitucí a jinými odpornostmi, a to

²¹⁹ *Известия*, М. 18. 4. 2002.

²²⁰ *Известия*, М. 4. 4. 2000.

²²¹ *Guardian*, 18. 9. 2001.

přímo v blízkosti škol. Rasová nenávist a nerovnost již dosáhly vrcholu. Rasová segregace se praktikuje téměř ve všech školách a zákonitě tím i roste nenávist černošského obyvatelstva vůči bělochům.

Americký prezident G. Bush junior je zářným příkladem toho, co světoví spiklenci selekcí ras a národů v americkém kotli „namíchali“. O jeho mdlé inteligenci kolují legendy nejen v USA, nýbrž i po celém světě, ale my se zde jimi nepotřebujeme blíže zabývat. Fidel Castro se o něm vyjadřoval jako o směšném nedoukovi. Tiskový poradce kanadského premiéra, F. Ducrot, se v rozhovoru s kanadskými novináři na summitu NATO v roce 2002 neudržel a Bushe označil přímo za idiota.

Podle zjištění pensylvánských vědců činí IQ prezidenta Bushe 91, přičemž průměrný index amerických školáků se pohybuje mezi 90 až 120! Jeho otec má IQ bezmála shodné se svým synem, tedy 98. Za nimi příliš nezaostával ani další „génus“, Ronald Reagan, jehož IQ bylo 105. IQ Richarda Nixona činilo 155 a Johna Kennedyho dokonce 174...²²²

Na faktu, že američtí školáci ohledně IQ poněkud zaostávají za svými vrstevníky v jiných zemích, není v podstatě nic zarážejícího. Tavicí kotel ras a národností může vydat pouze takový brak. Řeč zde samozřejmě není o jednotlivých kategoriích Američanů, mezi nimiž je mnoho moudrých a schopných lidí, nýbrž o průměrné masě obyvatelstva, zvaného americký lid. A ten je podle řady ukazatelů – počínaje obezitou a konče psychikou – na tom opravdu špatně. A jen tak na okraj, podle zjištění Americké lékařské asociace celých 26,4 procenta Američanů strádá v důsledku různých psychických poruch. A to jsou jen oficiální čísla! V letech 2001-2003 se ve 14 státech Unie prováděl průzkum, z něhož vyplynulo, že situace v USA je více než kritická.²²³

Lidé s duševními poruchami žijí smutně, rozhodně ne po lidsku. Například Moskvan Viktor Fridman, jenž roku 1991 odešel do USA, se po jedenácti letech v Hollywoodu vrátil domů (nebyl tam nijak neúspěšný jako programátor s americkým diplomem) a o amerických mýtech prohlásil:

„Svobodné ovzduší se ukázalo být jako smog, visící nad Los Angeles. Hory potravin v supermarketech jsou nechutností, přesycenou chemikáliemi. Šel jsem studovat a s hrůzou jsem zjistil, že místní univerzita je horší nežli můj rodný Moskevský informačně-technický institut, a že absolventi zdejších středních škol nemají daleko k debilům. Pak zde má matka vážně onemocněla. Tehdy jsem také zjistil, že cílem americké medicíny není lidem pomáhat, nýbrž jenom vydělávat prachy...“²²⁴

Podobným mýtem je tvrzení, že Amerika je arénou stejných možností občanů v zápasu za osobní blahobyť a bohatství země. O něčem takovém, jako je sociální spravedlnost, nemají v USA ani tušení. Bez ohledu na dovednosti či obtížnost práce dostává jedna skupina obyvatelstva nepoměrně víc než druhá. Průměrný roční plat černé americké rodiny v roce 2000 činil 25 630 dolarů, zatímco bílé 46 210. Rozdíl ve výdělcích bílých Američanů a občanů čínského či japonského původu se v posledních 20 letech dokonce ani nesnížil!

Dalším mýtem je absence tvrdé stratifikace (tedy sociálních a rasových překážek). Právě Spojené státy jsou zemí s nelítostným rasovým členěním na neoficiální úrovni.

²²² *Известия*, М. 16. 2. 2004.

²²³ *Деньги, коммерсантъ*, М. № 23, 2004, с. 88.

²²⁴ *Комсомольская правда*, М. 3. 7. 2002.

Počínaje školami, v nichž se studenti po vyučování zpravidla stýkají právě podle rasových a národnostních atributů, a konče přijetím do práce. Dokonce i mezi bílými občany má stratifikace kruté rysy. V úvahu se berou takové faktory jako původ člověka, postavení jeho rodiny na sociálním žebříčku, atd. Závěry výzkumů ukazují, že americká společnost i na počátku 21. století zůstává uzavřená.

Jiným mýtem je úspěšná asimilace imigrantů v Americe bez ohledu na barvu kůže. Takové tvrzení je naprostým nesmyslem.

Amerika, dřepící na vulkáně rasových, etnických a národnostních konfliktů a řinčící zbraněmi, se svůj způsob života snaží silou vnutit jiným zemím. Cožpak to není, přímo řečeno, idiotství? A tito mutanti s narušenou psychikou, podlomeným duchem a absencí intelektu vyhrožují celému světu...

Znalec lidských duší, S. Chelemendik, píše takto:

„Připomeňme si axiom jakékoli války, šarvátky, jakékoli hospodské rvačky. Nevítězí zbraně, ani jejich množství, nýbrž bojový duch. A právě s ním byli yankee vždy na štíru. Čím jsou bohatší, tím jsou na tom s bojovým duchem hůře... Tihle tupci by vůbec neměli bojovat. Měli by tiše sedět doma a radovat se, že se ten jejich bláznivý experiment, ten jejich cirkusový ráj tupců a tlust'ochů ještě nerozpadl.“²²⁵

Náboženské konflikty v Americe podněcuje a vyvolává agresivní zahraniční politika jejích prezidentů a administrativy, skrz naskrz prošpikovaná militantním duchem. Ostatně její kádrové články formují židozedenářské kruhy a složky „Rady tří set“. Mimořádné rozhořčení určitých vrstev v USA vyvolává agrese vůči arabským a islámským zemím. V posledním desetiletí lze v Americe pozorovat islámský boom. Vůdce organizace „Národ islámu“, Louis Farrahan, již předkládá Židům Ameriky tvrdé požadavky.

Stoupá počet Afroameričanů, kteří přijali islám. Současně s tím roste antisemitismus, judeofobie, černý rasismus a sympatie k islámu. Když Louise Farrahana obvinili z antisemitismu, na stránkách novin kolumbijské univerzity na jeho obranu vystoupila Sherrrod Baklerová, šéfka Svazu černých studentů: „Jen nadzvedněte své jarmulky a uvidíte pod nimi krev milionů černochů.“²²⁶ Je pozoruhodné, že redaktor novin, Žid Peter Friemen, nenašel odvahu zveřejnění článku Baklerové zabránit.²²⁷

Ze závěrů výzkumů amerických vědců vyplývá, že imigranti jsou v průměru mnohem vzdělanější než rodilí Američané. Například college (vysoké školy) navštěvovalo 62 procent studentů z imigrantských rodin a něco málo přes 45 procent rodilých Američanů. V létě 2004 kalifornští Mexičané a obyvatelé latinskoamerického původu provedli zajímavý pokus. V jeden den a ve stejnou dobu přerušili práci. A co vyšlo najevo? Život státu byl zcela paralyzovaný. V současnosti obyvatelstvo Kalifornie tvoří 12 milionů Latinoameričanů, tj. 35 procent všech jeho občanů. Třebaže uvedený experiment byl podniknut kvůli filmování, jasně ukázal, na čem vlastně život Kalifornie závisí.²²⁸

Etnická situace v Kalifornii hrozí výbuchem. Když před několika lety na stadionu Coliseum v Los Angeles hrálo fotbalové mužstvo USA s mexickým a začala hrát ame-

²²⁵ Хелемендик, С.: *Мы ... цх!*, Братислава 2003, с. 110.

²²⁶ Narážka na historicky nezpochybnitelnou skutečnost, že obchod s černými otroky a jejich dovoz do USA byl téměř výhradně v rukou Židů; pozn. editora.

²²⁷ *Завтра*, М. № 50, 1999, с. 6.

²²⁸ *Известия*, М. 17. 5. 2004.

rická hymna, diváci pískali a povykovali. Americkou vlajku strhli a mužstvo s jeho nepočetnými fanoušky zasypali láhvemi a odpadky všeho druhu.²²⁹ To nebyla běžná klubová rivalita, jakou vidáme na stadionech.

Před dvěma lety v městečku El Cenizo v jižním Texasu svým „městským“ jazykem prohlásili španělštinu. Primátor vydal nařízení, podle něž se všechny obecní záležitosti včetně obchodu budou projednávat ve španělštině. Jakákoli spolupráce s imigračními úřady USA se navíc trestala propuštěním a vypovězením z města. El Cenizo se de facto oddělilo od USA.²³⁰

Ve státě New Mexiko v roce 2001 projednávali otázku o přejmenování na Nuevo Mexiko. Šlo tedy o obnovení původního názvu, jež toto území mělo až do jeho anektování a začlenění mezi státy USA. Duch separatismu, nacionalismu a nesnášenlivosti sílí, a to hlavně ve velkých městech, jejichž obyvatelé ze značné části pocházejí z Latinské Ameriky. A organizace latinskoamerických studentů MECHA, přímo žádá, aby jihozápadní území USA byla vrácena Mexiku jako náhrada škod, způsobených „ekonomickým otroctvím, politickým vykořisťováním, etnickým a kulturně-psychologickým útlakem i absencí občanských práv“.²³¹

„Kalifornie se stane mexickým státem. Obsadíme všechny mocenské orgány. Pokud se to snad někomu nelíbí, ať odejde,“ nechal se slyšet Mario Obledo, prezident Ligy svornosti Latinoameričanů a laureát Medaile svobody, kterou mu udělil Clinton. Prezident Mexika, Ernesto Sedillo, se na Američany mexického původu obrátil se slovy: „Jste Mexičané, žijící severně od hranic.“²³²

Není vyloučené, že v nejbližších 15-20 Amerika dozraje k rozpadu na 3 až 4 zvláštní státy. Uvedené otázky jsou předmětem seriózních debat univerzitní i politické elity Spojených států. Pokud to USA neudělají dobrovolně (což je málo pravděpodobné), stane se tak násilnou cestou s nevyhnutelně krvavým průběhem v občanské válce s rasovým a etnickým podtextem. Ostatně posuďte to sami: zatímco ještě za 2. světové války tvořili obyvatelstvo USA z 90 procent běloši a jenom 10 procent černoši, v roce 2004 se již obraz zcela změnil. V současnosti bílí představují něco málo přes 70 procent a 30 procent (85 milionů lidí) tvoří zástupci různých menšin.

V souladu s předpovědí Úřadu pro evidenci USA z března 1996, se do roku 2050 mohou běloši stát menšinou. Navíc generačně starou, což znamená i méně chráněnou. Budou mít méně dětí a žít déle. Do roku 2030 budou bílí činit méně než polovinu obyvatelstva do 18 let, zatímco $\frac{3}{4}$ bělochů budou lidé starší 65 let.²³³ To může znamenat jediné – vymizení bělochů z USA v průběhu 80-100 let. Nesmíme totiž zapomínat, že bílá většina Ameriky se udržovala díky ustavičnému přílivu bílých imigrantů z Evropy a Ruska. Momentální stav je ovšem diametrálně odlišný. Z celkového počtu imigrantů do USA je pouze 12 procent bělochů. A za nějakých 10-15 let přestanou i oni přicházet, poněvadž v USA pro ně není bezpečno... V roce 1900 v USA z tehdejších 77 milionů obyvatel činili 44 milionů „místní běloši“. Šlo o potomky již několika generací, žijících v Americe, přičemž 26 milionů „nových bělochů“ představovali nedávní přistěhovalci. Z nich 30 procent byli Anglosasové, 31 procent Němci, 4 procenta Švé-

²²⁹ *New York Post*, March 7, 1998, p. 13.

²³⁰ Бьюкенен, П.: *Смерть Запада*, М. 2003, с. 180-181.

²³¹ Tamtéž, str. 182-183.

²³² *New York Times*, December 10, 1995, p. 16.

²³³ Атеней, М. № 2, 2002, с. 62-63.

dové, 4 procenta Rusové, 4 procenta Rakušané a 3 procenta Italové. Ve Spojených státech žil 1 milion Židů, 9 milionů potomků afrických otroků a asi 124 tisíc Číňanů a Japonců. Místních Indiánů zůstalo všeho všudy 237 tisíc!²³⁴

Několik milionů Indiánů, původních obyvatel Ameriky, pak postupně potomci často zlodějů, vrahů a prostitutek povraždili, aby uvolnili půdu pro příval nových kolonistů. V současnosti se z 283 milionů obyvatel USA 37 milionů označilo za Američany španělského původu, 35 milionů za Afroameričany a 12 milionů za Asiaty. Zatímco nyní bílí v USA představují 71 procent, k roku 2020 jich – i podle těch nejoptimističtějších předpovědí – zůstane pouhých 61 procent.²³⁵

Jediným východiskem ze slepé etnografické ulice je pro bílé rozdělení USA na několik států na základně rasových a etnických atributů.

Jak Texas, tak i Kalifornie a Nové Mexiko nevyhnutelně přejdou k Mexiku jako území, jež od něj kdysi byla násilně odtržena. Jižní státy Mississippi, Luisiana a Oklahoma se mohou přeměnit na afroamerickou zemi. Není vyloučeno ani oddělení Floridy, jejíž drtivou většinu obyvatel dnes tvoří Kubánci a Portorikánci. Severozápadní část USA včetně států Montana, Oregon, Idaho, Wyoming i Severní a Jižní Dakota, kde jsou silné tradice bílého křesťanství a už dávno se zde projevují separatistické tendence, mohou vytvořit stát bílé rasy. Zbývající část Ameriky může zůstat smíšeným státem a pokračovat v rasovém propletenci...

Zde rozepsaný scénář rozdělení USA nabývá analogických rysů v prognózách amerických vědců, psychologů i politiků. Detailní plán rozpadu USA vypracoval profesor M. Hart z amerického státu Maryland. Pokojné rozdělení by předešlo občanské etnické válce a bílému obyvatelstvu by umožnilo se zachránit.

Rasové vření v Americe podporuje i skutečnost, že jak běloši, tak i černoši už dávno pochopili, kdo jejich zemi ve skutečnosti řídí a jaký osud jim Washington chystá. Již před dvaceti lety napětí dosáhlo takových rozměrů, že hrozí silové řešení uvedených problémů. V posledních deseti letech bylo v Americe odhaleno několik spiknutí s cílem svržení současné vlády. Odpůrci zdejšího režimu otevřeně pálí americké vlajky a administrativu ve Washingtonu označují za **sionistickou okupační vládu**.²³⁶

USA ovládající sionisticko-zednářská oligarchie samozřejmě nesedí s rukama v klíně a na případnou občanskou válku se chystá. Aby bylo možné národnostní a rasové střety potlačit, USA na příkaz „Rady tří set“ a pod kontrolou Římského klubu vytvořily Federální agenturu pro zásahy při mimořádných událostech (FEMA). John Coleman o tom píše následovně:

„Tato složka je přirozeným nástupcem Úřadu pro plánování strategického bombardování z časů 2. světové války. Její ředitel K. Levin je teoretikem toho, co Tavistočtí spiklenci nazývají ‚řízení krizí‘. Metodologii Úřadu pro strategické bombardování začlenili do FEMA jen se zanedbatelnými změnami, z nichž jednou je změna objektu msty. Místo Německa se jím teď staly USA. Po skončení 2. světové války Tavistocký institut mezilidských vztahů dál držel prst na spoušti, ovšem zbraně jsou nyní namířeny na Spojené státy.“²³⁷

²³⁴ Уткин, А.: *Американская империя*, М. 2003, с. 699.

²³⁵ *National Review*, June 22, 1992.

²³⁶ *Stringer*, М. апрель 2002, с. 23.

²³⁷ Колеман, Д.: *Комитет 300*. М. 2001, с. 68-69.

„Rada tří set“ ve svém objetí pevně svírá mocenský meč, který si sama vytvořila – USA. Tisíce jejích organizací po celém světě rozpracovávají projekty na udržení svého *vojenského* status quo. Aby národy tohoto světa ošálily, hrají s nimi rozmanité hrátky typu *demokracie, udržitelný rozvoj v globalizaci* a pod. Současně však realizují zcela protichůdné plány, čímž do hlav lidíček vnášejí chaos a tak jejich pozornost odpoutávají od stěžejních problémů lidstva.

Takzvané hnutí „antiglobalistů“ je také *jejich dítětem, kouřovou clonou, jež má národy uklidnit tím, že přece jen existuje někdo, kdo za jejich zájmy bojuje*.²³⁸ V důsledku toho se pozornost národů koncentruje na jakési abstraktní korporace a ignoruje odhalení poctivých vědců, badatelů a analytiků, poukazujících na podvratnou činnost světových spiklenců, namířenou proti celému lidstvu. A tak spiklenci z Wall Streetu a London City zatím dál splétají své intriky... Každý by se měl zamyslet, odkud se tak náhle objevila ona magická síla, zvaná „antiglobalisté“! Měl by si položit otázku, odkud se berou obrovské částky na zaplacení desítek tisíc demonstrantů včetně bezdomovců z řad deklasované mládeže! Za co asi tak přejíždějí z jednoho konce světa na druhý, za co se stravují, oblékají, atd. Jak snadno překračují kterékoli hranice a pokud to ve střetu s policií příliš nepřeženou, jsou po zadržení okamžitě zase propuštěni. Zarážející je také pestrá směska těch „protestujících“ – jsou mezi nimi ultralevičáci i zelení, ultrapravičáci i modří...²³⁹

A kdo platí Haagský tribunál? Vláda Spojených států, Fond George Söröse (USA), Rockefellerův fond, Fond Carnegie (USA), atd. A proč vlastně řada sionisticko-zednářských složek „Rady tří set“ zmíněný tribunál vytvořila? Především aby zastrašila vládnoucí elity určitých zemí. Když už nic jiného, tak vždy lze mnohého vyděsit možností zahájení soudního procesu či stíháním prostřednictvím Interpolu. Vzpomeňme si ostatně na nedávný zářný příklad, kdy v Adžárii v květnu 2004 navštívil Abašidzeho americký velvyslanec v Gruzii. A již následujícího dne v interview pro moskevský televizní kanál NTV Abašidze s politováním vykotal cosi nesmyslného, přestože ještě před velvyslancovou návštěvou byl – alespoň slovy – odhodlán svobodu Adžárie bránit.

Po stručné analýze situace v nejagresivnější a nejodpornější zemi světa – v USA – stojí ještě za zmínku, proč nás od roku 1991 zahrnovali výzvami k lásce a kopírování Ameriky! Mnozí dosud nechápou, že ti, kdo nám vykreslují růžový obraz USA a balí jej do zahrňavajícího, nicméně pořád ještě nablýskaného pozlátka demagogie, ***nejsou žádní hlupáci, nýbrž naši úhlavní nepřátelé***, kteří nám i našemu Rusku přejí jen smrt! Proč tedy pořád ještě u nás trpíme pátou kolonu a zmetky u moci, kteří zrádce, odpůrce lidu i obyčejné sabotéry nejenže netrestají, nýbrž ještě podporují?!

Čekáme snad, až zahřmí? Jenže již není 20., ale 21. století. Až zahřmí, bude pozdě, protože přemýšlet nebude mít kdo. ... Hlavní základnou a zbraní světových spiklenců byla vždy Amerika. Ta financovala naši pátou kolonu i góje z řad ruských zrádců, kteří rozkradli bohatství, patřící všemu lidu. Naši zemi odhodili na ekonomické smetiště a

²³⁸ Přímo klasickou ukázkou takové řízené opozice je „velký euroskeptik“ Václav Klaus; pozn. editora.

²³⁹ *Дуэль*, М. № 43, 2000, с. 2. – Pozn. editora: Stačí si jen připomenout např. pražské zasedání MMF v roce 2000. Tehdy vláda nejenže „demonstrantům“ nezabránila ve vstupu do země, nýbrž jim ještě úslužně zajistila pohodlné cestování a ubytování, a navíc proti militantní lůze poslala do ulic běžnou pořádkovou policii namísto speciálně vycvičených jednotek, jak běžně dělá v nesrovnatelně bezvýznamnějších případech.

do vládních křesel posadili vlastní loutky. *A my jenom mlčky přihlížíme, jak se jejich agentura rozlézá po našem domově a současně chceme, aby nás za to svět nepřehlížel...*

Strukturální procesy, vedoucí k rozpadu ekonomiky i degenerace amerického obyvatelstva, směřující k rasově-etnickému konfliktu, již nabraly nezvratný směr. Současníci budou přihlížet krachu světového agresora a vraha národů tohoto světa. Jestliže zůstaneme stranou a nebudeme se na rozpadu této zákeřné země podílet, nemáme právo si říkat *ruský lid*.

* * *

Přehled doplňující literatury

- Юурий Козенков, *Крушение Америки. Книга первая „ЗАГОВОР“*. Изд. Рыбинское подворье, Москва 1998, ISBN 5-85231-052-2.
- Юурий Козенков, *Крушение Америки. Книга вторая „ВОЗМЕЗДИЕ“*. Изд. Рыбинское подворье, Москва 1998, ISBN 5-85231-052-4.
- Юурий Козенков, *Голгофа России. Завоеватели*. Москва, ООО Светоч Л, 2001, 480 с. ISBN 5-89457-009-3.
- Юурий Козенков, *Голгофа России. Схватка за власть*, Москва, „Фонд национальных перспектив“, 2003, 639 с.
- Юурий Козенков, *Голгофа России. Убийцы России*. Москва, 2005, 512 с.
- Kardel, *Adolf Hitler – Begründer Israels*. Marva, Genf, 1974, ISBN 5-85346-047-1. (vydání v ruštině: Кардеь, *Адолф Гитлер – Основатель Израила*, Русский вестник, Москва, 2002).
- Thierry Meyssan, *Velký podvod*, nakl. MOTTO, Praha 2005, ISBN 80-7246-137-0.
- Patrick J. Buchanan, *Smrt Západu*, Mladá fronta, 2004, 408 str., ISBN 80-204-1103-8.
- Chelemendik, Sergej, *My s nimi vyběhneme!*, Praha 2004, 256 str., ISBN 80-85459-18-3.